MERCENAR

46 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Un comando pentru Colorado

Colecţia MERCENAR

46

Dick Stanford

UN COMANDO PENTRU COLORADO

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000
2000

CAPITOLUL I

Baia de sânge a început pe versantul oriental al Munţilor Stâncoşi nu departe de Golden şi de Boulder. Soarele abia apusese.

Cu câteva clipe mai înainte, Hunter părăsise drumul de stat ca să traverseze Golden. Trecu prin faţa Şcolii de Mine, apoi o luă pe drumul secundar care lega Golden de Boulder.

Ştia că această manevră îl va provoca pe inamic, îl va forţa să reacţioneze.

Era urmărit de la Denver – liniştit, fără mare discreţie, dar de la distanţă destul de mare. Ucigaşii aşteptau momentul potrivit ca să se apropie şi să înceapă să tragă. Marea rulotă GMC nu era greu de filat, iar Hunter nu-şi făcea nici cea mai mică iluzie: nu putea să scape de urmăritori mărind viteza, de fapt nici nu voia.

Se gândi din nou la Leo Turrin care îi spusese: „E o operaţiune foarte discretă, sergente. Aud zvonuri dar nu ştiu nimic. Dacă te duci acolo, fii mai atent ca niciodată”.

Hunter traversă periferia oraşului Golden.

Nu, nu avea deloc chef să scape de urmăritori, căci prea îşi dăduse multă osteneală ca să fie reperat. Pierduse zece zile pentru acţiunea de recunoaştere a împrejurimilor, dar nu reuşise să verifice zvonurile despre care îi vorbise Leo Turrin. De aceea se hotărâse să provoace o reacţie.

Se arătase!

Se plimbase pe Colfax Avenue – strada principală din Denver pusese întrebări nu prea discrete şi îşi lăsase privirea să rătăcească plină de curiozitate. Rezultatul nu se lăsase aşteptat: haita apăruse imediat ca să adulmece urma.

Evenimentele se derulau astfel după placul său. Îşi purtase urmăritorii pe acea lungime de drum pustiu ca să-i depărteze de Denver, unde oameni nevinovaţi ar fi putut să sufere efectele secundare ale unei bătălii în toată regula. Totuşi nu căuta neapărat să lupte, ci doar să culeagă informaţii.

În sfârşit, începea să-şi pună întrebări. Acţionase bine? Filajul fusese discret până aproape de Golden, apoi tipii nu se mai jenaseră. În plus, datorită receptorului, auzea inamicul comunicând prin radio, pe undele rezervate comunicaţiilor *militare.* Se dădeau ordine:

— Ucigaş cinci, aici PC, grăbeşte-te spre delta unu.

— Am înţeles, PC. Ucigaş cinci mă grăbesc spre delta unu.

— PC, aici cercetaş unu. Bandit se îndreaptă spre nord pe nouă trei.

— Am înţeles, cercetaş unu. Pe nouă trei de la delta.

Asta era!

„Nouă trei” era drumul cu două benzi pe care se deplasa acum, iar „delta” era oraşul Golden.

Hunter înţelese ce se întâmplase. Cineva cu mentalitatea unui militar pusese să fie hărţuit şi avea intenţia să-l distrugă. Prin mintea lui Hunter trecu un gând foarte neplăcut. Oare era cu putinţă ca guvernul american să fi încredinţat această sarcină armatei? Bineînţeles! La urma urmelor, Hunter nu era un dezertor? Nu trebuia să se ocupe de el justiţia militară? Numai că era vorba de limuzine pline de mafioţi, care nu erau soldaţi ai US Army, ci gangsteri de cea mai joasă speţă. Atunci?

Era esenţial ca Hunter să ştie cine era inamicul. Era de neconceput să atace US Army, indiferent de intenţiile acesteia. Branşă camera de luat vederi din spatele rulotei şi se uită la ecranul montat în consola de comandă. Vehiculul care îl urmărea apăru imediat pe ecran. Maşina se afla la aproximativ patru sute de metri în spatele lui: era aceeaşi pe care o remarcase pe West Colfax Avenue – un Cadillac lung şi negru cu caroserie super-rezistentă şi parbriz antiglonţ. La bord se afla o echipă completă de ucigaşi.

Reduse viteza ca să se concentreze mai bine, căci trebuia să conducă, să-i supravegheze pe urmăritori şi să prevadă planul de atac. Cadillac-ul reduse şi el viteza menţinând aceeaşi distanţă. Activă zoom-ul camerei video. Parbrizul Cadillac-ului ocupă imediat tot ecranul consolei. Apoi branşă sistemul infraroşu ca să studieze interiorul limuzinei. Ecranul căpătă brusc o nuanţă roşiatică şi interiorul Cadillac-ului inundat de o lumină invizibilă apăru ca o imagine infernală.

Nu mai era nici o îndoială. În maşină se aflau şase oameni: doi în faţă, doi pe strapontină şi doi în spate. Toţi aveau câte o armă impresionantă. Omul de lângă şofer era Jingo Morelli – un om al Familiei din Cleveland.

Hunter întrerupse camera video, branşă sistemul de reperaj geografic şi, datorită indexului automat, alese cadrarea corespunzătoare ca să-şi determine poziţia.

Se afla într-o regiune pustie. Terenul era foarte accidentat şi nelocuit. Aproape că nu existau drumuri perpendiculare pe drumul 93 pe care se deplasa acum. La jumătatea drumului spre

Boulder, drumul 72 întretăia drumul 93 apoi urca spre munţi.

Hunter ar fi băgat mâna în foc că la intersecţie îl aşteptau cel puţin alte două vehicule. „Vânătorii” pândeau trecerea vânatului!

Acum totul era clar. Fusese atras în cursă. Organizaseră cu răbdare o capcană şi prevăzuseră un contact – se pregătiseră.

Hunter ştiuse totdeauna că într-o zi va cădea într-o capcană. Odată cu trecerea timpului, acest lucru devenea inevitabil. De mult timp îşi zicea că fiecare contact cu inamicul ar fi putut să fie ultimul, că ciocnirea va fi, într-o zi, atât de violentă, încât singurul deznodământ n-ar fi putut să fie decât moartea.

Se pare că acea zi venise.

Colorado era deci terenul pe care se luase hotărârea lichidării sale. Era singura explicaţie posibilă. Altfel de ce atâtea activităţi supersecrete într-o regiune fără mare interes economic? Păianjenul îşi ţesuse pânza apoi dusese o campanie de intoxicare, răspândind zvonuri, mai mult decât discrete, ai fi zis că nişte şoapte. Aceste şoapte ajunseseră la Hunter aşa cum fusese prevăzut. Se repezise în regiune – după cum avea obiceiul – atras de mister. Mafia începea să-l cunoască foarte bine!

Voia război? OK!

Aproape că simţea o uşurare.

Aşa era totdeauna în ajunul unei misiuni periculoase. Plecarea pe front îi calma nervii încordaţi de aşteptarea luptei.

Hunter branşă toate sistemele de atac ale rulotei şi consultă din nou poziţia pe cadranul topografic. Se apropie de un şir de coline domoale care anunţau apropierea Munţilor Stâncoşi. Era un loc bun pentru ultima bătălie.

După ce trecu de vârful unei coline, deveni câteva momente invizibil pentru urmăritori şi apăsă pe acceleraţie. Puternicul motor Tornado reacţionă imediat şi rulota porni cu viteză în jos pe pantă. Când Cadillac-ul ajunse în sfârşit în vârful coastei, mafioţii constatară manevra lui Hunter care dispărea în spatele colinei următoare. Exterminatorul auzi în receptor:

— PC, aici vânător unu. Cred că ne-a reperat. Goneşte spre nord către intersecţie. E încă la şase kilometri.

— Nu-l scăpa, vânător unu, răspunse vocea calmă şi rece a dispecerului. *Către toţi ucigaşii, îndreptaţi-vă spre ţintă. Unităţile secundare trebuie să fie gata să intervină imediat. Către toate unităţile din prima linie, răspundeţi.*

Hunter numără „ucigaşii” care răspunseră la apel aşa cum se cuvenea. Erau foarte disciplinaţi şi aveau o precizie militară. Pe flancul Munţilor Stâncoşi se afla o armată ciudată.

Hunter evaluă trupele din imediata apropiere la peste o sută de soldaţi, fără a mai pune la socoteală pe ceilalţi care, conform oricărei logici, stăteau în rezervă undeva în împrejurimi.

Dar nu era timp de adunări.

Lunga incertitudine luase sfârşit, războinicul era pregătit să înfrunte noaptea în acel peisaj aproape lunar. Alesese acea parte din pânza de păianjen care îi convenea cel mai mult. Porni peste câmp şi se îndreptă spre o ridicătură de pământ de unde putea să supravegheze tot ce venea pe urmele lui.

Hunter putu să vadă în depărtare, la est, platourile verzi care se întindeau până la orizont, iar la vest, ca o ezitare înainte de retragere, ultimele raze strălucitoare ale soarelui.

El nu putea să se retragă.

Se pregătea o luptă şi moartea avea să-şi joace rolul ei lugubru.

Bob Hunter era gata să le înfrunte pe amândouă.

CAPITOLUL II

Manevra lui Hunter reuşise. Inamicul era atras pe un teren descoperit unde Hunter putea să exploateze din plin resursele foarte perfecţionate ale rulotei sale. Avea o poziţie bună şi inamicul venea spre el. Nu era nici un copac, nici o stâncă – nici un adăpost care să-i poată proteja pe atacatori.

Se făcea deja noapte. Dar întunericul este prietenul vânatului, nu al vânătorului. Exact în spatele lui Hunter, primii copaci anunţau pădurea deasă şi interminabilă care acoperea flancurile Munţilor Stâncoşi, oferind numeroase posibilităţi unui om care fuge.

Hunter nu se gândea nici o clipă să fugă, ceilalţi însă nu ştiau asta. Dacă voiau să-l atace, trebuia să atace imediat, să treacă la ofensivă. Şi exact asta vor şi face.

Hunter era pregătit. Întorsese şi partea din spate a rulotei era îndreptată spre agresori. Toate mijloacele de supraveghere erau branşate. Turela lansatoare de rachete de pe acoperiş era descoperită şi fixată în loc. Armele personale ale lui Hunter se aflau lângă uşă cu banduliere de muniţii pentru cazul în care ar fi fost obligat să facă o ieşire.

Inamicul era şi el pregătit. Dar înaintarea lui pe terenul inegal fusese mai lentă decât cea a lui Hunter. Probabil că trecuse şi printr-un moment de ezitare, atunci când Hunter părăsise brusc drumul. Dar mafioţii aleseseră repede un plan de atac pe care îl aplicau acum ordonat şi metodic.

Marele Cadillac se dovedise inapt pe un astfel de teren, şi Hunter auzise în receptor:

— PC, aici cercetaş unu. Cu noi s-a terminat. Cred că el are o suspensie specială.

— Am înţeles, cercetaş unu. Rămâi în linia a doua şi aşteaptă. Ucigaş unu, răspunde.

— Aici ucigaş unu. Totul e bine. Ţinta e chiar în faţa noastră, se îndreaptă spre pădure. Va trebui să-şi părăsească vehiculul. Îl ajungem în mare viteză.

— *Negativ!* răspunse imediat vocea rece a dispecerului. *Înaintează cu mare prudenţă!*

Hunter auzi apoi o serie de semnale care îi permiseră să recunoască poziţia fiecărui grup, precum şi planul lor de bătaie. Numără cinci unităţi de ucigaşi în timp ce-şi completa pregătirile.

Apărură în sfârşit, ieşite parcă dintr-un manual militar.

Exterminatorul simţi un fior pe şira spinării. Examina perplex vehiculele care se apropiau. Cinci în total – maşini militare, de culoare kaki, care avansau lent în formaţie, cu infanterişti în rânduri strânse în spatele lor. Oamenii erau în uniforme de luptă şi purtau arme bine cunoscute de Hunter deoarece le folosise şi el deseori.

Nu era cu putinţă.

Hunter trecu printr-un moment de spaimă. Chinuit de un conflict interior, nu ştia ce să facă. Apoi branşă emiţătorul, găsi frecvenţa folosită de US Army şi luă microfonul.

— Control radio, anunţă el cu răceală. Verificare de autenticitate. Identificaţi-vă şi daţi-mi codul de autorizare care vă permite să folosiţi această frecvenţă.

Auzi răspunsul după vreo zece secunde:

— Am înţeles, control radio. Aici garda din Colorado. Ne aflăm în zona de antrenament arapahoe. Efectuăm o misiune de antrenament.

— Codul de autorizare! insistă Hunter.

— Am înţeles. Rămâi pe recepţie.

Sistemul automat de ascultări multiple se puse în funcţiune şi se opri pe altă frecvenţă.

— Către toate unităţile. Aici PC. Opriţi emisiile pe prima frecvenţă – repet – opriţi emisiile pe prima frecvenţă. Toate comunicaţiile se vor face de acum înainte pe această frecvenţă.

Hunter zâmbi cu amărăciune. Nu se mai putea îndoi. Era vorba de o acoperire. Poate că spre el nu înainta o armată adevărată, dar în curând angajarea ostilităţilor va fi atât de evidentă încât „soldaţii” n-ar mai fi fost deloc diferiţi.

Pregăti rachetele şi sistemul de ochire. Cadrilajul apăru pe ecran şi un beculeţ roşu începu să pâlpâie.

Primul vehicul de transport se afla în centrul grilei de ochire. Hunter folosi sistemul care îi permitea să urmărească în mod automat ţinta aleasă. Ecranul începu să devină roşiatic.

Hunter avea deja piciorul pe pedala de comandă. Dădu o lovitură scurtă în genunchi cu pumnul ca să expedieze prima rachetă. Coloana de foc descrise o traiectorie aproape orizontală apoi se auzi o explozie asurzitoare, care făcu să se cutremure pământul.

Vehiculul de transport dispăru în spatele unei perdele de flăcări şi de fum gros.

Corpuri ciopârţite şi feţe înspăimântate apărură fugar pe

ecran. Hunter alese alt vehicul şi trimise spre el a doua rachetă. Rezultatul fu la fel de distrugător. Se auzi brusc o voce îngrozită:

— La toţi dracii! Trebuie să-i scoatem pe băieţii ăia de-acolo!

— Negativ! exclamă imediat vocea comandantului. Desfăşurarea standard! Fă-i să se mişte!

Se clătinau din cauza şocului, iar şocul trebuia să dureze.

Zgomotul de moarte al ultimei rachete încă se mai auzea când Hunter sări din rulotă, înarmat cu două banduliere şi un M-67. Acum era şi mai întuneric.

Războiul nu durase mai mult de treizeci de secunde, şi totuşi câmpul de bătălie era presărat cu cadavre, muribunzi şi răniţi pentru care tânguirile celor aflaţi pe moarte erau înspăimântătoare, pentru care tăcerea morţilor era insuportabilă.

Cu toate astea, Hunter mai avea încă de-a face cu mulţi războinici. Nu avea nici o şansă să forţeze cordonul care îl înconjura. Ofiţerii însărcinaţi cu comanda erau nişte profesionişti. Reuşiseră să-şi regrupeze oamenii ca să formeze mici echipe. Acestea se adăpostiseră şi aşteptau.

Atacul cu rachete avusese un rezultat spectaculos, locul fusese curăţat perfect. Cele două vehicule intacte făcuseră cale întoarsă, coborâseră panta şi dispăruseră din raza vizuală a lui Hunter.

Cele trei vehicule distruse erau aproape complet mistuite de flăcări, luminând nesigur cadavrele în întuneric. „Soldaţii” degajaseră terenul de fiecare parte a ridicăturii de pământ unde se afla Hunter. Acum erau la adăpost, şi numai o mână dintre ei aveau posibilitatea să riposteze la un atac. Dar nici unul nu voia să atragă atenţia acelui om singuratic.

Se făcu brusc noapte, ca totdeauna, pe înălţimile din Colorado.

Hunter profită ca să analizeze situaţia. Nu-i luă mai mult de câteva secunde ca să hotărască ce trebuia să facă mai departe. Înaintă prudent dar rapid, încercând să se adăpostească la maximum. În cele din urmă puse pe pământ încărcăturile explozive pe care avea să le lanseze asupra inamicului. Nu mai era vorba să ucidă cât mai mulţi posibil, ci să supravieţuiască.

La poalele ridicăturii de pământ se afla o breşă, în locul cel mai năprasnic al bătăliei. O mică trecere de *no man’s land* lată de vreo douăzeci de metri, care reprezenta pentru Hunter viaţa sau moartea. Avea intenţia să neutralizeze definitiv acel spaţiu ca să se poată folosi de el.

Hunter începu să tragă cu M-79 în scopul de a umple acea zonă de fum şi de nori de praf, făcând-o cât mai puţin primitoare.

Aruncă la început explozibili, bombe cu gaz, apoi fumigene. Repetă operaţiunea de câteva ori. După două minute nu se mai vedea nimic. Zona era complet opacă. Un nor gros de gaze, fum şi praf plutea la câţiva centimetri de sol, începând să alunece deja pe pantă.

Puţin după aceea, Hunter auzi oameni tuşind apoi trecând în întuneric. În centrul acelui *no man's land,* epavele vehiculelor ardeau încă slab, ca un far abia vizibil în ceaţă.

Hunter se întoarse la rulotă şi o dirijă să se deplaseze liber, fără faruri, fără motor. Avea de făcut vreo sută de metri şi viză lumina roşiatică.

Traversa deja zona sinistrată când inamicul îşi dădu seama ce se petrecea. Dar era prea târziu. Drept răspuns, trase o rafală la întâmplare, total ineficace. Hunter depăşise deja punctul de unde nu se mai putea întoarce. Răsuci volanul şi se îndreptă spre marele Cadillac blindat în care se aflau şase oameni care se gândeau numai la moartea lui.

Demară motorul, dar nu aprinse farurile, mulţumindu-se cu camerele în infraroşu.

La staţia radio auzi PC care prevenea oamenii din Cadillac:

Banditul a scăpat şi se îndreaptă spre voi. Lăsaţi-l să treacă. Daţi-vă la o parte, dar nu-l scăpaţi din vedere. Are la bord un lansator de rachete. Aveţi grijă.

— Cercetaş unu către PC. Am înţeles.

Hunter îşi dădu ultimul pumn în genunchi în momentul în care maşina blindată începea să se retragă din faţa lui.

Racheta ţâşni din turelă spre vehiculul care imediat deveni o sferă de foc. Cadillac-ul se rostogoli pe o parte aproape distrus. Numai tablele de oţel împiedicaseră explozia totală.

Doi tipi ieşeau din grămada de fiare când Hunter opri rulota. Amândoi erau plini de sânge şi unul dintre ei ridică cu greu un pistol când îl văzu apărând pe Hunter.

Hunter trase cu Auto-Mag fără să ţintească, omul se arcui şi se prăbuşi mort. Celălalt era omul din Familia de la Cleveland, Jingo Morelli.

— Ia-ţi adio de la viaţă, Jingo, zise cu răceală Hunter.

Morelli era conştient. Se lăsă să cadă pe spate şi arătă mâinile goale.

— Hei, nu face asta!

Hunter lăsă să cadă o medalie pe omul terorizat.

— Dă-mi un motiv să n-o fac.

— Orice! Spune-mi ce vrei şi-am să-ţi dau!

— Cine e şeful tău?

— Păi… păi nu ştiu! Stai, dă-mi un minut, nu…

— Nu ţi-am cerut o predică. Scurteaz-o!

— Dar pe tipul ăsta nu l-am văzut niciodată! Spun adevărul! Nu e unul de-ai noştri, asta e tot ce ştiu!

Hunter ştia deja asta dar avea nevoie de detalii.

— Nu e momentul să spui aiureli, Jingo.

— Dar e adevărat! E un mercenar. Vine din exterior. Soldaţii sunt ai lui.

— Atunci tu ce cauţi aici, Jingo?

— Eram consilier tehnic. Aveau nevoie de cineva care să te recunoască. Eu n-am cerut niciodată să fac asta. Nu pot să-l sufăr pe tipul ăsta. Dar e tare. Face asta pentru un milion de dolari, plus cheltuielile. Dispune de o întreagă armată pe care a ascuns-o în împrejurimi. Are trupe, vehicule, muniţii. Îi zicem generalul.

Era foarte interesant, chiar mai mult decât prevăzuse.

— Mai spune, Jingo.

— Jur că nu-i cunosc numele.

— Atunci fă-ţi rugăciunea.

Hunter ridică Auto-Mag. Morelli nu-şi putea lua ochii de la gaura neagră a ţevii.

— OK, zise Morelli suspinând. Are o poreclă. *Trooper*[1]. Jur că nu ştiu mai mult. Nu l-am văzut niciodată. Contactul se face totdeauna prin telefon sau prin radio. Dirijează totul dintr-o bază secretă. A pus totul la cale prin radio.

— Cine conducea operaţiunea din seara asta?

— El. Prin radio. Jur.

Hunter petrecuse deja prea mult timp lângă Morelli. Venise momentul să bată în retragere.

— Spune-i c-am venit pentru el, Jingo. Spune-i c-am primit mesajul lui.

Faţa lui Morelli căpătă puţină culoare în timp ce în ochi îi apăru o luminiţă de speranţă.

— Îi voi transmite mesajul tău, Hunter.

— Nu te mişca nici un milimetru până la plecarea mea, îl sfătui Hunter. Se întoarse în rulotă şi porni mai departe fără să fi aprins farurile. Merse aşa câteva sute de metri după care părăsi drumul. Se întoarse pe jos, şterse cele câteva urme pe care le-ar fi putut lăsa, apoi urcă în vehicul şi se uită la consola de

[1] Trupet (n. a).

securitate. Toate mijloacele de supraveghere funcţionau, gata să culeagă informaţii.

Hunter nu avea intenţia să fugă.

Vânatul devenise vânător.

CAPITOLUL III

Cel care dirijase operaţiunea era foarte viclean.

Soldaţi în uniformă păzeau accesul în zona bătăliei, în timp ce alţii adunau răniţii şi morţii, curăţând întreaga zonă. Nimeni nu avea să ştie vreodată că pe acea câmpie avusese loc o luptă.

Camioane mari remorcară rămăşiţele vehiculelor de transport, ambulanţele ridicară morţii şi răniţii şi infirmierii îngrijiră oamenii răniţi uşor. Un camion cu remorcă transportă Cadillac-ul blindat.

Hunter îşi continuă supravegherea pe toată perioada operaţiunii de curăţire. Înregistră scurtele emisiuni radiofonice, fotografie mulţi oameni şi echipamentul lor şi ascultă cuvintele schimbate de soldaţi între ei cu ajutorul unor microfoane direcţionale ultrasensibile.

Operaţiunea de ansamblu părea prea importantă. Hunter nu putea să creadă că o forţă atât de completă fusese adunată numai în scopul de a-i face de petrecanie Exterminatorului.

Trebuia să mai fie ceva.

Acei oameni se deplasau cu prea mare siguranţă – purtau uniforme ale US Army şi se foloseau de frecvenţele rezervate comunicaţiilor militare. Se deplasau cu maşini oficiale şi dispuneau de arme provenite direct din arsenalele guvernului. Un inspector, trimis la faţa locului de cartierul general, ar fi fost şi el înşelat.

Toate astea pentru un singur om?

Implicaţiile financiare erau enorme. Presupunând că tot materialul de război fusese furat – echipamente, vehicule şi arme ar fi trebuit să se cheltuiască zilnic o adevărată avere pentru a face să funcţioneze întreg ansamblul.

Hunter îşi punea întrebări grave. De aceea, când coloana se puse în mişcare, o filă discret. Vehiculele porniră pe un drum care ducea spre nord, apoi spre vest, pătrunzând în munţi pe căi şerpuitoare. Ultimii câţiva kilometri se efectuară pe o serie de drumuri mici secundare şi drumuri de pământ bătătorit. În sfârşit, Hunter văzu apărând un drum larg care fusese pavat de curând şi care cobora într-o vale situată între piscuri imense.

Tot drumul încercase să repereze locul, nu era foarte sigur că ştie exact unde se afla baza.

Aerul se rarefiase şi era foarte frig – destul ca să afecteze motorul rulotei. Stelele străluceau cu o claritate incredibilă şi

cerul nopţii părea foarte aproape.

Hunter părăsi drumul cam cu două sute de metri înainte de bază şi se ascunse în hăţiş.

Un gard cu grilaj înconjura incinta, protejată de valuri de sârmă ghimpată. Deasupra porţii mari de la intrare se vedea o firmă mare pe care era scris: *US Government Property.* Doi puşcaşi marini închiseră poarta în spatele ultimului camion, apoi se întoarseră lângă un jeep care servea probabil drept post de pază.

În incintă era mare agitaţie. Peste tot era lumină, maşinile se deplasau de colo-colo şi Hunter auzea tot felul de zgomote înăbuşite. Dar baza propriu-zisă era ascunsă ochilor săi, aparent cuibărită la poalele stâncii, şi nu putea s-o vadă din locul în care se afla.

Îşi scoase hainele şi păstră numai combinezonul negru de luptă. Se gândi o clipă, apoi îl scoase şi pe el şi îmbrăcă un combinezon de paraşutist a cărui funcţie principală era să menţină temperatura corpului la un nivel confortabil. Apoi se echipă pentru efectuarea unei recunoaşteri discrete – Beretta, un pistol cu aer comprimat şi săgeţi mici cu tranchilizante, un cuţit, un garou de nailon şi diferite „jucărele”. Apoi îşi înnegri faţa şi mâinile, după care părăsi rulota.

Temperatura în câmpie fusese de câteva grade, dar aici trebuie să fi fost zero. Câteva porţiuni de zăpadă, de tufişuri şi de pini răspândite creau când pete deschise, când pete închise în peisajul nocturn.

Hunter dispăru în întuneric, „topindu-se” în acea natură sălbatică care părea că îl urmăreşte.

Se deplasă pe lângă gard, păstrând o distanţă de vreo cincizeci de metri. Se oprea des ca să asculte şi ca să observe totul în jurul lui. Acordă o mare atenţie terenului, căutând urme de mine sau de capcane electronice care ar fi putut să-l trădeze.

Baza nu era prea mare. Îi dădu ocol în vreo douăzeci de minute apoi se depărtă ca să examineze valea în întregime pe panta opusă.

Topografia pe care o constata Bob Hunter sugera o regiune de morene. Baza secretă era ascunsă într-o depresiune a terenului, acolo unde un gheţar se transformase probabil în râu. Tabăra era ferită vederii de pante abrupte şi accidentate şi ar fi fost greu de zărit chiar şi din aer.

Oamenii care se ascundeau acolo se credeau în deplină siguranţă.

Nu erau gărzi, cu excepţia celor de la poartă. Gardul era electrificat şi existau urme ale unui sistem de alarmă electronică.

Hunter se instală pe o stâncă sub un mic pin şi desenă un plan al bazei. Existau vreo cincisprezece hangare de aviaţie de mărime mijlocie, care serveau probabil drept barăci, iar în fiecare puteau să doarmă între douăzeci şi treizeci de oameni. Un număr impozant de vehicule ocupa o parcare vastă.

În centru se afla o clădire mare care folosea probabil drept popotă şi sală de recreere, unde, deocamdată, „ucigaşii", puţin cam demoralizaţi, primeau sandvişuri şi băuturi calde. Se mai putea vedea o mică cabană alpină puternic luminată în interior, uşor detaşată de celelalte construcţii, care probabil că era punctul de comandă, şi părea că acolo era multă agitaţie. De cealaltă parte, Hunter vedea o colibă care servea drept infirmerie. Mai erau şi depozite din tablă ondulată şi diferite barăci mai mici pentru stocare.

Hunter termină planul, îl puse bine, apoi aşteptă cu ochii ţintă la incredibila bază din Munţii Stâncoşi. Petrecu două ore în acea poziţie, după care consideră că cunoştea destul de bine ritmul activităţilor celor care se ascundeau acolo.

Era tracasat de motivul acestei concentrări de forţe. Tot nu putea să creadă că acel ansamblu organizat exista doar pentru suprimarea lui. Se luase hotărârea suprimării sale. Nu încăpea nici o îndoială în această privinţă, dar nu era o explicaţie suficientă.

Jingo Morelli vrusese să-l facă că creadă că Trooper era un vânător de capete. *Face asta pentru un milion de dolari plus cheltuielile.* Dar mai spusese şi că era vorba de un mercenar independent – ceea ce însemna implicaţii îngrijorătoare.

Cheltuielile unei astfel de operaţiuni se ridicau la milioane de dolari – recompensa era doar un singur milion! Trooper era finanţat de Mafie? Hunter nu era convins de asta. Ceva nu se potrivea.

Era oare de conceput ca Mafia să se fi aliat cu vreo agenţie secretă a guvernului american?

Evident, era posibil. Orice era posibil.

Lucky Luciano îşi recăpătase libertatea datorită serviciilor secrete americane pentru dirijarea docurilor de la New York în cursul celui de al doilea război mondial.

Mafia şi CIA se aliaseră în faţa guvernării lui Fidel Castro şi se ştia că unii mafioţi reuşiseră să-şi facă prietenii solide chiar în umbra Casei Albe.

Orice era posibil.

Hunter voia să se retragă. În acel moment auzi un zgomot familiar. O nouă piesă a acelui uriaş puzzle îi căzu literalmente din cer sub forma unui mic elicopter care se ivi de după culme şi ateriză rapid în mijlocul incintei.

Hunter nu vedea prea bine dar avu impresia că zăreşte oameni agitându-se în jurul aparatului. Nu ştia dacă cineva coborâse din el sau urcase, dar elicopterul decolă imediat. Stătuse la sol mai puţin de un minut.

Elicopterul era foarte interesant deoarece purta pe flancuri steaua US Army.

Era mai mult decât tulburător. Hunter luă hotărârea să se retragă. Simţea o răceală interioară care îi crispa stomacul când se gândea la implicaţiile faptelor descoperite de el. Nu avea importanţă cine comanda soldaţii de la bază. Ar fi fost foarte posibil ca acei oameni să fie adevăraţi soldaţi US Army, recrutaţi fără ştirea lor de Mafie ca să lupte împotriva lui Bob Hunter.

Era un gând înspăimântător.

Hunter refuzase totdeauna să tragă în forţele de ordine. Le evita pur şi simplu, rezervându-şi muniţiile pentru adevăraţii săi inamici.

Dar acum…

Hunter simţi că-i îngheaţă inima. Trăsese deja în acel „inamic”. Omorâse destui dintre ei. Hunter nu şi-ar fi putut niciodată ierta asta dacă fuseseră cu adevărat soldaţi americani. Pentru asta nu găsea nici o scuză.

Dacă instinctele îl părăseau, nu trebuia să mai continue. N-ar mai fi putut avea încredere niciodată în propria sa judecată.

Trebuia să afle.

Îngrijorat şi anxios, se întoarse pe drumul de acces şi fixă poarta mare de la intrare preţ de vreo zece minute. Jeepul se afla în acelaşi loc. Cei doi puşcaşi marini, cu cască albă, stăteau de pază în vehicul, cu o armă automată pe genunchi.

Hunter voia să afle totul. Cele zece minute îi părură zece ore, dar era pregătit când unul dintre cei doi coborî din vehicul. Îşi lăsa arma pe scaun, făcu două mişcări ca să se dezmorţească, mormăi câteva cuvinte colegului său, aprinse o ţigară şi plecă spre tufişurile de pe marginea drumului.

Momentul atât de dorit sosise.

Se apropie rapid de vehicul, alegând un unghi din care nu putea să fie văzut din interior, apoi, la zece paşi de portieră, ridică pistolul cu aer comprimat şi trase cu o săgeată cu

tranchilizant în tipul rămas în vehicul. Acesta ridică mâna, îşi atinse gâtul şi se prăbuşi. Produsul anesteziant acţiona aproape instantaneu.

După treizeci de minute, omul avea să se trezească, din corpul lui dispărând orice urmă din drogul care îl adormise. Nu avea să simtă nici un efect secundar şi avea să se întrebe doar cum de aţipise atât de brusc. Nici un examen medical n-ar fi descoperit urma drogului.

Hunter aşteptă întoarcerea celuilalt şi îi trase şi lui în gât. Omul se prăbuşi imediat. Hunter îl transportă la maşină, îl aşeză lângă camaradul său, după care îi scotoci cu mare grijă prin buzunare.

Amândoi purtau o placă de identificare militară la gât. Hunter luă numerele de înmatriculare şi găsi alte detalii interesante în portofelele lor. În sfârşit, notă numărul armelor automate precum şi numărul de serie al maşinii.

Câteva minute mai târziu, nu mai rămase nici o urmă a trecerii sale. Cei doi oameni aveau să se trezească, poate puţin cam buimăciţi, dar nici unul dintre ei nu va mărturisi că aţipise.

Întorcându-se la rulotă, Hunter îşi zise că probabil comisese o eroare ireparabilă.

Avu din nou o senzaţie de frig. Reuşiseră în sfârşit să-l facă să comită o faptă odioasă.

Reuşiseră să-l atragă în capcană şi acum nu era mai bun decât ei. Poate că nici nu fusese vreodată?

CAPITOLUL IV

Harold Brognola ocupa un post foarte important la Washington. Într-un fel, era numărul doi din poliţia federală americană. Din cauza evenimentelor recente, fusese nevoit să petreacă un număr mare de ore ca să consilieze Naţional Security Council. Şi ca şi cum toate activităţile n-ar fi fost de ajuns, mai primise şi misiunea să îl aducă pe Bob Hunter în faţa tribunalului.

Brognola era un specialist în crima organizată. Poziţia sa devenise mult mai importantă de când Bob Hunter se întorsese din Vietnam ca să-şi înceapă războiul împotriva Mafiei. Realist, Brognola recunoscuse imediat utilitatea lui Hunter şi făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să se alieze în secret eforturilor Exterminatorului – şi vrusese să oficializeze actele lui Hunter.

Hunter refuzase totdeauna să colaboreze cu guvernul şi să accepte o funcţie. Brognola făcuse în aşa fel încât să câştige simpatia unor înalţi funcţionari. În timpul celei de a patra campanii a lui Hunter, Brognola îi adusese o ofertă de amnistie şi permisiunea de a continua războiul cu condiţia să accepte ordinele Washington-ului. Hunter refuzase categoric.

— Mulţumesc, îi spusese el lui Brognola. Dar nu vreau să mi se acorde un permis special.

Brognola îi înţelesese reacţia, dar asta nu-i uşurase viaţa. Totuşi îl admirase şi mai mult pe Hunter. Refuzul lui Hunter de a colabora atrăsese mânia Washington-ului asupra capului Exterminatorului. Reacţia nu întârzie. I se spusese lui Brognola:

— Arestează-l!

Hunter era exact ca găina cu ouă de aur. Era destul să te ţii după el ca să culegi firimiturile – sau rămăşiţele. Şi asta şi făcuse Brognola, iar efortul îndreptat împotriva crimei organizate dăduse roade. Brognola se bucurase de toate avansările la care ar putea să spere un poliţist, şi asta datorită faimosului Bob Hunter, pe care avea ordin permanent să-l suprime.

Să-l omoare pe Hunter? Harold Brognola era poliţist – un bun poliţist – dar mai înainte de orice era un om de suflet. Nu avea nici un chef să-l elimine pe Hunter, nici măcar să-l vadă încarcerat. Poziţia lui era extrem de delicată, dar îi acordase lui Hunter prietenia lui, iar relaţiile dintre ei treceau dincolo de etica profesională. Era total pro-Hunter.

Dar mai exista un personaj care nutrea aceeaşi prietenie admirativă faţă de Hunter. Leo Turrin l-ar fi înfruntat şi pe Dumnezeu dacă acestuia nu i-ar fi plăcut de Hunter. Turrin avea şi el o poziţie privilegiată, dar în cealaltă tabără. Era *sotto-capo* al Familiei din Pittsfield, dar era şi agent federal.

În momentul primei bătălii a lui Hunter – la Pittsfield, oraşul său natal – era doar un mafiot neînsemnat fără grad, şi fusese gata să moară împreună cu ceilalţi când Hunter se dezlănţuise. În ultimul moment, Leo Turrin îşi dezvăluise adevărata identitate şi supravieţuise. După aceea situaţia sa personală se complicase. Era mafioso, agent federal şi aliat al lui Bob Hunter. Cei doi prieteni îşi transmiteau reciproc informaţii de care profitaseră amândoi. Turrin urcase în ierarhia Mafiei cu o rapiditate vertiginoasă. De aceea, în mediile federale, cota sa de interes crescuse.

Avantajele acestor schimburi reciproce erau nenumărate, şi nimeni nu ştia asta mai bine decât Hal Brognola. Era probabil ca Turrin să fie admis în curând în consiliul suprem al Mafiei – *Commissione.* Era o acoperire fantastică. Nici un preţ nu era prea mare pentru această reuşită.

Dar nu trebuia cu nici un chip ca Bob Hunter să moară sau să fie arestat.

Telefonul sună în zori la Washington.

— Aici Stricker, zise vocea deformată pe care o cunoştea foarte bine.

— O secundă, mormăi Brognola.

Apoi îi explică soţiei sale care deschisese un ochi:

— Treburi…

Aprinse un trabuc, îmbrăcă un halat de casă şi se duse în bibliotecă unde reluă apelul pe un aparat cu bruiaj.

— Gata, Stricker. Ce se întâmplă la ora asta?

— Nu ştiu. Ce se întâmplă în Colorado?

Brognola suspină înainte de a răspunde:

— O mulţime de lucruri. Am aflat că echipele universitare sunt în mare formă, şi asta ar putea să ducă la partide tari de tot. E un timp superb pentru schiat. În afara de asta, habar n-am ce se întâmplă în Colorado.

— Asta e o mare greşeală, zise Turrin. S-ar părea că Denver e periferia Washingtonului de când la Casa Albă a fost instalat un atlet…

— OK, OK, preşedintele se duce des acolo. Şi? Să ştii că e ciudat că mă scoli cu noaptea în cap ca să-mi înşiri… ce s-a mai

întâmplat?

— Frappant se află acolo, asta s-a întâmplat. După toate aparenţele, de data asta însă el e victima. E nervos la culme, Hal. Vrea să ştie dacă guvernul pune ceva la cale în zona aia. Mi-a spus că acolo se află un regiment de ucigaşi militari. Militari adevăraţi. A fost obligat să lichideze destui ca să scape din încercuire, dar crede că e vorba de oameni din tabăra adversă. Acum se urăşte de moarte. Eu nu ştiu ce să mai fac, pentru că eu l-am trimis acolo.

— Auziseşi ceva?

— Mai mult sau mai puţin... Zvonuri. Frappant crede că e vorba de un complot. E sigur de o parte a operaţiunilor. Asta ţine de ai mei. Dar crede că ceilalţi sunt ai tăi. O combinaţie, Hal. Ştii ceva?

— Nu.

— Acest „nu” nu e prea sincer. Eşti sigur?

— Nu chiar. După cunoştinţele mele, răspunsul e „nu”. Dar am să pun întrebări. Sunt mulţi morţi?

Turrin oftă şi răspunse:

— Da.

— La dracu!

— Trebuia să se întâmple şi asta mai devreme sau mai târziu. Uneori e greu să identifici participanţii, Hal. Chiar mă întreb cum a reuşit până acum să nu se înşele. Ştii cât de cinstit e. Dar trăieşte de multă vreme în condiţii în mod normal insuportabile. Nu e nici psihopat şi nici nebun...

— Sigur că nu, mormăi Brognola. E cel mai echilibrat tip pe care l-am întâlnit vreodată.

— De acord, tocmai asta e. Dacă află cumva că a masacrat soldaţi americani, îţi dai seama cum se va simţi? Un tip normal ar fi clacat de mult timp. Acum s-ar putea să i se întâmple şi lui asta. Zău, Hal, îmi fac griji mari de tot.

Brognola reflectă un moment muşcând uşor trabucul.

— Are şi motive, zise el în cele din urmă. Vreau să vorbesc cu el. Spune-i să mă sune.

— N-o va face. Dar ţi-a trimis un pachet. Vei găsi nume, numere de înmatriculare militare, seriile unor arme şi numărul unui vehicul militar, amprente digitale etc. Ar dori să verifici aceste informaţii. Te voi suna peste patru ore şi sper că vei avea veşti bune pentru el.

— Unde voi primi pachetul?

— Va sosi cu zborul 250 al companiei TWA care ajunge la

Dulles la orele opt. Este adresat lui Harold Brown.

— OK, zise Brognola suspinând. Mă voi duce să-l iau. Între timp, spune-i amicului nostru să se ascundă bine până când va primi veşti de la noi. Trebuie neapărat să stea ascuns. Fă-l să înţeleagă bine asta.

— Mi-a spus că a fost înconjurat, Hal. Va trebui să decidă dacă va continua sau nu dintr-un moment în altul. Dar tare mi-e teamă că nu va face nimic. Dă-mi veşti bune peste patru ore, Hal. Nu vreau să-l văd ducându-se de bună voie la abator.

— Ce rahat! bombăni Brognola închizând.

Se întoarse în camera lui unde îl aştepta soţia, care între timp se trezise de-a binelea.

— Ce mutră ai! zise ea.

— Culcă-te, Helen, o îndemnă el începând să se îmbrace.

— Gata, pleci? Fără să-ţi bei cafeaua?

— O să mă opresc undeva pe drum.

— Unde te duci?

La Washington toate soţiile erau îngrijorate de la o vreme. Helen Brognola nu făcea excepţie de la regulă.

— Ce s-a întâmplat?

El îşi legă cureaua şi dădu uşor din cap.

— Treburi.

— Ciudate treburi, replică ea încercând să-şi ascundă neliniştea.

Totdeauna existase o legătură mentală deosebită între Brognola şi soţia lui. Un fel de transmitere a gândurilor.

— Hunter, răspunse el.

— Ah! exclamă ea făcând ochii mari. E grav?

Nu-l întâlnise niciodată pe Bob Hunter, dar îl cunoştea prin soţul ei şi ştia ce sentimente avea acesta faţă de el.

— Da, destul de grav.

— Îmbrăţişează-l din partea mea, şopti ea strângându-l în braţe.

Totuşi Brognola ştia că Hunter avea nevoie de ceva mai mult decât asta.

Avea nevoie de ajutorul Domnului.

Şi nici măcar numărul doi din poliţia americană n-ar fi putut să i-l trimită.

CAPITOLUL V

În timp ce la Washington apăreau zorii, stelele luceau încă pe cerul nocturn din Colorado. Bob Hunter avusese mult de lucru în cursul serii. După ce părăsise tabăra secretă, trecuse cu grijă pe hartă traseele parcurse, determinând cu precizie locul bazei.

Baza se afla în regiunea Muntelui Audubon – la sud de Rocky Mountain Recreation Area, dar destul de departe de zonele frecventate în mod normal. Regiunea era sălbatică, cu puţine drumuri şi case aproape deloc. Sătucul cel mai apropiat se numea Peaceful Village, iar Hunter se duse acolo cam pe la miezul nopţii. Descoperi un camping la câţiva kilometri spre sud, parcă rulota şi începu să prelucreze informaţiile culese în cursul serii pe Muntele Audubon.

Dispunea de un număr mare de informaţii, dar deocamdată numai puţine prezentau un interes imediat. Cele mai interesante erau fotografiile luate în infraroşu, dar era vorba mai ales de feţe anonime şi de material militar.

Ajuns la sfârşitul dosarului, costată că nu făcuse deloc progrese în privinţa problemei care îl preocupa cel mai mult. Credea în continuare că făcuse cea mai gravă greşeală din viaţa lui. Operaţiunea era tipică pentru US Army, totul se potrivea. Hunter nu i-ar fi atacat niciodată dacă nu ar fi descoperit prezenţa unor mafioţi – aici era buba.

Singura lui consolare era mărturia smulsă lui Jingo Morelli care se crezuse în faţa morţii. Dar nu aflase prea multe, deoarece Jingo era doar un pion mic din Familia de la Cleveland şi nimic nu dovedea că ar fi ştiut ce se punea cu adevărat la cale.

După informaţiile electronice, un lucru era sigur: operaţiunea împotriva lui Hunter fusese pregătită cu minuţiozitate şi bine condusă. Fusese comisă totuşi o greşeală care îi permisese să scape din capcană. Fusese subestimată puterea lui de foc.

Data viitoare nu aveau să mai facă aceeaşi eroare.

Hunter trebuia să determine dacă va mai fi o „dată viitoare”. Trebuia neapărat să-şi identifice adversarii. În afară de asta, nu prea ştia ce putea să facă. Oricum, indiferent de identitatea adversarilor, se afla într-o situaţie rea de tot. Era încercuit. Ar fi putut să se deplaseze puţin în interiorul unei zone delimitate, dar i-ar fi fost cu totul imposibil să părăsească regiunea. Ar fi provocat angajarea ostilităţilor care ar fi fost fatală uneia dintre

părţi.

Era deja destul de delicat chiar şi atunci când ştia cine erau ceilalţi şi ce trebuia făcut. Nu cunoştea întinderea regiunii aflate sub supraveghere şi nu avea habar de amploarea forţelor care îl căutau. Nu era sigur că baza de la Shadow Mountain era singura; puteau să mai fie şi altele. Şi dacă era într-adevăr vorba de US Army?

O situaţie cum nu se poate mai afurisită! Era ca şi cum s-ar fi aflat în adâncime pe teritoriul comuniştilor vietnamezi şi ar fi aflat că ai lui au primit ordin să tragă în el fără somaţie.

Întregul său război împotriva Mafiei avusese loc în condiţii similare, de la prima împuşcătură care răsunase la Pittsfield. Dar până acum, inamicul fusese totdeauna îmbrăcat civil şi poliţiştii în uniformă sau cu ecuson pe piept. Era relativ uşor să faci deosebirea între aceşti adversari şi să te concentrezi asupra masacrării adevăratului inamic.

Hunter nu avea nici pic de ură împotriva forţelor de ordine, pentru că nu-şi făceau decât datoria. După cea mai elementară justiţie, poliţiştii aveau dreptate şi Hunter greşea. Era un lucru pe care îl înţelegea şi îl accepta. Dar admitea şi că avea un drept moral de a continua cruciada. Nu se considera un criminal, doar în măsura în care refuza să respecte exigenţele legii în ceea ce privea Mafia. Fugea de poliţie dar nu trăgea niciodată în ea. Şi nu şi-ar fi schimbat această atitudine pentru nimic în lume. N-ar fi atacat niciodată forţele de ordine.

Situaţia era intolerabilă. Dacă era într-adevăr armata americană cea care îl hărţuia, atunci războiul se apropia de sfârşit. Va folosi toate şireteniile imaginabile ca să se eschiveze, ca să se depărteze cu calm, dar asta i se părea imposibil. Mai devreme sau mai târziu va avea loc o confruntare şi, în acel moment, totul se va sfârşi pentru el.

Era deci esenţial să-şi poată identifica inamicul. Refuza să moară copleşit de incertitudine.

Acestea au fost gândurile lui Hunter de la sfârşitul serii pe înălţimile muntoase din Colorado.

Trecu informaţiile pe hârtie şi puse dosarul într-o servietă diplomat. Apoi îmbrăcă o cămaşă groasă din lână, blugi, cizme, harnaşamentul pistolului Beretta şi o haină largă îmblănită. Apoi încuie rulota şi branşă alarma electronică. Nu putea să circule cu acel vehicul mare. Avea să-l lase o vreme în camping. Scoase o mică motocicletă performantă din compartimentul de jos apoi se îndreptă spre Peaceful Valley unde spera să găsească un mijloc

de locomoţie mai apt pentru distanţele pe care trebuia să le parcurgă.

Trecând prin faţa staţiei de benzină, remarcă o veche camionetă Ford într-o stare nu prea bună, având pe parbriz o tăbliţă pe care scria: *De vânzare, 375 dolari.* Îi dădu ocol, dând cu piciorul în cauciucuri, apoi umblă la firele demaratorului şi porni motorul.

Sigur că hodoroaga va fi bună pentru a străbate câţiva kilometri, Hunter puse patru bancnote de o sută de dolari într-un plic şi îl prinse cu scotch pe uşa garajului. Urcă motocicleta în camionetă apoi se îndreptă către sud, spre rulotă. Puse la loc motocicleta şi făcu plinul.

Coborând din nou spre câmpie, remarcă prezenţa a numeroase vehicule militare. Militarii de la bordul lor scrutau cu minuţiozitate toate maşinile pe lângă care treceau. Dar nu întâmpină nici un obstacol până la Denver. Nu exista nici un baraj şi nimeni nu îl luă la întrebări, ceea ce era totuşi un semn bun.

US Army ar fi instalat baraje la fiecare intersecţie. Dar poate că n-ar fi făcut-o. În fond, există mai multe metode de a prinde în cursă un tip care fuge. Totuşi absenţa barajelor îi facilită pe moment sarcina.

Dar totul era diferit la Stapelton Field din Denver. Poliţiştii erau peste tot. Nu făceau pe durii şi nu percheziţionau pe nimeni, dar se aflau acolo şi supravegheau cu mare atenţie locul. Făceau şi ei parte din operaţiunea anti-Hunter? Dacă da, situaţia devenea din ce în ce mai delicată. Ba chiar disperată.

Hunter îşi puse o cască de vânător şi nişte ochelari cu ramă metalică şi intră în mulţime. Dacă Mafia era cea care îl căuta, atunci înseamnă că se folosea de toate atuurile ca să ajungă la el. Dacă nu era Mafia… Asta era şi mai rău.

Era puţină circulaţie şi parcarea de lângă holul principal era aproape goală. Hunter îi dădu lent ocol şi vechiul Ford atrase câteva priviri din partea oamenilor de pază. Totuşi nimeni nu-i puse vreo întrebare. Trecu prin faţa holului de plecare şi trase camioneta pe un loc aflat în faţa biroului de închirieri, aruncă o privire spre un agent de siguranţă care se afla lângă uşa de la intrare şi pătrunse în interior.

Agentul îl urmări şi îl privi distrat completând un formular de expediere pentru o servietă-diplomat.

— Trebuie neapărat să plec cu avionul de la trei, zise Hunter.

— Dacă mai întârziai câteva minute, l-ai fi ratat, zise omul de

la ghişeu.

— Da, de asta mă temeam şi eu.

Se uită înadins la poliţist apoi zise:

— Ce s-a întâmplat? Mă aşteptam să fiu luat la bani mărunţi. Atunci chiar că n-aş mai fi ajuns la timp! Ce s-a întâmplat?

Omul de la ghişeu rânji şi arătă cu privirea spre poliţist.

— Ne jucăm de-a hoţii şi vardiştii. Întreabă-l pe el.

Hunter se întoarse spre poliţist.

— Ce-i? întrebă el.

Tipul avea mâna pusă pe mânerul unui pistol de calibru 38 şi era încruntat.

— Căutăm un fugar, răspunse el cu o voce care voia să dovedească că era vorba de o afacere de rutină.

Omul de la ghişeu rânji din nou şi zise:

— Probabil că e vorba de un puşti care a şterpelit o maşină, spuse el dându-i restul lui Hunter.

Poliţistul îl auzi, se apropie de ei şi zise cu un ton vexat:

— Un puşti, nu mai spune!

Se adresa mai ales omului de la ghişeu.

— Se spune că Bob Hunter se află în regiune. Dar ar face bine să nu vină în acest aeroport. Ascultă ce-ţi spun!

Omul de la ghişeu era un bărbat cu părul alb de vreo şaizeci de ani. Dădu uşor din umeri şi părăsi ghişeul luând cu el pachetul lui Hunter.

Hunter se uită cu naivitate la poliţist.

— Cine e Bob Hunter?

— Nu citeşti ziarele? zise poliţistul mirat. Omul cel mai căutat din Statele Unite.

Hunter făcu ochii mari ca să arate cât era de impresionat de această informaţie. Mormăi o banalitate, apoi se întoarse la camionetă. Poliţistul veni în urma lui ca să-şi reia locul, ţinând în continuare mâna pe mânerul revolverului.

Deci aşa, se spunea că Bob Hunter se afla în regiune?

Încă o dată, informaţia era plină de consecinţe, într-un fel sau altul.

Hunter părăsi cu prudenţă aeroportul şi porni în căutarea unui telefon. Servieta-diplomat era deja în avion şi zborul avea să dureze în jur de trei ore. Între timp, trebuia să vorbească cu Leo Turrin şi să-i spună ce se petrecea în Colorado.

Dar pe urmă?

În mintea lui Hunter începea să se contureze lent un plan de acţiune. Turrin şi Brognola erau prietenii lui buni, dar ajutorul pe

care ar fi putut să i-l acorde era limitat la nişte anchete discrete, ceea ce, având în vedere situaţia, nu era prea încurajator.

Trebuia să aştepte trei ore pentru ca Brognola să primească dosarul şi să poată începe examinarea faptelor.

Dar trei ore însemna o eternitate pentru cel care riscă să întâlnească moartea dintr-o clipă în alta.

Hunter nu avea posibilitatea să aştepte ca prietenii săi să-i ofere ajutor. Trebuia să acţioneze imediat, trebuia neapărat să găsească mijlocul de a rupe plasa care îl închidea.

Mai întâi însă, trebuia să vorbească cu Leo. Şi apoi? Să atace în mijlocul plasei? Ar fi fost singurul loc vulnerabil. Dar unde se afla mijlocul?

Trebuia să caute cu mare prudenţă.

CAPITOLUL VI

În Colorado zorii nu erau deloc cenuşii. Întreg orizontul era cuprins de o lumină cu nuanţe aurii, roşii şi portocalii, subliniată de linia neagră şi neregulată a munţilor. Ici şi colo, un pisc înzăpezit strălucea puternic în bătaia unei raze de soare. Era atât de impresionant, de grandios încât contemplându-l, un om ar fi putut să uite că era muritor.

Dar Bob Hunter nu uitase. Fiecare bătaie de inimă îi amintea prezenţa morţii. Încă se mai gândea la asta când părăsi vechiul Ford, în apropiere de comuna Cherry Hills, situată la periferia sudică a Denverului, şi se îndreptă pe jos spre casa lui Thomas Rizzi, important dar discret personaj al Mafiei.

În afara micilor operaţiuni de trei parale – prostituţia şi jocurile de noroc Rizzi era un om de afaceri care investise în numeroase întreprinderi „normale”, la Denver şi în alte părţi. Conducea o societate de investiţii, era proprietarul a mai multe restaurante şi localuri cu striptease, deţinea majoritatea acţiunilor la un centru comercial şi, recent, se lansase în afaceri de promovare imobiliară în regiunea Mancos, în extremitatea sud-vestică a statului Colorado.

Hunter culesese informaţii despre Rizzi încă de la venirea la Denver şi îşi zisese că nu va afla nimic important. Acum însă părea interesant să-l supravegheze ceva mai mult pe discretul Thomas Rizzi. Era posibil să nu participe la acţiunea îndreptată împotriva lui Hunter, dar cum desfăşurarea avea loc pe teritoriul său, era normal să fie informat despre ce avea să se întâmple.

Hunter voia să-i vorbească şi să-l facă să vorbească. Era riscant. Cu atât mai mult cu cât ceilalţi se puteau aştepta să facă asta. Remarcase două maşini de patrulare care se plimbau prin cartier când făcuse prima trecere la bordul vechiului Ford.

O maşină anonimă era staţionată la vreo cincizeci de metri de casa mare a lui Rizzi, iar Hunter recunoscu procedeul clasic al poliţiei. Asta însemna că individul cu pricina era foarte important dacă poliţiştii din Denver foloseau atâtea mijloace de protecţie. Constatase că tot oraşul era plin de poliţişti. Totuşi era hotărât să se ducă la Thomas Rizzi.

De altfel, pentru Hunter era avantajos că inamicii săi erau atât de mulţi. Erau prea mulţi şi prea diferiţi unii de alţii. În afară de poliţie, în cartier mai exista o prezenţă – oamenii lui Trooper care

nu puteau să fie văzuţi, dar a căror ameninţare se putea simţi ca o umbră malefică. Hunter simţi asta instinctiv, şi învăţase să ţină cont de instinctele lui.

Era pe jos, nu foarte înarmat, îmbrăcat ca la aeroport şi se apropia de casă prin faţă. Având în vedere împrejurările, era cel mai bun lucru. Putea să sară într-o parte sau alta la cea mai mică provocare, sau să meargă mai departe folosindu-se de evenimente cum credea de cuviinţă.

Era un cartier rezidenţial foarte exclusiv. Parcurile caselor erau întreţinute cu mare grijă şi ici şi colo se înălţau ziduri înalte, în spatele cărora nu se zăreau decât vârfurile copacilor.

Casa lui Rizzi nu avea ziduri de incintă. Era splendid izolată pe vârful unei mici coline, la vreo treizeci de metri de stradă. Albă şi construită în stil colonial, casa avea coloane mari albe şi o poartă exagerat de mare la intrare. O alee pavată, presărată cu pini mici, ducea până la casă, trecea pe sub un portic şi folosea şi drept parcare. Într-o parte se afla un garaj pentru trei maşini şi, deasupra, un apartament de serviciu.

Când Hunter trecuse pentru prima dată pe la sfârşitul după-amiezii, în parcarea ovală se aflau patru maşini şi alta în faţa garajului. Maşina poliţiei staţiona la câteva case de-acolo, parcată de cealaltă parte a străzii, de unde ocupanţii ei puteau să vadă fără greutate tot ce se petrecea în curtea lui Rizzi.

Maşinile de patrulare treceau mereu pe stradă şi pe străzile vecine, destul de aproape ca să intervină în caz de nevoie, dar destul de departe ca să se poată avea în vedere o pătrundere pe proprietatea lui Rizzi.

Dar mai erau şi alţi factori, şi mai neliniştitori. O camionetă de lăptar bântuia prin cartier. Oamenii care trăiau de pe urma acestei meserii erau obligaţi să-şi depună în viteză comenzile apoi să dea fuga în alt cartier. Or, acesta întârzia pe-acolo de un sfert de oră. Era ceva anormal.

Cu câteva minute înainte de sosirea camionetei lăptarului fusese un poştaş care livra ziare, care se mişcase la fel de încet ca lăptarul. Se plimba de colo-colo cu o dubiţă.

Acum sosise un camion al serviciului PTT şi se oprise lângă un stâlp iar „tehnicianul” se plimba prin preajmă. PTT-ul venise la treabă în zori?

Hunter făcea aceste deducţii bazându-se doar pe instinct. Aşa reuşise să supravieţuiască. Era posibil ca toţi aceşti oameni să fie poliţişti, dar erau prea numeroşi pentru o supraveghere de rutină. Dacă poliţiştii aveau cu adevărat misiunea de a menţine

sub control tot cartierul şi să facă faţă oricărei eventualităţi, adevărul era că aceştia erau prea mulţi pentru un singur colţ al cartierului.

Hunter străbătu strada mergând pe mijloc, fără să se uite la dreapta sau la stânga. Trecu pe lângă camioneta lăptarului apoi ajunse în dreptul maşinii de patrulare. Se aşeză pe marginea trotuarului, cu spatele la maşină şi îşi masă picioarele.

— Voi ăştia aveţi o treabă uşoară, ce vă pasă! zise el cu o voce plină de lehamite.

Nu se întoarse spre oamenii aflaţi în maşină.

— Să nu crezi asta, replică o voce serioasă. Ce s-a întâmplat?

— Se face ziuă, răspunse Hunter. Nu va veni.

— Nu se ştie. Te cunosc?

— Sper că nu, replică Hunter cu o voce calmă. Nu sunt plătit ca să fiu cunoscut de tipi ca voi. L-aţi văzut pe lăptar?

Urmă o tăcere.

— Da, din când în când.

— Întârzie cam de multişor.

— Ştii ce se spune despre lăptari?

— Ăsta nu e. Îşi petrece tot timpul în camionetă. Mergeţi şi verificaţi.

— Ce?... Nu e unul de-al vostru?

— Nu, nu e unul de-ai mei, zise Hunter. Mai e şi un tip de la PTT în colţul străzii puţin mai departe.

— Şi?

— Aţi mai văzut repararea unei linii în miez de noapte?

Îl auzi pe om oftând în spatele lui. Un moment mai târziu, auzi voci emise de staţia radio. Se ridică şi îşi scutură turul pantalonilor.

— Verificăm, îi zise omul din maşină.

Hunter dădu din cap şi se depărtă. Până acum mersese. Era normal ca poliţiştii să intre în jocul lui. Erau victimele jocurilor pe care şefii lor îi puneau mereu să le joace.

Totdeauna era greu să-ţi identifici adversarii. Din fericire pentru Hunter, acest adevăr se aplica tuturor.

*

* *

Noaptea îi păruse interminabilă lui Jack Santini *Sailor.* Era mulţumit că se terminase. Stinse luminile exterioare şi ieşi sub portal ca să respire puţin aer proaspăt şi ca să examineze situaţia. Frigul matinal îl revigoră şi contemplă frumuseţea zorilor. Lumea era foarte frumoasă – mult prea frumoasă pentru

omenirea infectă care o popula. Fostul marinar-pescar din San Francisco iubea mult natura – un sentiment natural având în vedere cei doisprezece ani pe care îi petrecuse după gratiile închisorii San Quentin.

Thomas Rizzi era prietenul său din copilărie. Crescuseră împreună la North Beach, o periferie din San Francisco. La optsprezece ani, Rizzi plecase la New York unde se asociase unei mari Familii. Santini se îmbarcase la bordul unei nave a unchiului său, apoi o cunoscuse pe Sylvia cu care se căsătorise. Copiii urmaseră cu o regularitate alarmantă. Erau prea multe guri de hrănit pentru micul lui salariu de marinar-pescar.

Santini începuse prin a accepta să facă comisioane pentru Organizaţie, apoi se pusese la dispoziţia cămătarilor din San Francisco. De cele mai multe ori trebuia să bată un client recalcitrant, dar i se întâmpla şi să arunce cadavrele în golf. Solidul pescar îşi făcuse o reputaţie de „gropar maritim”. Prima meserie îi permisese să se „scoată” cu a doua. Exact asta spusese şi procurorul în momentul inculpării.

Santini făcuse să dispară peste douăzeci de cadavre şi fusese implicat în câteva asasinate. Pe ambarcaţiunea de pescuit nu petrecuse în total decât cinci ani. Până la urmă fusese condamnat la cinci ani pentru complicitate. Sylvia, nevasta lui, profitase ca să divorţeze. Dispăruse apoi împreună cu copiii şi Sailor Jack nu o mai văzuse de atunci, în schimb, revăzuse de mai multe ori celulele de la San Quentin în cursul anilor care urmaseră.

Tom Rizzi îl scosese din situaţia proastă în care se afla şi îl adusese la Denver. Îi oferise o ocupaţie şi îi redăduse o aparenţă de respectabilitate. Rizzi făcuse avere plasând fonduri, care îi fuseseră înmânate de diferiţi mafioţi newyorkezi, în afaceri imobiliare. De atunci devenise o adevărată putere locală.

Lui Rizzi nu-i plăcuse niciodată violenţa. Nu bătuse niciodată pe nimeni şi nu fusese condamnat decât pentru greşeli neînsemnate. Era un tip cu mult farmec care îşi combina loviturile dând dovadă de multă şiretenie.

Sailor Jack nu putea să-l sufere.

Nu era deloc uimitor. Sailor Jack ura pe toată lumea în general, şi pe el în special. Considera că Dumnezeu făcuse o mare greşeală creând lumea: zămislirea omului.

Dar lumea era tare frumoasă. Fără om, lumea i s-ar fi părut perfectă.

Contemplă încă o dată culmile înzăpezite ale munţilor, făcu

câţiva paşi, aprinse o ţigară şi strigă:

— Jim! Eddie!

Un băiat înalt şi slab, încotoşmănat cu o haină groasă ieşi din umbra porticului şi înaintă cu un pas rigid.

— Da, Jack.

— Unde-i Eddie?

Al doilea om apăru la colţul de sud al casei.

— Aici, zise el. Ce-i?

— Ziua de ieri a trecut. Adunaţi-vă oamenii şi întoarceţi-vă la voi acasă. Mulţumesc pentru ajutorul dat.

— Data viitoare, fă în aşa fel să fie vară, zise puştiul rebegit de frig.

— Domnul Rizzi apreciază mult ceea ce aţi făcut. Vă veţi da seama de asta când veţi vedea cecurile. Acum plecaţi. Regulaţi o gagică ca să vă încălziţi!

Îi privi adunându-şi oamenii şi urcându-i în maşină ca să plece. Era ridicol să fie folosiţi acei intermediari, costau cât ochii din cap. Ar fi fost mult mai bine să se angajeze o echipă cu săptămâna sau care să stea permanent acolo.

Dar domnul Rizzi nici nu voia să audă de asta. Ar fi fost prea bătător la ochi. Prezenţa unei bande de pistolari la el acasă ar fi dăunat imaginii sale de promotor imobiliar. Cineva ar fi putut să creadă că domnul Rizzi are legături cu Mafia!

Sailor Jack trase un fum din ţigară, privi cum se depărtau maşinile intermediarilor şi se gândi la ipocrizia oamenilor. Apoi ridică ochii şi contemplă fermecat razele de soare care se reflectau pe gheţari. Apoi se întoarse în casă fără tragere de inimă.

Maşinile pistolarilor intrară pe stradă şi se îndreptară spre vest. De cealaltă parte a străzii se stârni brusc un vacarm care îl opri pe Sailor Jack. Se întoarse brusc. Auzi strigăte. Apoi, un om în uniformă albă o porni la fugă pe stradă urmărit de un *assistant deputy.* La cincizeci de metri spre est, o maşină părăsi în grabă locul unde staţiona, iar ceva mai departe se auzi o rafală de armă.

— La dracu! bombăni Santini.

Intră repede în casă.

Rizzi apăru în capătul de sus al scării în halat de casă din mătase şi strigă:

— Jack! Am auzit împuşcături!

— Poliţiştii, răspunse Santini. Fugăresc pe cineva pe stradă.

— Ar putea să fie *el*?

— Ar putea să fie şi Hristos în persoană. Dar ar putea să fie şi un puşti cuprins de panică care a şterpelit ceva. Dar fii prudent, Tommy. Întoarce-te în dormitor. Încuie-te înăuntru. Al e sus?

— Nu, a coborât după cafea.

— OK. Ţi-l trimit sus. Nu te mişca.

Rizzi dădu din cap şi se întoarse în dormitor. Nu-i plăcea să i se vorbească pe acest ton, iar Santini ştia asta, dar ştia şi că din cauza asta Rizzi îl considera de neînlocuit. Totdeauna îi dăduse ordine, iar Rizzi îl respectase totdeauna din cauza asta. Aşa se întâmplase din copilărie iar Tommy fusese totdeauna cel mai şmecher dintre ei doi. Santini nu înţelegea psihologia profundă a relaţiei lor dar a accepta şi intrase în joc.

Se îndreptă spre bucătărie ca să-l trimită sus pe Al, garda de corp, când uşa de la dormitorul lui Rizzi se deschise cu zgomot. Omul în halat de mătase apăru dându-se înapoi.

Nu era singur şi nu mai avea aerul relaxat. În gură avea ţeava unui pistol negru oribil. Stătea ţeapăn ca un robot debranşat, cu ochii închişi şi abia putea să respire.

Cel care ţinea arma era înalt, impresionant. Se putea spune că situaţia era în mâna lui…

— Nu mişca, Sailor. Nici măcar nu clipi, zise el cu o voce calmă şi rece care se potrivea perfect cu felul în care arăta.

Santini examinase dosarele de la poliţie cu portretele-robot, deci cunoştea vag trăsăturile lui Hunter, dar nici un desen nu-l pregătise pentru înfruntarea realităţii. Nu numai aspectul fizic era impresionant. Tipul acela era mai mult decât o faţă, formată din nas, doi ochi, bărbie…

Era fiinţa cea mai incredibilă pe care Jack Santini o văzuse. Îşi zise că Hunter îi amintea de maiestatea piscurilor îngheţate.

Vederea lui Hunter provocă probabil primul moment de adevărat calm pe care Santini îl cunoscuse vreodată.

— N-am să mişc, domnule Hunter, zise Santini arătându-i mâinile goale pe care le depărtă de corp.

— Cheamă-l pe Al. Vreau să-l văd.

Santini îl chemă pe tânăr şi îi zise cu blândeţe:

— Nu face pe eroul, micuţule… Fii calm şi vom vedea ce doreşte domnul…

Băiatul se opri brusc, se stropi cu cafeaua fierbinte, dar nici nu clipi, uitându-se fascinat la Hunter.

— Nu vreau decât să stau de vorbă cu patronul tău. Du-te şi adu-i maşina în faţa uşii. Veţi rămâne aici şi vă veţi uita după noi cum plecăm. Dacă sunteţi cuminţi, îl veţi putea recupera până la

micul dejun. Dacă faceţi vreo greşeală, nici unul n-o să mai mâncaţi vreodată.

— Datorită lui îmi câştig pâinea, domnule Hunter. Trebuie să-mi dai o garanţie dacă vrei să stau aici şi să nu fac nimic.

Tipul înalt rânji.

— Dacă aş fi vrut să-l omor, Sailor, n-ai fi aflat niciodată că am fost în casă. E vorba de un armistiţiu. Îmi cunoşti reputaţia?

Evident! Toată lumea i-o cunoştea.

— OK. Dar puştiul o să aducă maşina. Strada e plină de poliţişti.

Hunter îşi arătă din nou dinţii.

— Se duc spre est. Noi vom merge în celălalt sens.

Se uită cu răceală la puşti.

— Adu maşina.

Tânărul aruncă o privire spre Santini apoi ieşi repede.

Incredibil. Bob Hunter merita să fie văzut. Poate că omenirea avea şi ceva bun la urma urmelor.

Începură să coboare scara. Ţeava pistolului negru era acum lipită de urechea lui Rizzi. Acesta era înspăimântat şi îşi pierduse total aerul de om veşnic relaxat. Când ajunseră jos, Rizzi abia se mai ţinea pe picioare, şi Hunter îl ţinu cu o mână.

Ochii lui terorizaţi se uitau ţintă în ochii calmi ai lui Santini.

— Pentru Dumnezeu, Jack, bâigui jalnic Rizzi.

— Nu-ţi fie teamă, Tommy. Nu-ţi va face rău.

Sailor Jack se apropie lent de uşa de la intrare şi ieşi. Munţii deveniseră de o frumuseţe orbitoare în lumina matinală.

Santini şi puştiul stăteau în faţa maşinii, cu mâinile sprijinite pe capotă, în timp ce Hunter şi prizonierul său urcau în vehicul.

Apoi maşina plecă şi tânărul zise mirat:

— Ai mai văzut vreodată un tip ca ăsta?

Dar Sailor Jack contempla cerut şi creştetul munţilor. Scoase revolverul, răsuci butoiaşul fără să se uite şi îl puse la loc.

— Nu, n-am mai văzut niciodată un tip ca ăsta, răspunse el.

Jack Santini se gândea la ziua în care va putea să se retragă, să se instaleze într-o mică cabană aproape de cer.

— Crezi că-l va lăsa să plece?

— Cum? întrebă el cu o voce distrată.

— Crezi c-o să-i dea drumul domnului Rizzi?

— Ce-ţi pasă ţie? mormăi Sailor Jack.

Apoi se întoarse în casă ca să nu se mai gândească deloc la asta.

CAPITOLUL VII

Rizzi avea aproape patruzeci de ani, era de talie mijlocie şi era foarte slab. Avea părul foarte negru şi foarte scurt şi o mustăcioară neagră. Cu pielea lui, Rizzi s-ar fi putut da cu uşurinţă drept arab. Îi era foarte frică şi se lipise de portieră, cu corpul rigid, străduindu-se să se controleze. Nu se uită deloc în ochii lui Hunter.

Se deplasau într-o frumoasă maşină Pontiac. Hunter se aşezase la volan şi traversau cartierul rezidenţial Littleton.

Mergeau de zece minute fără să fi schimbat nici o vorbă. Când consideră că Rizzi era pe punctul de a ceda nervos, Hunter opri maşina în parcarea pustie a unui centru comercial, aprinse o ţigară şi îi zise prizonierului:

— Eşti într-o situaţie rea de tot, Rizzi.

— Ştiu, bombăni celălalt. Îmi dai şi mie una?

Hunter îi întinse ţigara aprinsă şi luă alta.

— Aici e teritoriul tău, nu?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse Rizzi suflând fumul sacadat din cauza stării de nervozitate.

— E sau nu teritoriul tău?

— Da.

— Deci ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru mica petrecere de care am avut parte ieri seară între coline.

— Nu... nu înţeleg...

— Ba da. A fost un bal mascat. Au venit toţi îmbrăcaţi în soldaţi.

— Să ştii că habar n-am despre asta! protestă Rizzi.

Dar protestul era cam exagerat.

Hunter scoase o medalie de trăgător de elită şi o aruncă pe bord. Rizzi se strâmbă înspăimântat şi se uită în altă parte.

— Păcat, zise Hunter. Numai asta mă interesa.

Vocea plină de răceală a lui Hunter îl făcu pe Rizzi să tresară.

— Stai! OK! Poate că ştiu ceva. Pot să scap în felul ăsta? Asta vrei să spui?

— Asta vreau să spun.

— Atunci ce vrei să ştii?

— Cine e Trooper?

Privirea plină de panică a lui Rizzi făcu repede turul interiorului maşinii şi se opri apoi asupra medaliei. Vocea lui era disperată şi

resemnată în acelaşi timp.

— Nu sunt chiar atât de mare. Nu sunt ceea ce pare că crezi despre mine. Sunt doar un om de paie. Am un birou şi atât. Sunt un… reprezentant. Îmi zic să fac asta, şi eu fac. Îmi zic să fac aia, şi execut ordinul. N-am nici o putere personală.

— Nu te întreb dacă ai putere, Rizzi. Vreau să ştiu cine e Trooper.

— Dar tocmai asta încerc să te fac să înţelegi. Nici măcar nu ştiu despre cine vorbeşti.

— Tare păcat, spuse cu răceală Hunter. OK, Rizzi, ia medalia şi coboară.

Omul păli cumplit. Începu să bâiguie:

— Dar ce… ce vrei să…

— Coboară!

— Stai! Stai o clipă! Încerc să cooperez! Dar trebuie să-mi pui întrebări raţionale. Nu-l cunosc pe Trooper!

Vocea lui Hunter deveni îngrijorător de rece.

— Ştiai de primirea de ieri seară.

— Da. Mi s-a spus să mă ascund şi să nu mă ocup de asta. Nu se putea să fiu amestecat în treaba asta. Avem proiecte mari în regiunea asta. S-ar putea să apară o exploatare minieră fantastică. Nu vor să fiu compromis. Nu am avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat ieri seară.

— Dar ştiai.

— Ţi-am spus.

— Cine te-a anunţat, Rizzi?

— Ei.

— Care ei?

— Tipii de la New York. Ştii foarte bine.

— Nu chiar, zise Hunter. Repetă ce ţi-au spus.

— Au spus că e o zonă interzisă. Trebuia să stau de-o parte. Să nu mă amestec cu nimic.

— Când a fost asta?

— Ieri. Beam un păhărel la clubul meu când am primit un telefon. Mi-au spus ce urma să se întâmple. Că trebuia să mă duc acasă şi să mă încui în dormitor. Am făcut ce mi-au spus. M-am întors acasă; era şapte seara. Am stat acolo toată noaptea.

— Interesant, zise Hunter. Continuă.

— Păi, asta e tot! Am mai primit un telefon pe la nouă. Mi-au spus că rataseră lovitura, să stau în continuare în casă dar să mă protejez. Atunci am angajat oameni şi am petrecut noaptea aşteptând.

— Dar n-a venit nimeni.

— Nu, numai tu, dimineaţă. Jur în faţa lui Dumnezeu, Hunter, că nu ştiu nimic mai mult.

Hunter se uită îndelung la omul speriat şi zise:

— OK, te cred. Ce-i cu exploatarea asta minieră?

Ochii lui Rizzi se tulburară puţin.

— Oh, asta n-are nici o legătură cu tine!

— Ce fel de mină?

— Şisturi pline de petrol. Cel puţin aşa se crede.

— O să te lansezi în afaceri cu petrol, Rizzi?

— Nici vorbă. Pământul ăsta aparţine guvernului. E doar o speculaţie imobiliară. Dacă guvernul se va decide vreodată să exploateze aceste câmpuri, o să fie un boom imobiliar incredibil.

— Primeşti informaţii de la Washington despre proiectele de prospectare petrolieră?

— Nu, deloc. E chestie de bun simţ. Mai devreme sau mai târziu se vor interesa de câmpurile astea. E logic. Nu e o afacere suspectă, Hunter.

— OK. Dar n-ai auzit niciodată de Trooper?

— Jur că nu.

— Nici de Jingo Morelli?

Rizzi îşi feri iar privirea şi se uită la medalie.

— Da, îl cunosc pe Jingo. Cleveland.

— Atunci ce caută la Denver?

— Păi… ăăă… Trece pe la club o dată sau de două ori pe săptămână. Bem un păhărel şi vorbim despre trecut. N-am nimic în comun cu acest tip. E o marionetă. Un pistolar.

— Ce face la Denver?

— Se distrează.

— Făcea şi el parte din petrecerea de ieri seară. Spune-mi adevărul!

— Ei bine…

— Am impresia că nu joci cinstit, Rizzi.

— Dar ce să fac? Să mă sinucid?

— Tu hotărăşti, răspunse cu răceală Hunter. Poţi să scapi acum şi să plăteşti mai târziu. Ceea ce te şi sfătuiesc să faci. Dar trebuie să te hotărăşti imediat.

Rizzi pălise din nou la faţă. După toate aparenţele, se decisese să plătească mai târziu şi era apăsat de greutatea acestei decizii. Mâinile începură să-i tremure. Ceru altă ţigară.

— Ţi-ai fumat-o pe ultima, îi zise Hunter.

— OK, dar să nu spui vreodată că am vorbit. Oamenii ăştia te

urăsc, Hunter, şi vor să te lichideze.

— Care oameni?

— Nu ştiu cine sunt, dar e o chestie mare de tot. Asta ştiu. E supersecret. Jingo mi-a spus că în zonă ar fi mai mult de o mie de tipi, ascunşi, gata să te suprime.

— De unde ştiau că voi veni aici?

— Habar n-am. Ba poate că ştiu. Jingo mi-a spus o dată cum au întins capcana. Mi-a vorbit de o informaţie. Te aşteptau. Jingo e în oraş de mai bine de o lună.

— Ce rol joacă?

— Cine ştie? După cum vorbeşte, ai zice că el conduce toate operaţiunile. Dar sunt aiureli, n-a condus nimic niciodată în viaţa lui. Jingo e un zbir, nimic mai mult.

— Dar e vorbăreţ.

— Da. Prea vorbăreţ.

— Ce-a spus despre cei o mie de tipi?

— Că merită să-i vezi. Mi se pare că o dată le-a spus „echipele de atac”. Îmi amintesc că am avut impresia că vorbea de militari, de trupe.

Rizzi păli şi mai mult.

— Auzi, Hunter, ce m-ai întrebat? Numele? Nu înţelegeam, dar... Te refereai la un tip?

Confuzia lui părea reală. Hunter avea impresia că Rizzi îi spunea adevărul, dar era stupefiat de ce afla.

— E un nume de cod, Rizzi, zise el cu răceală. Încearcă să găseşti un sens la toate astea.

— Ei bine... Poate că asta e. Da. Asta trebuie să fie. Trooper trebuie să fie tipul care comandă. Care comandă trupele. Nu?

— Tu trebuie să-mi spui.

— Dar eu nu ştiu nimic. Îmi închipui.

Era clar că Rizzi voia să-i facă pe plac lui Hunter şi voia cu orice preţ să fie crezut. Era o situaţie clasică şi Hunter ştia foarte bine asta. Când un tip începe să vorbească, nu se mai opreşte până când nu spune tot. Hunter era convins acum că Rizzi coopera.

— Am înţeles, zise Hunter. Dar poate că a pomenit vreun nume lăudându-se. Jingo se laudă mult. Orice... un nume, un rang...

— Îmi amintesc! exclamă victorios Rizzi. Un căpitan!

— Un ce?

— Jingo mi-a spus că acest căpitan impunea respectarea regulamentului la sânge. Dar că n-avea treabă cu Jingo!

— Care căpitan?

Entuziasmul îi dispăru. Pentru prima dată, Rizzi îl privi pe Hunter în ochi şi îi zise cu o voce slabă:

— E tot ce ştiu, Hunter. Jur. Nu ştiu nimic în plus.

Hunter îl crezu. Îi zise:

— Ia medalia şi dă-mi-o înapoi, Rizzi.

Celălalt execută ordinul cu umilinţă, alb la faţă ca varul.

Hunter puse medalia în buzunar.

— Să nu uiţi de medalia asta, Rizzi. Dacă mă hotărăsc să dau iar ochii cu tine, nu o vor mai vedea decât cei care te vor descoperi.

— Îţi sunt recunoscător, bâigui Rizzi. Nu-ţi face griji. Nu va fi nevoie să mă vizitezi din nou.

— Îţi urez noroc, îi zise Hunter schiţând un zâmbet.

Deschise portiera şi părăsi maşina.

— Pleacă şi nu întoarce capul înapoi.

Celălalt nu zise nimic în timp ce trecea la volan. Porni motorul apoi lăsă în jos geamul şi scoase capul afară ca să spună cu o voce aproape amicală:

— Urmează sfatul meu, Hunter. Părăseşte statul ăsta. Părăseşte-l cât poţi de repede.

Hunter îi făcu cu ochiul şi se uită în urma maşinii care se depărta.

Situaţia începea să devină ceva mai clară.

Dar Bob Hunter nu putea să părăsească deocamdată statul Colorado.

CAPITOLUL VIII

Străzile erau pline de poliţişti. Inscripţiile de pe maşinile de patrulare anunţau amploarea cursei. Maşini ale poliţiei de stat, din mai multe comitate şi din mai multe oraşe din Colorado se plimbau unele în spatele celorlalte. Astea cel puţin erau uşor de reperat. Era clar că se vorbiseră între ei şi tot sud-vestul Denverului era patrulat.

Hunter avea sentimentul că nu numai poliţiştii dădeau târcoale pe-acolo.

Se adăpostise într-o „ascunzătoare" lângă Englewood, la sud de Denver. Era un apartament mic într-un imobil de lux – unul dintre cele cinci pe care avusese precauţia să le închirieze cam peste tot în oraş încă de la venire.

Fiecare ascunzătoare era aprovizionată cu destule alimente ca să poată rămâne acolo timp de o săptămână. Era o măsură de securitate esenţială pentru un om care nu ştia ce se va întâmpla în clipa următoare – dar Hunter conta rareori pe ascunzătorile sale.

De data asta era fericit că se gândise dinainte la ele. Situaţia era îngrijorătoare dar şi fascinantă – voia s-o înţeleagă mai bine înainte de a se lansa în acţiune.

Îşi pregăti ouă jumări, făcu un duş şi îşi schimbă hainele, apoi luă cu el paharul cu cafea în cabina telefonică de la parter. Trebuia să-l sune pe Leo Turrin.

Aprinse o ţigară şi formă numărul. Bău o gură de cafea şi numără de câte ori suna telefonul de cealaltă parte a Statelor Unite. I se răspunse aşa cum fusese convenit şi prietenul său cel mai fidel zise:

— Da, da, cine-i?

— Îngerul căzut! Am căzut foarte jos şi am impresia că această cădere va continua. Putem vorbi?

— Da, nu e nici o problemă, răspunse Turrin cu o voce liniştită. Care e situaţia?

— La drept vorbind, habar n-am, dar nu e deloc promiţătoare…

— Trebuie neapărat să pleci de-acolo, zise Turrin întrerupându-l.

Turrin îşi făcea totdeauna sânge-rău în privinţa lui Hunter.

— Întreaga regiune este o ambuscadă enormă. Eu te-am trimis

în viesparul ăla – şi asta mă enervează, fir-ar să fie! – s-au folosit de mine aşa cum se folosesc de toată lumea. Au răspândit un zvon ştiind perfect că va ajunge la tine mai devreme sau mai târziu. Ar fi trebuit să bănuiesc şi…

— Hei, lasă asta! zise domol Hunter. Ce-ai aflat?

— De luni de zile organizează asta. N-am crezut niciodată că poate să fie posibil, dar ei… Trebuie să pleci imediat! N-ai nici cea mai mică şansă să vii de hac maşinaţiei!

— Care, Leo?

— Am vorbit cu mahării, mi-au telefonat. Imediat ce-am vorbit cu tine. M-au făcut să repet de o mie de ori tot ce ştiu despre tine, ce mănânci, ce-ţi place, cum îţi piepteni părul. Iar tipul care îmi punea întrebările nu era deloc un idiot.

— Cine era?

— Nu ştiu, nu s-au făcut prezentările. Vorbea cu un accent sudist, se folosea de jargonul militarilor, înjura tot timpul şi are un creier ca al lui J. Edgar Hoover.

— Nu era la New York?

— Ba da, bătrânii din *Commissione.* Augie mi-a vorbit primul şi mi-a spus să răspund la întrebările acestui tip. Apoi am fost interogat de alţi doi tipi înainte de a mi-l da pe acest colonel din sud.

— Vorbeşti serios?

— Da. Nu ştiu cine e, dar după „interogatoriu”, Augie a luat iar receptorul. Am vorbit câteva minute. Bătrânul îşi freacă mâinile de mulţumire. M-a lăsat să înţeleg că au pus la cale o farsă de luni de zile ca să te atragă în Colorado. Nu ştiu exact care e combinaţia, dar Augie nu mai poate de bucurie. Asta e impresia pe care mi-a lăsat-o. Este o înţelegere tripartită între poliţişti, militari şi Organizaţie. Organizaţia e pe post de momeală, militarii sunt forţa de lovire iar poliţiştii împresoară oraşul. Nu ştiu cum s-a putut petrece asta fără să nu aflu nimic. Ţi-au jucat un renghi urât de tot. Mă blestem tot timpul că…

— Nu-ţi face sânge-rău, Leo. Acum gândeşte. Mi-ai spus că apelul venea de la New York. Întâi ai vorbit cu Augie, apoi ţi-au dat pe alţii. Eşti sigur că ceilalţi se aflau şi ei la New York? Sau era cumva o convorbire în „duplex”?

Urmă o tăcere apoi Turrin răspunse calm:

— Am crezut că erau toţi împreună, dar poate că în convorbire erau implicate mai multe posturi telefonice. Era pe o linie telefonică de mare siguranţă, pe care era branşat un aparat de bruiaj. Dar… nu pot să-ţi spun… E important?

— Poate. Ai avut de-a face cu tipii de la serviciile de informaţii în timpul serviciului militar?

— Oh, da! Uneori.

— Tipii cu care ai vorbit…

— Exact la fel. Un adevărat interogatoriu. Sunt cu siguranţă militari, sergente.

Hunter suspină.

— Mulţumesc, Leo. Se potriveşte cu tot ce-am putut afla aici. Ai ceva veşti de la Hal?

— Vrea să vorbească personal cu tine. N-a vrut să-mi spună nimic. A primit pachetul de la tine dar n-a vrut să sufle o vorbă. Pretinde că, cu cât voi şti mai puţin, cu atât va fi mai bine pentru mine.

— Are dreptate, răspunse Hunter. Ai mare grijă, Leo. Tare mi-e teamă că regulile nu mai sunt aceleaşi. Această alianţă ar putea să-ţi dăuneze în mod periculos. Fii foarte prudent şi să nu ai încredere în nimeni.

— Da, ăsta e şi sentimentul meu, zise cu amărăciune Turrin. Când am vorbit cu Hal mi-a spus că nu ştia nimic despre combinaţia asta. Nici măcar el nu ştia nimic. Ai dreptate, regulile s-au schimbat.

— Ai grijă.

— Da. Iar tu şterge-o de-acolo.

— Nu pot. Trebuie să aştept să se termine.

— Nici asta nu poţi să faci. N-ai mijloacele necesare. Nu te-au atras acolo numai pentru o singură întâlnire, sergente. Au tot timpul. Vor aştepta să faci o greşeală.

Hunter zâmbi.

— Da. Aşteaptă să văd ce întorsătură vor lua lucrurile. Voi şti mai multe după ce voi vorbi cu Hal.

— Sergente?

— Da.

— Nu te poţi măsura cu ei. Sunt prea puternici.

— Ce sugerezi? Să mă predau? Asta înseamnă mai mult ca sigur moartea mea. Imediat ce mă vor prinde…

— Mă gândeam că ar fi posibil să închei o înţelegere prin Hal. Te predai cu calm luând cât mai multe măsuri de precauţie… şi pe urmă…

— Şi pe urmă, ce? întrebă Hunter.

— Ai dreptate, răspunse cu tristeţe Turrin. N-o să meargă. Dar jurnaliştii vor face tămbălău mare. Gândeşte-te la asta. Dacă Mafia te prinde, toate reflectoarele presei vor fi îndreptate

asupra ta.

— Mulţumesc, zise Hunter rânjind. Prezintă presei scuzele mele, dar încă n-am intenţia să abandonez lupta.

Turrin ar fi vrut să râdă dar nu reuşi. Încerca să-şi ascundă spaima sub un ton glumeţ.

— Înseamnă că încă nu te gândeşti la ultimele tale clipe?

— Mă gândesc, la ele de la început, Leo, îi răspunse Hunter cu calm. Nimic nu s-a schimbat, în afara şanselor mele de supravieţuire.

— Da, bineînţeles, dar…

— Eşti amabil că-ţi faci griji pentru mine, dar ar trebui să te gândeşti mai întâi la tine. Trebuie să vorbesc cu Hal.

— Hei! Vrei să-i spun ceva lui Johnny?

Fratele lui mai mic. Ce să-i spună?

— E fericit în noul său cămin? întrebă Hunter.

— Aşa se pare. I s-a dat un cal. Pare foarte fericit.

— Nu-i spune nimic, Leo.

— OK. Ăăă… sper că…

— Eşti un prieten bun, Leo. Fii prudent.

Hunter închise şi se uită încruntat la telefon. Apoi ridică din nou receptorul şi puse o monedă în aparat.

Venise momentul să-şi ia adio de la alt prieten.

CAPITOLUL IX

Brognola stătea nemişcat lângă fereastra mare din sala de şedinţe. Privea la ceas şi la teancul de informaţii oferite de computere care se mărea continuu.

Când telefonul sună pe linia directă, toţi cei din sală amuţiră. Şeful operaţiunilor aruncă o privire spre Brognola, ridică receptorul şi zise:

— Justiţie doi.

Aruncă altă privire spre Brognola şi înclină uşor capul.

— O secundă, mormăi Brognola.

Se repezi la el în birou şi ridică receptorul.

— Aici Frappant, îi zise vocea lui Bob Hunter.

— Ce mai faci?

— Deocamdată, bine. Am vorbit adineauri cu amicul nostru. Mi-a vorbit despre o combinaţie în trei. Ce zici de asta?

— Că am fost trădaţi, bombăni Brognola. Sau e cea mai frumoasă escrocherie din toate timpurile. Oficial, nu se întâmplă nimic.

— Adică?

— Vorbesc pe o linie telefonică simplă. Nu pot să spun tot ce am pe suflet. Nu în oraşul ăsta. Dar pot să-ţi spun că oamenii despre care mi-ai cerut informaţii au murit de mult timp. În Vietnam. Aş mai adăuga că vehiculul respectiv nu există. A fost distrus la Fort Logan, în urmă cu opt luni.

— Ca să vezi!

— Da. Sunt pe drumul cel bun, am aflat o mulţime de lucruri. Dar voi mai avea nevoie de încă cinci-şase ore ca să primesc confirmarea. Calculatorul scoate întruna la foi. Poţi să mai aştepţi?

— Sunt în siguranţă dar nu pentru mult timp. Nici măcar cinci ore nu pot. Totul începe să se deruleze cu mare viteză. Singurul lucru care are importanţă pentru mine, Hal, este să ştiu dacă e vorba de un inamic sau nu. Spune-mi.

— E încă prea devreme, răspunse numărul doi de la Departamentul de Justiţie. Dacă sunt prieteni, au un mod ciudat de a-şi arăta prietenia. În ceea ce priveşte parcul de care mi-ai vorbit, este adevărat, aparţine guvernului. Acum câteva luni, Pentagonul a făcut o cerere de transfer în profitul US Army. Nimeni nu s-a folosit de acest teritoriu de ani de zile. Iniţial, acolo

s-au făcut cercetări asupra efectelor secundare ale gheţarilor, surselor de apă etc. În orice caz, militarii l-au cerut. Cererea a început să parcurgă circuitul administrativ. În cele din urmă, cererea a fost refuzată, dar nu s-a putut afla care birou a făcut cererea.

— Şi care birou era?

— *Civil Contingency Reaction Force* care făcea parte din *Domestic Programs.* Biroul ăsta nu a existat mai mult de douăsprezece ore, şi numai pe hârtie. Îmi amintesc foarte bine de asta. *Naţional Security Council* l-a suprimat. Era vorba de un organism antiterorist şi contrarevoluţionar. Era pur şi simplu dementţial. Totuşi transferul nu s-a făcut niciodată. Rezervaţia face în continuare parte din *Departament of the Interior,* dar se află pe lista teritoriilor cu statut de aşteptare.

— Dar cineva se foloseşte de ea, Hal!

— Ştiu. Merg pe vârfuri în acest moment. Trebuie să aflu mai multe înainte de a trece la acţiune. Dar dacă aflăm că cineva de la Pentagon a comandat o operaţiune ilegală, atunci vor cădea câteva capete.

— Până atunci, eu am necazuri mari aici, zise Hunter suspinând.

— Primesc constant rapoarte de la Denver. Poţi să crezi ce-am să-ţi spun. Cineva a organizat acolo împresurarea regională. Chiar şi unii dintre agenţii mei au fost recrutaţi. Sunt tipi de la FBI, poliţişti, garda locală şi chiar agenţi din capitală. Asta se numeşte forţa de acţiune regională, şi ţinta eşti tu. Nu ştiu cum ai să scapi de acolo, dar ştiu cum n-ai putea să scapi. Trenul, avionul şi drumurile sunt excluse.

— După părerea ta, cine e capul răutăţilor?

— Nu ştiu, altfel ţi-aş fi spus de la început. După informaţiile mele, totul a început foarte discret şi nimeni nu pare să ştie cum au fost convinşi toţi aceşti agenţi să coopereze. Încercăm să aflăm în acest moment.

— Caut un anumit căpitan, zise Hunter.

— Un căpitan din US Army?

— Aşa s-ar părea.

— E un căpitan care a avut ideea să organizeze *Civil Contingency Reaction Force,* răspunse Brognola. Dacă ar fi reuşit, ar fi devenit comandant. Stai puţin.

Branşă interfonul şi ceru dosarul CCRF.

— Cred că pot să-ţi spun numele lui, continuă el.

— Asta o să mă ajute.

Şeful operaţiunilor sosi imediat în biroul lui Brognola şi îi întinse un dosar gros.

— Harrelson, îi zise Brognola lui Hunter. Franklin P. Harrelson, căpitan de infanterie. Tone de medalii.

— Îl cunosc, spuse calm Hunter.

— Înseamnă că te-ai mai lămurit?

— Nu ştiu, Hal. Poate. Omul ăsta vine din sudul Statelor Unite?

— Dosarul spune că s-a născut în Arkansas.

— El e. Va trebui să-i vorbim despre asta amicului nostru.

— Da?

— Da. Şi informează-te despre această *Civil Contingency Reaction Force.* Acum cred că ştiu cine e duşmanul.

— Stai puţin. Pretinzi că…

— Pretind că acest organism există în continuare. Harrelson nu a reuşit să-şi facă mica lui armată la *Naţional Security Council,* aşa că a căutat alţi clienţi. Fă cercetări la Pentagon. Caută o legătură între Harrelson, morţi şi materialul distrus. Cred că ar trebui să se ia informaţii despre activităţile lui în sud-estul asiatic. Ce s-a întâmplat cu tot materialul trimis acolo? Ar trebui să se mai afle şi care sunt oamenii care au suferit sub ordinele lui Harrelson, să afli ce s-a întâmplat cu ei, ce fac acum. De asemenea…

— Dar ce vrei să insinuezi?

— Ştii foarte bine, replică calm Hunter. Caut o unitate de atac, Hal, şi te sfătuiesc şi pe tine să cauţi acelaşi lucru. Asta nu ţine de Pentagon, e o problemă specifică pentru tine. Tipii ăştia s-au aliat cu Mafia. E o mare problemă.

— Vin, zise Brognola.

— Tu decizi, zise Hunter, dar poate că vei afla mai multe rămânând acolo unde eşti. Voi ieşi din ascunzătoare, Hal, şi voi face stricăciuni.

— Stai puţin! Te cam grăbeşti! Cred că ar trebui…

— Ştiu, ştiu, instinctul nu m-a înşelat niciodată, Hal. Te-am sunat doar ca să-mi iau adio, dar văd că încă nu e momentul pentru asta. Îţi urez noroc.

— Stai! Mai am o informaţie care te-ar putea interesa. Când am făcut cercetări despre rezervaţie, am aflat că o femeie care locuieşte în regiune a făcut o plângere acum câteva săptămâni. Pretindea că fratele ei, într-o zi pe când se plimba pe munte, fusese agresat de nişte soldaţi. Chiar aşa a spus, „soldaţi”. Îl culcaseră jos, cu faţa la pământ, apoi îl interogaseră cu arma la tâmplă înainte de a-i da drumul.

Ofiţerul Pentagonului însărcinat cu relaţiile publice a clasat raportul pentru că ştia că nu există soldaţi în acea regiune. Vrei să te duci la femeia aceea?

— Nu cred, răspunse Hunter. Ştiu deja destule.

— Am vorbit cu ea acum o oră, adăugă Brognola. Acum neagă totul. Pretinde că a fost o neînţelegere. Era terorizată.

— OK, am să mă duc la ea, promise Hunter. Vom vedea.

— E un mic hotel pe munte. Femeia, doamna Sanderson, şi fratele ei conduc acest hotel. Când am vrut să vorbesc cu fratele ei, mi-a spus că era plecat. Am insistat şi a izbucnit în lacrimi. Voiam să transmit asta biroului meu regional de la Denver, dar dacă te ocupi tu de asta, mai aştept câteva zile.

— Bine, zise Hunter cu o voce absentă.

După toate aparenţele, se gândea la altceva. Avea o voce distantă, detaşată.

— Nu veni, Hal, zise el brusc. Spune-le oamenilor tăi să nu se apropie nici ei.

— Înţeleg, răspunse domol Brognola.

— Succes la vânătoare, zise Hunter înainte de a închide.

Brognola clipi şi închise şi el.

Şeful operaţiunilor puse la loc filele în dosarul CCRF şi întrebă:

— Îi dăm drumul?

— Da, mormăi Brognola. Forţezi la maxim. Nu te lăsa abătut din drum de nimeni. Dacă se refuză cooperarea, mă anunţi imediat.

Omul zâmbi şi se întoarse la postul lui.

Brognola se aşeză pe colţul biroului, muşcă capătul unui trabuc şi zise:

— La dracu, la dracu şi la toţi dracii! Am luat startul!

CAPITOLUL X

În cartier domnea o atmosferă de tensiune pe care Hunter o remarcă imediat.

Poliţia bântuia pe-acolo şi nu făcea nici un efort ca să-şi ascundă prezenţa. Dar mai era şi o prezenţă invizibilă, şi asta îl îngrijora cel mai mult pe Hunter.

Situaţia asta îi aminti de o alta – identică – pe care putuse s-o observe în junglele din Vietnam şi care fusese botezată *Saturation Baker.* Era un fel de ambuscadă practicată asupra satelor încă pline de vietcongi. Erau folosite două grupuri de combatanţi. Primul era la vedere şi făcea o razie sistematică, trecând de la o colibă la alta; al doilea se ascundea şi bloca toate drumurile de acces. Mai devreme sau mai târziu, inamicul ieşea din ascunzătoare şi avea grijă să evite primul grup, dar cădea imediat în ghearele celui de al doilea.

Hunter cunoştea foarte bine *Saturation Baker.* Şi îl cunoştea şi pe cel care făcuse din asta specialitatea lui.

Căpitanul Franklin P. Harrelson.

Conducându-şi oamenii în mod inteligent, ridicase *Saturation Baker* la rang de artă, trecând ca o seceră înainte de sosirea trupelor de pacificare.

Eficacitatea, când devine regulă, atrage repede atenţia – mai ales din partea unor soldaţi profesionişti care luptă umăr la umăr. Cum aveau o adevărată pasiune de a-şi povesti faptele de arme, lăudaseră deseori meritele celebrului căpitan Harrelson. Era un fel de legendă – ca şi sergentul Bob Hunter.

Se întâlniseră deseori şi chiar făcuseră echipă – Hunter înainte cu doi oameni ca să le arate drumul, iar la urmă Harrelson cu trupele sale ca să pustiască.

Hunter îl cunoştea bine pe Harrelson şi nu se îndoia că acest căpitan îşi întorsese privirea de ucigaş spre Exterminator. Nu putea să dovedească asta, dar o ştia din instinct. În Vietnam se întâmplase ceva neclar legat de Harrelson care, dintr-un motiv necunoscut, fusese mutat brusc în spate, departe de frontul pe care se remarcase.

Existaseră multe zvonuri, dar nici unul nu fusese dovedit. Unii îl văzuseră din când în când pe câmpuri de bătălie unde n-ar fi trebuit să se afle, şi asta sporise misterul din jurul lui şi contribuise la răspândirea zvonului că Harrelson se ocupa de

„ceva important”…

În orice caz, acest „ceva important” era la fel de misterios când Hunter părăsise Vietnamul, şi nici nu mai auzise de el înainte de recenta convorbire avută cu Harold Brognola.

Leo Turrin îi spusese că fusese interogat de un ofiţer sudist. Probabil că nu era o coincidenţă!

Hunter ştia acum cu cine avea de-a face şi cu ce maestru trebuia să se măsoare.

Harrelson Secerătorul! O mare mişcare de trupe, o manipulare psihologică şi apoi secerarea. Hunter făcuse oarecum cunoştinţă cu această practică pe platourile din Colorado şi avea impresia că acelaşi lucru se întâmpla şi în cartierul Cherry Hills.

Exista doar un singur mijloc de a para această lovitură. Hunter se întoarse în micul apartament şi îşi schimbă hainele, îmbrăcă o cămaşă albă, un costum gri şi îşi puse la gât o cravată cu nuanţe neutre. Păstră Beretta şi luă şi un mic revolver de calibru 38 cu ţeavă scurtă pe care îl puse la centură. Apoi îşi puse pe cap o pălărie şi coborî ca să se alăture vânătorilor.

Ieşi din imobil chiar când sosi o maşină de patrulare.

Vehiculul trase la trotuar imediat ce şoferul îl văzu pe Hunter alergând înaintea lui.

— Sunt Joe Carson, *Colorado State Police,* îi zise el poliţistului uimit. Cred că l-am găsit pe omul nostru. Avem nevoie de întăriri.

Tipul apucă microfonul şi începu să trimită mesaje. Hunter deschise portiera şi se instală pe banchetă alături de el. Era un poliţist tânăr – un novice – şi Hunter regreta că-i juca un astfel de renghi, dar nu avea de ales.

— Etajul doi cu faţa spre stradă, zise el. În spate e o uşă de serviciu pe unde se poate ajunge pe acoperiş.

Tânărul poliţist dădu din cap şi transmise şi aceste informaţii. După cum prevăzuse Hunter, emisia fu recepţionată de o reţea specială, nu de centrala normală a poliţiei – şi nu se îndoia că ceilalţi erau branşaţi pe frecvenţa folosită.

Trupele invizibile!

Vru să le facă vizibile şi reuşi.

Camioneta unei întreprinderi de spălătorie apăru brusc la capătul străzii şi trase la marginea trotuarului. În spatele lor apăru imediat camioneta de livrare a unui brutar, blocând cealaltă extremitate a străzii.

Tânărul poliţist se adresă lui Hunter:

— Transmit mai departe informaţiile.

Asta era explicaţia ordinelor codificate care se auzeau de la

staţia radio.

— Chiar l-ai văzut?

— Da, aşa cred, răspunse Hunter.

Poliţia nu era singura care auzea ordinele. Fiinţele invizibile luau la cunoştinţă şi trupele lui Harrelson vor lua imediat poziţie ca să blocheze toate căile de evadare.

— Lasă-mă lângă tipii care fac de pază la colţul străzii, zise Hunter.

— Care? întrebă tânărul.

— Camioneta spălătoriei. N-o vezi?

— Ei sunt? Bine!

Tânărul demară părăsind lent trotuarul.

— Te cheamă Carson?

Hunter dădu din cap.

— Nu părăsi maşina, îi zise el. Lasă-mă în colţul străzii, apoi fă turul şi ia-ţi postul în primire. Şi să nu care cumva să faci ceva înainte de sosirea întăririlor.

— Crezi că sunt idiot? întrebă tânărul cu o expresie comică.

Hunter coborî din maşina de patrulare, se aplecă la geam şi zise:

— Mulţumesc şi ai mare grijă.

— Am înţeles, domnule, răspunse tânărul înainte de a demara.

Şoferul camionetei îl văzuse coborând din maşina de patrulare. Îl examină o clipă apoi se prefăcu că îl ignoră.

Hunter traversă strada evitând cele câteva maşini care treceau, trecu în spatele camionetei, deschise portiera culisantă laterală şi urcă. Câteva rochii şi pantaloni înveliţi în saci de plastic erau agăţaţi de tavan. Lângă portieră se afla un tranzistor şi o puşcă. Tipul de la volan se întoarse şi se uită la Hunter încruntat.

— S-a dat semnalul, soldat. N-ai de ce să faci mutra asta.

Tipul zâmbi.

— V-am luat drept poliţist, mărturisi el.

— Treci în spate, îi zise Hunter. Să ne comparăm semnalele.

— Nu e timp. Poliţiştii sunt pe drum. Ştii că tipul nostru e viclean ca o vulpe. N-o să stea să-i aştepte. Probabil că deja caută un mod de a se salva.

— Dar noi suntem aici.

— Da. Toate unităţile sunt pe poziţie.

Acel om era doar un cercetaş. Probabil că observa şi transmitea mai departe informaţii despre mişcările pe care le vedea. Grosul trupelor se vor ocupa de contact la momentul

potrivit.

— Elicopterul e pe poziţie? întrebă calm Hunter.

— Da. Tocmai l-am auzit dând raportul. Era deasupra la Red Rocks şi se îndrepta încoace.

Nu aveau de gând să mai atace încă o dată fără elicopter.

Poliţia invadă strada, blocând extremităţile, îşi desfăşură trăgătorii de elită şi ocupă imobilele vecine cu cel în care se ascundea Exterminatorul. Totul se derula după cum prevăzuse Hunter.

Se adresă cercetaşului lui Harrelson:

— Deschide bine ochii.

Apoi părăsi camioneta şi porni pe trotuar. La capătul străzii, coti spre est şi îşi continuă mersul. După o sută de metri, Hunter zări o maşină în care se aflau doi cercetaşi din a doua linie.

Stăteau într-un Ford nou. Se vedea bine că nu erau nici poliţişti şi nici mafioţi, ci militari. Hunter nu pierdu timpul cu vorbăria. Voia maşina lor pentru că era echipată cu un emiţător-receptor şi avea să-i furnizeze şi alte informaţii. Se apropie de geamul lăsat, ridică Beretta şi îi împuşcă pe amândoi între ochi. Nici unul nu avu timp să reacţioneze.

Gloanţele mari Parabellum le smulse creştetul capului – era murdar, dar eficace. Hunter trase cadavrele afară din Ford, se instală la volan, porni motorul şi întoarse ca să se îndrepte spre est.

Se dădu imediat alarma. Staţia radio începu să emită cu frenezie.

— Cercetaş cinci şi-a părăsit postul! Cercetaş cinci, răspunde!

După câteva clipe, vocea se auzi din nou:

— El este! Se deplasează spre est la bordul maşinii cercetaş cinci! Toate unităţile... Nu, negativ. Repet, negativ! Posibilitate de diversiune! Primele unităţi, rămâneţi pe loc! Unităţile din linia a doua, îndreptaţi-vă spre cercetaş cinci!

Staţia radio amuţi imediat şi Hunter nu avea timp să caute noua frecvenţă. Două maşini veneau deja spre el. Prima sosi cu mare viteză în spate, a doua făcu un derapaj controlat în mijlocul intersecţiei din faţă. Cel mai mic răgaz s-ar fi transformat în catastrofa.

Apăsă brusc pe acceleraţie, răsuci volanul, şi începu să ocolească barajul ineficace, moment în care cei patru ocupanţi ai maşinii oprite începeau să coboare. Cu roţile din dreapta pe trotuar, lovi doi dintre ei în plin, primul fu proiectat în zidul de cărămidă, iar al doilea execută un zbor planat de vreo

cincisprezece metri.

Din fericire pentru Hunter, ceilalţi doi nu puteau să tragă în el.

Începea deja să vireze la intersecţie când maşina din spatele lui vru să facă aceeaşi manevră. Zadarnic. Mai uşoară, această maşină nu a putut să reziste şocului dintre roţi şi trotuar. Şoferul pierdu controlul, maşina se legănă periculos o clipă, apoi se răsturnă pe o parte şi începu să alunece spre maşina oprită, lăsând pe asfalt o urmă de scântei şi benzină.

Hunter auzi impactul, fu orbit o fracţiune de secundă de lumina orbitoare a exploziei reflectată în oglinda retrovizoare. Mai bine nici că se putea! Fusese un noroc extraordinar. Haosul care urmă fu destul de mare ca să poată scăpa de planul *Saturation Baker.*

Îşi îndreptă maşina spre platourile înalte. Nu bătea în retragere, ci căuta un unghi de atac.

Cabana turistică de la o staţiunea de sporturi de iarnă, situată în centrul teritoriului inamic şi condusă de doamna terorizată, ar fi putut să fie poziţia căutată.

Avea să afle curând.

CAPITOLUL XI

Se deplasă numai pe drumuri laterale şi făcu ocoluri mari ca să evite drumurile frecventate – mergând uneori zece kilometri ca să câştige doi sau trei în direcţia urmărită. Dar reuşi să evite toate barajele care fuseseră instalate pentru blocarea sa şi putu să observe toate activităţile care se derulau în aer. La un moment dat zări trei elicoptere şi, departe deasupra, un mic avion singuratic.

Se ascunse în boscheţii deşi şi consacră un anumit timp studierii a tot ce conţinea Fordul furat. Era o maşină de comandă echipată cu o staţie puternică de emisie-recepţie UHF şi VHF, ultraperfecţionată. Descoperi multe hărţi topografice, coduri de comunicare, lista de semne de recunoaştere şi alte informaţii la fel de utile. Găsi şi un mic dosar despre Exterminator – crochiuri ale feţei sale şi un rezumat complet al vieţii sale militare şi al confruntărilor sale cu Mafia – inclusiv aventura sa canadiană. Mai era acolo şi o descriere a felului în care acţiona.

Dosarul constituia un exemplu suplimentar al eficacităţii inamicilor săi. Ştiau cum să procedeze. Treaba lui era să se folosească de informaţiile pe care le deţineau şi să le întoarcă împotriva lor.

Staţia radio de la bord îi era de mare ajutor. Inamicul ştia foarte bine că dispunea de maşina de comandă şi că avea deci acces la acel emiţător, precum şi la codurile care se aflau la bord, dar nu puteau să schimbe frecvenţele fără ştirea lui. Singura lui speranţă era să-l hăituiască.

Hunter le descoperi frecvenţa pentru forţele aeriene pe UHF şi frecvenţa pentru infanterie pe VHF. Aşteptă până când văzu elicopterele şi avionul depărtându-se spre sud-est, apoi porni în direcţia opusă. Acordă din nou o mare atenţie barajelor care fuseseră instalate şi reuşi să le evite. Dimineaţa trecuse şi semnalele radiofonice veneau de departe când intră pe drumul 72 şi se îndreptă spre campingurile de la Peaceful Valley.

Campingul era aproape gol când Hunter se apropie de rulotă. Nu mai erau decât alte două rulote – mai mici decât a sa – şi o camionetă ai cărei proprietari păreau că se pregătesc să părăsească regiunea. Acoperea Fordul de comandament cu o pânză când doi bărbaţi cu păr lung se apropiară de el la bordul camionetei.

Vehiculul reduse viteza şi tânărul de la volan coborî geamul, îi zâmbi şi zise:

— Pace.

— Să sperăm, răspunse Hunter zâmbind şi el.

— Probabil că ai sosit azi-noapte târziu. Ai o rulotă foarte frumoasă.

— Mulţumesc, răspunse Hunter. Da, ţin mult la ea.

— N-ai auzit buletinul?

— Care buletin?

— Buletinul meteo. Se anunţă o furtună. Se pare că ieri noapte a nins în Utah şi stratul de zăpadă e de cincizeci de centimetri. Vine vremea rea.

Hunter se uită în sus.

— Ai dreptate, era timpul.

— În zona asta nu se ştie niciodată, zise tânărul. Ţi-am remarcat placa de înmatriculare. În cazul în care nu ştii, situaţia devine foarte proastă aici în caz de furtună. Uneori rămâi izolat zile întregi.

— Mulţumesc, zise Hunter. Tocmai mă pregăteam să plec.

— Ştii că rulota ta degajă electricitate statică? Mai adineauri am trecut pe la tine ca să-ţi spun de timp. Şi m-am curentat.

— Îmi pare rău, răspunse Hunter. Voi verifica.

Tânărul îi zâmbi şi demară lent.

Hunter cunoştea foarte bine chestia cu electricitatea statică care făcea parte din sistemul de securitate. Curentul nu era destul de puternic ca să facă rău nici unui copil, dar îi descuraja pe curioşii care ar fi vrut să examineze rulota.

Debranşă sistemul electric, puse în rulotă articolele utile descoperite în maşină, legă solid husa, apoi agăţă Fordul în spatele rulotei. Când îşi termină treaba, celelalte două rulote plecaseră deja. Acum era singur în camping şi putu să înceapă munca de camuflare. Montă Fordului o placă de înmatriculare din Louisiana, identică cu cea a rulotei, apoi scoase ornamentele caroseriei şi le aruncă în boscheţi.

După care, se ocupă de panourile amovibile ale rulotei şi le schimbă cu altele de o culoare diferită pe care le împodobi cu tot felul de cuvinte scrise cu sprayul. Dădea astfel impresia unui vânător care parcursese toate pădurile şi toţi munţii din Statele Unite.

Toată treaba îi luă cam douăzeci de minute. Nu putea să schimbe total rulota, dar îi schimbase destul de mult înfăţişarea exterioară pentru ca inamicii să nu aibă timp s-o repereze în

această regiune unde circulau din abundenţă rulote de toate felurile.

Hunter era satisfăcut.

Urcă în rulotă, îşi pregăti ceva de mâncare şi branşă propriul său receptor pe frecvenţele folosite de inamic. Apoi mâncă în partea din spate în timp ce înregistra pe computer toate noile informaţii. Apoi luă radio-telefonul şi luă cunoştinţă de două mesaje, datorită serviciului pentru abonaţi absenţi din Kansas City. Cele două mesaje erau codificate.

Primul era un apel al lui Leo Turrin iar al doilea, al cărui expeditor nu se identificase, venea de la Las Vegas.

Îi dădu întâietate lui Turrin, sunând la numărul obişnuit pentru ca Leo să-l poată telefona pe o linie sigură. Când îl auzi la capătul celălalt al firului, Turrin era enervat la culme.

— De azi dimineaţă te sun întruna. Unde eşti?

— Deocamdată în siguranţă, zise Hunter. Ce-ai aflat, Leo?

— Nu-mi vine să cred ce-am aflat, sergente. Încă mai încerc să-mi limpezesc mintea. N-am ce să-ţi spun. Hal nu vrea să vorbească cu mine iar bătrânii de la New York s-au dat la fund. E clar ca lumina zilei. Vor să te lichideze cu orice preţ. Şi să nu-ţi faci griji de armată, acolo e numai Mafia. S-au deghizat în militari. Dar dispun de…

— Ştiu, Leo, îi zise Hunter. Nu te nelinişti, am aflat. Dar aş vrea să-mi spui…

— Stai, sergente! mai întâi ascultă-mă. E ceva uriaş, cu mult mai important decât s-ar crede la prima vedere. După câte am auzit în dimineaţa asta, trebuie să te lichideze dar nu e decât un fel de test.

— Adică?

— Adică nu numai tu eşti vizat. Cei apropiaţi bătrânilor încep să se destindă. Se distrează în secret. Comit indiscreţii. Se laudă. Pretind că dacă te vor lichida pe tine, vor putea să-l lichideze şi pe celălalt.

— Care celălalt?

— Mai mult nu se poate şti, sergente. Nu ştiu despre cine vorbesc, dar e ceva uriaş, crede-mă. Când ai vorbit cu Hal?

— Dimineaţă, imediat după ce-am vorbit cu tine.

— Atunci înseamnă că nu ştii noutatea. Hal nu vrea să-mi vorbească personal, dar am informatori la Washington. Hal lucrează la o treabă care ar putea să arunce capitala în aer.

— Ce?

— Ceva care depăşeşte toate scandalurile din ultimii zece ani.

Deocamdată sunt doar zvonuri, dar s-ar părea că a descoperit un tip de la Pentagon – un general cu funcţie mare – care ar face parte din Mafie.

Hunter aprinse o ţigară şi trase lung din ea.

— Sergente? zise Turrin.

— Da, sunt aici, Leo. Ce concluzii tragi, Leo?

— Oh, la dracu! Nu ştiu. Simt o crispare în burtă, dar încă nu reuşesc să descopăr ce-i. După tipii de la Denver, s-ar părea că eşti prins la înghesuială, că eşti încercuit şi hăituit. Adevărat?

Hunter rânji şi răspunse:

— Nu chiar, Leo. Dar îmi face plăcere că inamicul crede asta.

Omul de la Pittsfield râse cu nervozitate.

— Cu atât mai bine, prefer să fie aşa. Asta e tot ce aveam să-ţi spun deocamdată. Putem să luăm legătura peste două ore?

Hunter declanşă cronometrul consolei.

— OK, exact peste două ore. Mulţumesc, Leo.

— Va trebui să-i opreşti. Nu se poate conta pe Hal şi pe birocraţii lui. Dacă izbucneşte scandalul, vor cădea capete, iar dintre ele ar putea să facă parte şi Hal.

— Sigur, răspunse scurt Hunter.

— Atunci e rândul tău să acţionezi. De la început şi până la sfârşit.

— Acum câteva ore îmi spuneai să fac exact contrariul. Să mă cărăbănesc în mare viteză.

— Asta a fost acum câteva ore. Eu îţi vorbesc acum. Trebuie suprimaţi, sergente. Dacă tu nu reuşeşti, numai Dumnezeu mai ştie când se va mai putea ridica cineva împotriva lor.

— Eşti chiar atât de sigur?

— Da. Dacă vrei, vin imediat acolo. Pot să fiu în avion în mai puţin de o jumătate de oră. Aş ajunge mai înainte de apusul soarelui la tine.

Hunter se gândi câteva clipe şi zise:

— Mulţumesc, Leo, dar prefer să stai acolo unde eşti. Continuă să cauţi informaţii.

— OK. Ne auzim mai târziu.

— Exact.

Hunter închise. Fumă ţigara după care formă numărul de la Las Vegas.

O voce feminină îi răspunse imediat:

— *Able Group.*

— Dă-mi alt număr, zise Hunter direct.

Ea îi dădu un număr şi zise:

— Aşteaptă un minut înainte de a suna.

Închise, aşteptă un minut, apoi formă al doilea număr sperând că va corespunde unei cabine telefonice.

Nu se înşela.

— Oh, Bob! exclamă Toni Blancanales. Ce bine îmi pare că te aud! Sunt într-o cabină de pe Freemont Street, poţi să vorbeşti.

Toni era sora mai mică a lui Rosario Blancanales. Blancanales şi Gadgets Schwarz, singurii supravieţuitori din Echipa Morţii, formau *Able Group,* o societate care se ocupa de securitate şi de detectare electronică.

Hunter zâmbi.

— Şi mie îmi pare bine că te aud, Toni. Dar eu nu sunt chiar atât de în siguranţă, aşa că trebuie să vorbim repede.

— Gata, zise ea. Cunoşti un tip pe care îl cheamă Harrelson?

Lui Hunter îi dispăru zâmbetul de pe buze.

— Poate. De ce?

— Se pare că te caută peste tot. E o problemă de viaţă şi de moarte.

— De unde ai aflat asta, Toni?

— „Telefonul arab” al foştilor combatanţi. Au luat legătura cu toţi cerându-le să răspândească zvonul.

— OK. Ascult.

— Se află în Winter Park din Colorado. Stă într-un mic hotel pe nume Snow Trails.

— Asta e tot?

— Da, asta e tot. Gadgets pretinde că n-ar fi trebuit să-ţi spun, dar nu puteam să fac altfel.

— Ai făcut foarte bine, Toni. Ce se întâmplă la Las Vegas în acest moment?

Şi-o imagină pe Toni strâmbând din nas.

— Aceleaşi lucruri. Examinăm cazinoul. Clientul pretinde că sunt microfoane peste tot şi că fiecare client e un agent FBI.

Hunter râse.

— Transmite salutările mele băieţilor.

— Şi eu?

— Dacă aş putea, ţi-aş transmite mai mult decât atât.

— Adevărat?

— N-am minţit niciodată în privinţa asta.

— Asta e aproape o promisiune, zise ea râzând.

Apoi luă imediat tonul serios.

— Auzi, nu cumva te afli chiar în Colorado?

— Mi-e teamă că da!

— Ah! Bun! Să fii prudent.

— Ca totdeauna.

— Asta nu e prea liniştitor. Auzi, chiar trebuie să continuăm să ne vorbim numai la telefon? Nu ne-am putea vedea într-o noapte?

Hunter râse încetişor.

— Deocamdată nu văd cum aş putea s-o fac. Dar într-o seara…

— Aiurea! zise ea. Până atunci o să îmbătrânesc, închise şi Hunter se uită gânditor la aparat. Cu siguranţă că avea dreptate.

În aşteptarea acelei faimoase nopţi, trebuia să supravieţuiască ziua.

CAPITOLUL XII

Trecu de Rollins Pass şi continuă în direcţia Winter Park pe drumuri secundare. În curând începu să cadă o zăpadă deasă. Cei treizeci şi cinci de kilometri în linie dreaptă îi luaseră patru ore cu rulota. Pe versantul de est ningea slab, dar pe celălalt versant fulgii cădeau în vârtejuri puternice, şi asta de un anumit timp. Un paznic forestier îi ceru să oprească puţin după trecătoare şi îl sfătui să facă cale întoarsă şi să revină la East Portal.

— Drumul mai e deschis? întrebă Hunter.

— Deocamdată da, domnule, răspunse paznicul. Dar nu pot să vă garantez că veţi putea ajunge până la capăt. Mai ales cu un astfel de vehicul.

Timpul era îngrozitor, deja căzuseră zeci de centimetri de zăpadă, dar vizibilitatea era aproape nulă. Paznicul forestier preciză:

— Vine furtuna. Şi o să fie şi mai rău.

Hunter se afla la numai zece kilometri de ţintă.

— Sunt sigur că voi reuşi.

Paznicul dădu din cap cu un aer sceptic dar îl ajută pe Hunter să-şi pună lanţuri la roţile rulotei. La urmă îi zise:

— Dacă rămâi cumva blocat, nu părăsi vehiculul.

Hunter îi mulţumi, se urcă iar la volan şi porni branşând sistemul de infraroşii. Asta îl ajuta puţin la orientare, dar nu suficient. Începu să se întrebe dacă nu făcuse totuşi o greşeală.

Se afla într-o lume aparte, într-un univers de gheaţă unde distanţele nu mai existau. Totul era de un alb tulburător şi vătuit.

Rânji dându-şi seama că era indecis.

Nimic nou.

Albul, singurătatea tăcută erau neobişnuite, dar lumea era aceeaşi în ciuda diferenţei de culoare. Zăpada nu era inamicul său şi putea, la nevoie, să-i folosească drept aliat. Atunci… cine era inamicul?

Hunter învăţase să aibă încredere în instinctele lui Leo Turrin. Ce era deci acel lucru nemaipomenit, fenomenal pregătit de bătrânii din *Commisione?* Cine era „celălalt”? Acel tip pe care sperau să-l suprime după ce se debarasau de Hunter?

De ce trimisese Harrelson un mesaj prin telefonul fără fir? Ce însemna acest mesaj? Era o provocare, un şiretlic, sau o

tentativă de a preveni un vechi amic de pericolul la care se expunea?

Hunter şi Harrelson fuseseră prieteni.

Nu era necesar să aprobi total un om ca să-l găseşti simpatic. Harrelson era un soldat calm şi lucid, îndrăzneţ şi metodic – un tip pe care puteai să contezi la ananghie şi pe care Hunter îl aprecia.

Acum îi întindea mâna lui Hunter. De ce?

Lui Hunter nu-i fusese greu să accepte ideea că Harrelson era inamicul său principal şi omul care trebuia doborât. Reacţionase imediat la mesajul primit de la Toni zicându-şi că Harrelson nu putea să ştie că Hunter stabilise o legătură între el şi ambuscada de pe drumul de munte; era deci o stratagemă pentru a-l atrage într-o cursă. Dar telefonul arab nu era chiar atât de eficace. Probabil că Harrelson răspândise zvonul referitor la Hunter cu mult înainte de înfruntare.

Totuşi nu exista nici o dovadă că Harrelson făcea cu adevărat parte din complot.

Această incertitudine îl făcea pe Hunter să se lupte cu furtuna de zăpadă ca să ajungă la Snow Trails. Toni Blancanales nu era prima persoană care îi vorbea de Snow Trails. Mai întâi îi vorbise Brognola; acolo locuia femeia terorizată de Dumnezeu ştie cine. O anume doamnă Sanderson.

Drumul spre staţiune era clar indicat şi Hunter îl găsi cu uşurinţă în ciuda vizibilităţii deplorabile. Dar i-ar fi fost tare greu să-i definească limitele exacte. În centru, clădirea principală era o structură în formă de A cu un acoperiş ascuţit. Mai existau cabane mici răspândite parcă la întâmplare, iar totul se afla pe un mic platou care domina pistele. Deoarece vizibilitatea se menţinea la fel de proastă, Hunter nu putea să fie sigur nici de distanţe, nici de perspectivă.

Părăsi rulota şi parcurse ultimii cinci sute de metri pe jos în furtună. Purta un combinezon de paraşutist, un hanorac gros cu glugă, cizme înalte şi ochelari protectori anti-ceaţă. Se simţea bine, nu-i era frig, dar ar fi dat mult pentru o pereche de rachete. Trebuia să înainteze printr-un strat de zăpadă de treizeci de centimetri. Vântul aproape că nu mai bătea deloc dar norii de zăpadă păreau să se fi imobilizat de jur-împrejurul lui.

Făcu turul staţiunii pe bâjbâite ca o santinelă oarbă, dar trase concluzia că singura parte locuită era clădirea centrală. Era lumină şi se simţea mirosul unui foc de cămin reconfortant. Un moment i se păru că zăreşte o umbră la o fereastră de la etajul

doi şi, când se apropie, auzi muzică.

În jurul clădirii nu se vedea nici o urmă de zăpadă. Nimic nu părea ciudat; era pur şi simplu o staţiune pustie în inima primei furtuni de zăpadă din acel anotimp.

O clădire în formă de A era prevăzută cu un acoperiş care cobora în pantă abruptă până la pământ şi pe flancurile căreia nu se aflau ferestre. Acest tip de construcţie era foarte obişnuit în regiunile unde cădea multă zăpadă şi greutatea ei putea să dărâme o casă obişnuită.

Clădirea principală era formată din două structuri în formă de A, dispuse în T, perpendiculare una pe cealaltă. Hunter mai văzuse şi altele asemănătoare şi putu cu uşurinţă să-şi imagineze interiorul. O imensă sală de zi sub acoperiş, o scară, apoi o loggia care dădea acces spre camere, în partea din spate unde se găsea şi bucătăria, sufrageria şi alte câteva camere la mansardă. Exista doar o singură uşă de intrare la parter. Ar fi fost greu de forţat dacă ar fi fost nevoie, şi cu siguranţă că era nevoie. Hunter nu se aştepta să fie primit cu braţele deschise în bârlogul lupului.

Se învârti de câteva ori în jurul clădirii, sigur că nu fusese zărit de cei aflaţi înăuntru, studiind diferitele posibilităţi de acţiune şi punând la cale planul pentru acţiune. Dar ajunse la concluzia că exista un sigur mijloc.

Hunter se apropie de uşă şi bătu.

Prin fereastra mare zări un cămin în care ardea focul. O femeie tânără, blondă şi foarte frumoasă stătea în faţa focului, cu genunchii acoperiţi cu o cuvertură groasă din lână naturală. Se uita la cămin cu o privire fixă. Îmbrăcată cu un pulover gros de schi, ea părea total absorbită în gânduri şi nu făcu nici un gest când Hunter bătu la uşă.

În schimb, un tip de aproape douăzeci şi cinci de ani, cu faţa dură şi încruntată, se apropie şi se uită la Hunter cu un aer bănuitor.

— Ce vrei? strigă el.

— Am necazuri, răspunse Hunter. Aveţi telefon?

— Nu. Te afli pe o proprietate privată. Cară-te!

Hunter îşi scoase ochelarii de protecţie şi cei doi oameni se priviră fix.

— Eşti cumva nebun? strigă Hunter. Afară e o furtună năprasnică. Deschizi sau sparg uşa?

Tipul deschise uşa cu câţiva centimetri, exact cât să introducă în deschizătură un Colt 45.

— O să spargi şi asta? zise el ironic.

Cu toată puterea, Hunter se năpusti asupra uşii şi se rostogoli înainte de a atinge podeaua. Colţul se descărcă căzând din mâna tipului care primi uşa peste tâmplă.

Hunter luă arma de la picioarele lui şi intră ca să-şi termine adversarul, dar acesta nu mai era în stare să i se opună. Îşi pierduse cunoştinţa şi fruntea începea să i se umfle lângă arcada stângă.

Tânăra femeie blondă se ridicase şi parcursese jumătate din distanţa dintre cămin şi uşă. Văzu pistolul din mâna lui Hunter şi se opri strigând:

— Mai e unul sus!

Al doilea tip se repezise în loggia. Îmbrăcat doar în indispensabili şi flanelă, individul avea în mână un pistol lung. Reacţionă ca un adevărat profesionist aruncându-se într-o parte şi trăgând simultan asupra lui Hunter. Glonţul smulse câţiva centimetri pătraţi din podea exact în faţa picioarelor lui Hunter.

Colţul 45 reacţionă imediat cu rezultate mult mai bune. Hunter trase de trei ori în mica balustradă în spatele căreia se adăpostise adversarul său. Cele trei gloanţe îşi nimeriră ţinta. Omul scoase un strigăt sfâşietor. Cu ochii mari de groază, tânăra femeie se întoarse cu spatele şi îşi duse o mână la gură.

Era de tip nordic – înaltă şi fină – şi vorbea cu un uşor accent scandinav.

— Eşti poliţist? întrebă el cu o voce gâfâită.

— Mă tem că nu, răspunse Hunter.

Chiar şi tremurând de frică, tânăra femeie era de o frumuseţe incredibilă.

— Trebuie să fugi! Repede! Să ajungi la poliţie! Îl aşteaptă pe preşedinte!

Hunter crezu că nu auzise bine.

— Repetă, zise el.

— Sunt peste tot! Sute. Te rog, du-te repede să aduci ajutoare şi anunţă poliţia!

Gâfâia din ce în ce mai rău şi nu părea că se poate linişti.

— Preşedintele… în acest weekend. Va veni să schieze! Te rog, te rog!

Hunter închise uşa, puse Coltul pe masa de lângă intrare, îşi desfăcu hanoracul şi-şi verifică armele.

OK. Acum înţelesese.

Efortul incredibil în oameni şi material era logic. „Celălalt” despre care îi vorbise Leo Turrin era preşedintele Statelor Unite.

CAPITOLUL XIII

Noţiunea de timp care trece este cu totul relativă. A ţine mâna deasupra unei flăcări timp de zece secunde pare foarte mult. A avea în braţe o femeie pe care o iubeşti timp de zece minute, pare foarte puţin. Cât ţine o bătaie de inimă, muribundul vede uneori defilându-i prin faţă întreaga viaţă.

Când timpul se strică, situaţia devine rea pentru om.

Hunter avea impresia că trăieşte şaizeci de secunde de fiecare dată când treceau zece. Ştia că e ridicol, dar nu avea ce face. Pentru el lumea trăia cu încetinitorul.

Aşadar, un complot pentru suprimarea preşedintelui Statelor Unite, care trebuia să petreacă un weekend la munte. Hunter revăzu toate feţele întâlnite de douăzeci şi patru de ore şi auzi încă o dată toate frazele care fuseseră pronunţate. Era ca şi cum toate piesele unui imens puzzle cădeau brusc la locurile lor. Fără să vrea să creadă în ea, o imagine completă se formase în câteva secunde. Dar mai trebuia s-o interpreteze corect şi ştia că încă îi mai lipseau câteva elemente.

Tânăra femeie îl implora în continuare să acţioneze, să anunţe poliţia. Mintea lui Hunter traversa stepe îngheţate de incertitudine şi o disperare cumplită punea stăpânire pe inima lui.

Telefonul era spart şi nu mai putea fi reparat. Singurul mijloc de comunicare cu lumea exterioară se afla la bordul rulotei, la cinci sute de metri de acolo – în inima furtunii – cu Dumnezeu ştie câţi tipi înarmaţi în jur, gata să tragă în orice umbră.

Tânăra femeie insista mult asupra faptului că „ceilalţi” se aflau afară, foarte aproape, destul de aproape ca să fi auzit schimbul de focuri. Sângele mortului cădea picătură cu picătură din loggia şi forma o băltoacă sinistră pe podeaua sălii de jos. Un rănit zăcea la picioarele lui Hunter, cu capul spart şi o femeie superbă era la un pas de criza de isterie.

Hunter avea impresia că trăieşte în afara timpului. Îşi scoase hanoracul şi îşi desfăcu harnaşamentul. Se debarasă de ciorchinii de grenade, bandulierele de muniţii şi centurile pe care îşi avea fixate armele. Al inie frumos toate astea apoi îmbrăcă hanoracul şi se echipă din nou cu acest arsenal portabil.

Tânăra femeie se calmă brusc văzând acel sortiment de arme. Îl urmări cu o privire rezervată cum se pregătea să împrăştie

moartea în jurul lui. Hunter îi zise:

— Îmbracă ceva cald, doamnă Sanderson. Vom pleca de-aici.

— Îl ţin prizonier pe fratele meu, răspunse ea cu calm. Îl vor ucide dacă plec.

— O să vă ucidă pe amândoi dacă nu pleci, o asigură Hunter. Unde îl ţin?

— În cabana mecanismului care comandă instalaţia de urcare a pantei. Aşa cred. Lângă pista începătorilor.

— OK, mergem după el. Îmbracă-te.

În ochii ei apăru o lumină optimistă şi se repezi spre un dulap de unde scoase un costum de schi.

— Îmi cunoşti numele? zise ea îmbrăcând costumul.

Nu era momentul pentru conversaţie. Hunter continua să-şi agaţe grenadele ca pe perle.

— Da, mormăi el.

— Şi eu ţi-l cunosc pe-al tău. Eşti Bob Hunter, nu-i aşa?

Exterminatorul nu răspunse, dar o întrebă:

— La ce distanţă se află instalaţia de urcare a pantei?

— La trei sute de metri de-aici.

Hunter se întrebă ce împrejurări o împinseseră pe acea femeie să conducă singură o staţiune de sporturi de iarnă, şi de ce soarta o plasase acolo chiar în acel moment. Se întrebă cum aveau să parcurgă cei trei sute de metri care îi despărţeau de fratele ei ţinut prizonier şi cum vor reuşi să străbată cei cinci sute de metri până la rulota care le oferea o siguranţă foarte relativă. Se mai întrebă cum va sfârşi acea aventură.

Deodată o întrebă:

— Unde e soţul tău?

— Sunt văduvă, răspunse ea cu o voce distrată.

Se lupta cu fermoarul.

Hunter puse Auto-Mag în tocul de piele de la şoldul drept, apoi îl scoase repede, verifică mecanismul şi băgă un glonţ pe ţeavă.

— De unde îmi ştii numele? întrebă el.

Fără să-şi ridice privirea de la fermoarul blocat, femeia răspunse:

— Ţi-am auzit numele tot timpul începând de dimineaţă. Te aşteptau. Erau foarte nervoşi. Apoi, puţin după prânz, a sosit un elicopter şi s-a anunţat că eşti blocat la Denver.

Aruncă o privire asupra omului care zăcea pe podea.

— Domnul Smith a fost foarte dezamăgit de această veste. A fost bosumflat toată după-amiaza şi a devenit irascibil când a început să ningă.

Se uită la Hunter.

— Ţinea neapărat să te împuşte el.

Timpul nu mai exista. Hunter avea impresia că o cunoştea pe femeia aceea de foarte mult timp. Totuşi o văzuse pentru prima dată cu nouăzeci de secunde înainte. Dar împrejurările îl făceau să aibă impresia că o cunoscuse de la începutul acestei aventuri sângeroase.

Aruncă o medalie de trăgător de elită pe trupul domnului Smith şi îi zise tinerei femei:

— Timpul ne presează. Să mergem.

— Mă numesc Giselda, dar poţi să-mi spui Undy.

— Undy?

— E diminutivul de la Undurridis. Probabil că nu o cunoşti?

El nu răspunse şi ea continuă:

— E o zeiţă din mitologia scandinavă. Zeiţa schiului. Nu pentru că eu aş fi… Dar e mai uşor de pronunţat decât Giselda.

— Să sperăm că te va proteja, zise Hunter cu o voce răguşită. Şi pe zeul schiului cum îl cheamă?

— Skade.

— Invocă-l pentru mine; voi avea nevoie. Ai schiuri aici?

— Da, în cabana de echipamente. Lângă linia de scaune.

Din păcate, Hunter nu era zeul schiului! Urmase un curs de schiat al armatei în Germania şi ştia cum să le pună în picioare şi că partea curbată trebuia să fie pusă în faţă. În realitate, ocupase deseori primul loc în competiţiile de schi de fond şi chiar avusese ocazia, într-o permisie, să facă puţin schi alpin. Dar trecuse mult timp de atunci şi nu mai avusese ocazia să exerseze.

Pe când se îndreptau spre uşă, Hunter se opri brusc şi ascultă cu atenţie. În depărtare se auzea un zgomot care nu-i era familiar.

— Scuterele cu motor! exclamă Undy. S-au întors!

Asta îi mai lipsea.

Se întoarse, o apucă de braţ pe tânăra femeie şi o trase în partea din spate a clădirii.

— Câte? zise el.

— Cinci sau şase! Poate mai multe!

Admiţând că pe fiecare bob se aflau doi oameni, numărul lor ar fi fost prea mare pentru ca Hunter să-i poată înfrunta, mai ales încurcat şi de o femeie.

O duse la etaj apoi ieşi pe micul balcon din faţă. Se aflau la trei metri deasupra zăpezii proaspăt căzute. Agăţându-se de

balustradă, căderea n-ar fi fost mai mare de un metru şi jumătate.

— OK? întrebă el văzând că tânăra femeie îi înţelesese intenţiile.

Ea dădu din cap afirmativ. Hunter o ajută să treacă peste balustradă şi se lăsară împreună să cadă în zăpada moale.

Hunter nu mai avea intenţia să ajungă la schiuri, ci să pună mâna pe una din acele chestii motorizate.

Voia să bată în retragere. Trebuia neapărat să ajungă la rulotă şi să trimită un mesaj la Washington ca să fie anunţat preşedintele.

Perioada de experimente ajunsese la sfârşit, grupul de comando al lui Harrelson avea să treacă la fapte. Preşedintele era un schior pasionat şi Hunter îşi amintea că, cu câteva săptămâni înainte, se anunţase că avea intenţia să deschidă sezonul de schi în Colorado chiar de la prima zăpadă.

Dar de ce să fie ucis preşedintele? Ce aveau de câştigat?

Hunter îşi zise că nu contau motivele, important era să fie împiedicaţi.

O obligă pe tânăra femeie să se trântească la pământ, cu nasul în zăpadă, şi îi zise să nu se mişte. Apoi se depărtă.

Nu trecuseră cinci minute din momentul în care intrase în casă. Vizibilitatea nu mergea mai departe de cinci metri, vântul începuse să bată mai tare şi fulgii începură să cadă pieziş. Vântul îi aduse la urechi zgomotul motoarelor.

Hunter nu putea conta decât pe auz. Probabil că erau şase şi se apropiau de el ca atrase de un magnet, venind din toate părţile şi îndreptându-se spre centrul care era casa. La vreo douăzeci de metri se auzi o împuşcătură. Apoi toate motoarele fură oprite.

Apoi se auzi o voce:

— Unu şi şase rămâneţi pe loc. Doi şi cinci se grupează în spate. Patru vine cu mine. Voi intra.

— Ai grijă, Charley, zise o voce îngrijorată. Sammy a auzit cinci împuşcături. E posibil să se fi întâmplat orice.

Hunter se apropia de ei făcând cât mai puţin zgomot posibil în zăpada moale.

O altă voce răsună ironică:

— Credeţi că miss Aisberg a reuşit să-l dezarmeze pe Tom?

— Tăcere! ordonă prima voce. Nu sunt motive de distracţie.

Cele patru motoare se repuseră în mişcare, boburile venind direct spre Hunter. Exterminatorul rămase pe loc şi ridică Auto-

Mag.

Unul din scutere apăru brusc în faţa lui, mai aproape decât şi-ar fi închipuit. Dar pentru că era îmbrăcat în alb, nu putea să fie zărit de la mai mult de un metru în vârtejul de zăpadă. Cele două gloanţe fură trase atât de repede unul după celălalt încât cele două ţinte nu avură timp să audă cum venea moartea. Fiecare fu practic decapitat de gloanţele mari.

Motorul scuterului se roti în gol, apoi se opri, în timp ce cadavrele căzeau de pe şa. Hunter le luă locul şi bâjbâi după demaror. Era la fel ca o motocicletă.

Între timp, celelalte scutere se opriseră. Un tip de lângă casă strigă:

— Cine a tras? Harvey?

— Nu eu, răspunse altul de foarte aproape.

— Dar cine a tras? Răspundeţi la apel!

Nişte voci mai mult sau mai puţin depărtate strigară un număr în timp ce Hunter căuta demarorul. Îl găsi şi motorul rupse brusc tăcerea. Demară imediat şi – contând numai pe instincte – reluă în sens invers drumul pe care venise. Nu-i auzi pe ceilalţi, dar le simţi mişcările. Apoi văzu brusc apărând casa. Fără să reducă viteza, îi dădu ocol, o recuperai pe doamna Sanderson şi se îndreptă spre marile spaţii albe.

Ea se agăţă de el şi strigă:

— Minunat!

Dar Hunter nu era chiar atât de sigur. Nu ştia prea bine pe unde merge şi ar fi fost posibil să se îndrepte direct spre o prăpastie.

Toate evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore începură să-l apese brusc, să se simtă strivit de oboseală. Avu impresia că ameţeşte. Opri scuterul şi îi zise tinerei femei:

— Treci la conducere. Găseşte cabana unde e fratele tău.

— Nu suntem departe de ea, răspunse tânăra femeie, aşezându-se în faţă.

Ameţeală? Nu era de mirare. Punând piciorul în zăpadă, Hunter îşi dădu seama că se afla pe marginea unei pante vertiginoase.

Instinctul nu-l trădase şi străbătură cei trei sute de metri ciudat de repede.

— Stai aici şi nu mişca, zise Hunter. Mă duc după fratele tău.

Uşor de zis. În furtună, abia dacă-şi vedea propriile mâini. Zgomote diverse se auzeau dinspre platou, acolo unde oamenii se grupau şi se pregăteau să-l vâneze. Asta însemna încă puţin

antrenament înainte de marea lovitură împotriva preşedintelui.

Căzuse prima zăpadă şi primul weekend de schi începea în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Bob Hunter se întreba dacă va reuşi să supravieţuiască următoarele douăzeci şi patru de ore.

CAPITOLUL XIV

Trupele lui Harrelson ştiau exact ce trebuiau să facă, ceea ce nu era cazul lui Hunter. Nu putea conta decât pe propriile sale instincte şi reacţii. Ceilalţi aveau să profite de numărul lor superior, de antrenamentul intensiv şi de faptul că cunoşteau terenul.

Ar fi fost de ajuns să găsească urmele lui Hunter. L-ar fi hăituit, înconjurat şi suprimat. Unu, doi, trei!

Foarte simplu. Doar dacă nu cumva...

Spiritul războinicului se dovedi însă mai tare. Examină platoul în gând, căci nu-l putea vedea în furtună, şi se decise.

— Schimbare de direcţie, îi zise el tinerei femei. Unde se află linia de urcare a pantei?

Ea se uită în jur şi arătă direcţia fără nici o ezitare.

Hunter nu avea chef să lase urme de paşi în zăpadă. Îi zise:

— Urcă pe scuter şi sari cât poţi mai departe.

Ea îi înţelese intenţia şi făcu întocmai cu o mare îndemânare. Hunter nu putu să zărească locul în care ateriză. Răsuci ghidonul scuterului în altă direcţie apoi apăsă pe accelerator. Apoi sări de pe scuter.

Scuterul începu să traverseze terenul plat şi Hunter se întoarse la tânăra femeie, se aşeză lângă ea pe zăpadă şi luă Auto-Mag pe care îl ţinu cu amândouă mâinile între genunchi.

În furtună apăru aproape imediat un al doilea scuter care se opri. Hunter nu-i putu vedea pe cei doi oameni dar îi auzi:

— La dracu! A luat-o pe pantă în jos?

— Nu. A coborât, a aruncat o privire şi a plecat spre est. Trei împuşcături.

Tânăra femeie tresări lângă Hunter când auzi cele trei focuri de armă trase rapid. Scuterul porni imediat, dispărând în vârtejul alb.

— În cine trăgeau? şopti ea.

— Era un semnal, îi răspunse Hunter. Trei împuşcături înseamnă probabil „spre est”.

Ea îşi apropie faţa frumoasă de a lui.

— Şi acum? întrebă ea.

— Să sperăm că se vor ţine după scuterul nostru timp de câteva minute. Între timp, îl vom elibera pe fratele tău şi vom găsi nişte schiuri bune. Sper că cunoşti bine coborârea.

— Coborârea ar fi foarte periculoasă în aceste condiţii, zise ea.

— Mai puţin decât dacă am merge în sens invers.

O ajută să se ridice în picioare.

— Ce fel de instalaţie de urcare a pantei aveţi?

— Numai un cablu pentru agăţat. Nimic special.

— Bine. Să începem cu el. Încearcă să te gândeşti unde vom merge după aceea. Cred că acum totul depinde de tine, Undy!

Ea nu-i răspunse dar porni rapid spre cabană.

Hotărât lucru, Hunter avea impresia că o cunoaşte dintotdeauna.

*

* *

Fratele, Sondre, îl uimi pe Hunter. Era foarte tânăr – optsprezece sau nouăsprezece ani – şi semăna cu unul dintre acei imenşi vikingi din mitologia scandinavă. Încă nu vorbea curent engleza şi se arătă foarte bănuitor faţă de Hunter. Îi era foarte frig şi foarte foame. Era legat de mâini şi de picioare, lungit pe cimentul cabanei sub o cuvertură subţire. Se afla acolo din zori.

Tânăra femeie explică pe scurt situaţia în norvegiană apoi se duseră toţi trei la cabana unde se găseau echipamentele, ca să aleagă schiuri şi haine călduroase pentru Sondre.

Hunter consideră că explicaţiile luau prea mult timp şi le spuse să se grăbească. O discuţie între frate şi soră îl făcu să tacă.

— O problemă? întrebă el.

— Sondre spune că nu ne putem hazarda pe pantă în acest moment, zise tânăra femeie.

— Spune-i că nu avem de ales. Ori coborâm panta, ori murim.

Ea traduse apoi îl ascultă pe tânăr vorbind.

— Spune că pe pantă pericolul e la fel de mare.

— Panta nu trage în tine, răspunse Hunter.

Ieşiră afară şi se agăţară unul de altul formând un lanţ. Apoi avu loc a doua discuţie.

— Ce mai e? întrebă nerăbdător Hunter.

Tânăra femeie îşi alese cu grijă cuvintele.

— Domnule Hunter, Sondre e un schior olimpic. Mă asigură că nu vom supravieţui acestei coborâri. Vântul creşte în intensitate, e furtună. Pretinde că şi ceilalţi se vor afla în aceeaşi situaţie şi vor fi obligaţi să renunţe la urmărirea noastră. Sondre cunoaşte o stâncă care domină pista. Spune că putem săpa un tunel sau o grotă în zăpadă unde vom putea aştepta înainte de a pleca.

Era bine gândit şi logic, dar Sondre nu-şi cunoştea adversarii

aşa cum îi cunoştea Hunter. Şi mai ştia că nu vor reuşi nimic dacă nu erau toţi trei de acord.

— Spune-i lui Sondre că trebuie să înaintăm cu orice preţ, tocmai pentru că ceilalţi nu pot face asta. Când vor putea, atunci va trebui să ne ascundem. Să aleagă între pantă şi armele lor.

Tânărul ascultă traducerea încruntat. Apoi desfăcu coarda legată de centură, o aruncă jos şi vorbi surorii sale cu vehemenţă.

— Ce-a spus? mormăi Hunter.

— Că eşti la fel ca ceilalţi, că pentru tine viaţa nu e decât un şir de confruntări şi de asasinate. Nu vrea să participe.

— E un sentiment care îl onorează. Doreşte să moară ca un om paşnic, înţeleg. Dar spune-i că e aproape sigur că nu va muri în mod paşnic.

Ea traduse şi tânărul păru că ezită câteva clipe. Apoi, brusc, înfipse beţele în zăpadă, făcu o întoarcere săritură şi porni rapid spre câmpie, dispărând aproape imediat.

Tânăra femeie strigă după el apoi se întoarse spre Hunter. Avea privirea tristă.

— Va muri?

Hunter dădu din cap şi răspunse cu o voce răguşită:

— Aici nu suntem la jocurile olimpice, Undy.

— Nu-l poţi salva?

Hunter desprinse lent frânghia şi o lăsă să cadă în zăpadă.

— Pot să încerc, Undy. Întoarce-te în cabană şi baricadează uşa. Cu siguranţă că nu peste mult timp vei auzi împuşcături. Dacă nu revin destul de repede după aceea, pune-ţi schiurile şi pleacă spre vest.

CAPITOLUL XV

Tânărul nu se înşelase în privinţa vântului care acum bătea din ce în ce mai tare pe platou. Zăpada nu mai cădea vertical, nici pieziş, ci pur şi simplu orizontal şi părea că stratul se îngroaşă văzând cu ochii. Era şi chiciură. Temperatura scădea continuu. Era aproape noapte, atât de slabă era lumina. Urma schiurilor lui Sondre abia dacă se vedea şi scobiturile se umpleau.

Zgomotele celor din comando se estompau. Hunter încă îi mai putea ghici. Era sigur că descoperiseră aceleaşi urme ca şi el.

Tipii erau dotaţi. Prea dotaţi. În ciuda vizibilităţii extrem de reduse, îşi conduceau cercetările metodic şi cu perseverenţă, bazându-se numai pe semnalele sonore pe care Hunter începea să le înţeleagă.

Scrutând urmele deplasărilor lor pe zăpadă, Hunter descoperi urmele a două scutere care se încrucişaseră cu urmele mai fine ale schiurilor lui Sondre în sens invers. Deci aşa. Vânătorii descriau curbe eliptice de fiecare parte a urmelor fine şi mai devreme sau mai târziu aveau să-l prindă pe fugar.

A două urmă de scuter se alăturase vânătorii la vreo douăzeci de metri mai departe. Acum erau patru care descriau curbe de o parte şi de alta a urmelor lui Sondre.

Hunter ştia că îşi semnalau virajele sau opririle ambalându-şi motoarele – era un exerciţiu de precizie al cărui scop era de a împresura şi de a ucide.

Unde naiba se antrenaseră? În orice caz, nu în Colorado; n-ar fi avut timp. De cât timp se pregăteau pentru această misiune?

Pe de o parte, Hunter le urmărea mişcările şi, pe de altă parte, se gândea cum să le facă rău. Cunoştea un mijloc simplu: să arunce în ei cu grenade. Dar Sondre s-ar fi aflat şi el printre victime.

Hunter nu găsi decât o soluţie: să intre în centrul elipsei şi să ajungă la Sondre înaintea celorlalţi, să-l ţină lângă el şi apoi să treacă la ofensivă.

Acceleră, aplecat pe schiuri, după urmele lui Sondre, aproape cu nasul deasupra lor, singur în furtună, bătut de vântul lateral şi foarte conştient de zgomotul motoarelor din părţi. Tânărul redusese viteza înaintării şi poate că se oprise, dându-şi seama de neputinţa lui, imobilizat din cauza nehotărârii. Hunter se afla acum în mijloc şi se pregătea să treacă la acţiune.

Auzi semnalele pe care le trimiteau scuterele ca să informeze despre o nouă intersectare şi începerea unei noi elipse, apoi folosi beţele şi se proiectă înainte ca să treacă de punctul de contact mai înainte ca vehiculele să ajungă acolo.

Primele două scutere alunecau de o parte şi de alta la o distanţă de zece metri şi se apropiau de linia centrală trimiţând semnale sonore celorlalte două scutere care se aflau mai departe şi reveneau în sens invers. Îşi împresuraseră ţinta şi ştiau asta. Dintr-o secundă în alta urma să fie deschis focul.

Hunter ajunse peste forma ghemuită a lui Sondre. Tânărul îl aştepta, ghemuit în zăpadă, cu un băţ ţinut în faţă ca o lance, cu vârful de oţel ameninţător. Fu gata să intre în el. Hunter lovi băţul cu antebraţul şi îi trase tânărului un pumn în bărbie. Acesta îşi pierdu imediat cunoştinţa.

Spera ca norvegianul să-şi capete rapid cunoştinţa şi să vrea să se bată.

Îi desfăcu schiurile, trase siguranţa unei grenade şi o aruncă spre punctul de contact.

Explozia provocă o lumină atenuată de opacitatea albicioasă, dar detunătura acoperi pe moment toate celelalte zgomote de pe platou. Una din sursele de zgomot amuţise pentru totdeauna. În faţa lui Hunter, un al doilea scuter continua să se rotească în cerc şi se depărta de curba prescrisă. Un strigăt slab se auzi din zona exploziei.

— Sunt nimerit! Sunt nimerit!

Cercul înarmat se dezintegră imediat. Celelalte două scutere din spatele lui Hunter schimbară o serie de semnale sonore apoi se depărtară în grabă. Rafale de armă automată măturară sistematic din trei părţi zona în carele afla Hunter.

Vânătorii atacau, dar nu era atacul prevăzut de ei. Acum Hunter putea să acţioneze.

Exterminatorul îl săltă pe tânăr pe umăr, trase o dată cu Auto-Mag şi se năpusti prin unghiul de foc continuând să avanseze, ştiind că toate tirurile vor fi îndreptate acum spre locul pe care tocmai îl părăsise. Nu avu nevoie decât de trei secunde ca să se eschiveze, şi ar fi putut să scape definitiv dacă n-ar fi apărut un nou element. Auzi clinchetul înăbuşit şi greoi al şenilelor câtorva autoblindate care se instalau în faţa lui barându-i drumul.

Se aruncă la pământ şi se acoperi de zăpadă; la fel şi pe tânărul leşinat. Când ridică capul, zări deasupra lui forma unui autoblindat cercetaş echipat cu un reflector. Fasciculul luminos începu să măture zona de vânătoare cu eficacitate. Hunter nu se

mişcă căci pe moment era în siguranţă, fiind foarte aproape de vehicul.

Fu branşat un difuzor şi o voce dădu ordin de încetare a focului. Scuterele amuţiră şi pe platou nu se mai auzi decât şuierăturile vântului. Difuzorul prinse din nou glas şi Hunter recunoscu vocea cu accente sudiste a căpitanului Harrelson.

— Fă raportul, locotenente! strigă el.

Vocea omului care comanda scuterele se auzi imediat în apropiere:

— Credem că e Hunter. Femeia a dispărut şi trei din oamenii noştri au murit. Alţi trei sunt răniţi. Un scuter a fost distrus.

— Atunci ce faci, Tom? O să arunci în el cu bulgări de zăpadă?

— Îl închisesem într-un cadrilaj exact înainte să sosiţi. Jur că nu reuşesc să-l înţeleg pe tipul ăsta. Pare că a reuşit să iasă din el.

— Nu cred, locotenente. Cred că e închis în interior. Hunter! Bob! Mă auzi? Ştiu că eşti acolo, sergente. Am făcut încercări. Acum începem să nu mai avem timp. Ne-am jucat destul. Îţi vorbeşte Frank Harrelson. Căpitanul Harrelson. Am trecut prin multe împreună, nu-i aşa? Hai, băiete, să facem un armistiţiu de zece minute. Zece minute. Trebuie să-ţi vorbesc.

Hunter cunoştea foarte bine armistiţiile propuse de Harrelson; în general se terminau prost pentru cei care le acceptaseră.

— Nu-i o ambuscadă, sergente. Să ştii că poţi să rămâi în zăpadă şi să îngheţi, dacă asta vrei, dar nu vei ieşi de-aici. Am ordonat împresurarea platoului. Pe de altă parte, nu-mi place deloc că cele mai bune trupe ale mele sunt imobilizate de tine. Trebuie să plec. Jocul se opreşte. Trebuie să trecem la lucruri serioase. Mi-ar plăcea să fii de partea noastră. Ce zici? Preferi să îngheţi?

Era posibil ca Harrelson să spună adevărul de data asta.

— Pot să-ţi ofer un post important. Am un trăgător de elită, dar e departe de valoarea ta. Vei deveni bogat peste noapte.

Sondre începea să-şi recapete cunoştinţa. Chiar că nu era momentul! Hunter îi puse o mână la gură, apoi îl prinse de mână şi îl dirijă până la şenila autoblindatului.

Harrelson continua să bată câmpii:

— Vei deveni al naibii de bogat. Aş putea să te fac chiar şi general. Ce zici, ţi-ar plăcea? Să treci direct de la sergent la general? Ce zici, băiete?

Hunter nu zise nimic. Nici tânărul. Acum îşi revenise complet, înţelesese situaţia şi apăsă pe mâna lui Hunter care se afla la

gura lui.

— Dar nu-ţi înţeleg atitudinea, continuă Harrelson. Ştiu ce te îndeamnă şi îţi respect încrâncenarea, dar nu reuşesc să te înţeleg. Mergi împotriva curentului. Timpurile s-au schimbat. Nu-ţi dai seama? Portretul tău e atârnat în toate comisariatele şi toate prefecturile din Statele Unite. Te vor împuşca ca pe un câine cu prima ocazie, băiete. Ar trebui să te asociezi cu oameni care îţi recunosc calităţile şi au nevoie de talentele tale. Lucrăm la o chestie formidabilă. Să ştii că nu pot să stau aici toată ziua ca să vorbesc cu tine. Presupun că doamna Sanderson ţi-a spus ce avem de gând să facem. Dar să ştii că ea nu cunoaşte decât jumătate din plan. Nu suntem asasini, sergente. Suntem un comando militar. Şi avem de îndeplinit o misiune. Ar trebui să te intereseze. Dar dacă preferi să te transformi în sloi de gheaţă, asta te priveşte. Tu alegi. Nu-ţi pot acorda mai mult de câteva minute de gândire... Spune! Îţi aminteşti de Sin Duc Huong? Noi doi am putea repeta figura! Îţi dau şaizeci de secunde de gândire. Poţi să începi să numeri.

Hunter îşi amintea foarte bine de Sin Duc Huong şi nu avea deloc intenţia să-l întâlnească pe Harrelson înainte de momentul ales de el însuşi.

După câteva minute, fasciculul reflectorului se stinse şi motorul autoblindatului în care se afla comandantul fu pus în funcţiune. În difuzor se auzi o a doua voce:

— Evacuarea! Să-şi congeleze curul! Transportaţi răniţii în partea din spate. La întoarcere veţi primi cafea şi sandvişuri. Aţi acţionat bine băieţi, foarte bine!

Vehiculul făcu un mic salt înainte apoi făcu o manevră de întoarcere alunecând pe una din şenile. Hunter îl simţi pe tânăr încordându-se şi prinzându-se de picior, dar nu înţelese motivul înainte de dispariţia autoblindatului cu şenile. Şenila îi trecuse peste picior, înfundându-i-l violent în zăpada bătătorită care totuşi îl protejase.

Scuterele se depărtară şi ele în spatele autoblindatelor. Nu puteau să-şi vorbească, dar Hunter ştia că tânărul Sondre suferea cumplit. Îl trase afară din zăpadă uşurel, îl palpă cu degetele dar nu descoperi nici o fractură. Puse un deget la buze ca să-i ceară să tacă, apoi Hunter îl săltă pe umeri şi porni cu el spre cabana cu echipamente sperând că doamna Sanderson încă se mai afla acolo.

Un lucru era sigur: Sondre nu va mai putea să schieze prea curând.

Şi nici Hunter. Puteai să spui orice despre Frank Harrelson dar nu că era un idiot sau un incompetent. Nu avea să renunţe la luptă ca să cruţe un vechi camarad de arme.

Spusese adevărul.

Bob Hunter nu mai era prima ţintă a acelui comando din Colorado. Era blocat pe loc şi asta era destul. Asta însemna că respectivul comando se ocupa acum de preşedintele Statelor Unite.

După toate aparenţele, şefii erau satisfăcuţi de comportamentul oamenilor şi se luase hotărârea să se meargă înainte.

CAPITOLUL XVI

— Sondre îţi mulţumeşte că ţi-ai riscat viaţa ca să-l salvezi, zise domnişoara Sanderson.

— Spune-i că-i admir curajul, merita, răspunse Hunter.

Tânăra femeie zâmbi şi lăsă ochii în jos şi adăugă:

— Îţi mulţumesc şi eu, Bob Hunter. Ne pare rău de vorbele nepoliticoase ale lui Sondre. Nu eşti ca ceilalţi, eşti într-adevăr foarte diferit de ei.

Se depărtă rapid ca să-şi îngrijească fratele şi Hunter nu putu să-i răspundă. Instalaseră un pat improvizat în spatele tejghelei unde aproape că nu era curent de aer, şi fusese acoperit ca să fie protejat de frig. Piciorul tânărului nu era rupt dar îl durea foarte tare, iar pielea, de la genunchi până la gleznă, îi fusese smulsă în întregime. Tânărul se simţea rău şi avea puţină febră – rezultatul unei zile petrecute legat pe pardoseala rece.

Situaţia ar fi putut să fie şi mai rea şi chiar să se înrăutăţească. Harrelson se retrăsese şi aştepta cu răbdare pentru că nu avea nici un avantaj dacă trecea la atac în timpul furtunii. În caz de confruntare, ar fi fost meci nul, cu un avantaj pentru Hunter.

Harrelson era un soldat prea bun ca să-şi risipească inutil efectivul. Putea să se retragă şi să aştepte sfârşitul furtunii lăsându-l pe Hunter să ia iniţiativa. Ştia că atunci avantajul va trece de partea lui.

Nu, Harrelson nu era prost.

Hunter găsi nişte vreascuri şi făcu un foc în sobă.

— Nu e riscant? întrebă tânăra femeie.

— Ba da, mărturisi Hunter zâmbind. Dar e mai plăcut, nu?

Ea zâmbi şi îşi apropie mâinile de sobă.

— Vântul bate dinspre nord-vest, zise Hunter. Le vine în spate. Nu cred că simt fumul chiar dacă s-ar găsi lângă noi. Deocamdată suntem în siguranţă, să profităm.

— Am o oală şi ceai, zise ea zâmbind. Şi afară…

— Nu mai spune nimic, am înţeles, zise Hunter ridicându-se.

Goli o mică pubelă de metal, ieşi din cabană şi o umplu cu zăpadă.

Zăpada era foarte pufoasă şi conţinea puţină apă. Era excelentă pentru schi, dar numai atât. Fu nevoit să mai iasă o dată pentru ca Undy să poată face ceai, iar când ieşi a doua

oară, Hunter remarcă faptul că condiţiile atmosferice se ameliorau. Nu-i spuse nimic tinerei femei dar se apropie de câteva ori de fereastră în timp ce ea pregătea ceaiul.

Tânăra femeie i se adresă fără să se întoarcă spre el:

— Furtuna se potoleşte.

Hunter dădu din cap.

— Vântul slăbeşte şi în curând îşi va schimba direcţia, zise el. Ce-a fost mai rău a trecut.

— Ce ai de gând să faci?

Hunter zâmbi.

— Să beau o ceaşcă de ceai.

— Ce ai de gând să faci? repetă ea întinzându-i un bol de metal.

El gustă din ceaiul fierbinte, savurând căldura şi parfumul delicat.

— E foarte bun, zise el.

— Ce-ai de gând să faci, Bob?

Hunter râse încetişor.

— Voi încerca să-i surprind prin viteză.

— Ce vrei să spui?

— Până acum am acţionat orbeşte, fiecare ştiind vag unde se afla celălalt, dar nu cu precizie. În război trebuie să fii precis. Cel care ştie cele mai multe lucruri despre inamic, iese victorios. În general. Trebuie deci să-i reperez mai înainte ca ei să mă găsească pe mine.

— Înţeleg. Îi vei ataca.

— Trebuie. N-am de ales. E singura noastră speranţă.

— Poţi să pleci spre vest, Bob. Poţi să pleci acum, aşa cum ai fi putut s-o faci şi mai înainte.

Hunter dădu din cap.

— Nu mai pot.

— Din cauza mea şi a lui Sondre?

El dădu uşor din cap.

— Încă mai poţi pleca, insistă ea.

Privirile li se încrucişară deasupra holurilor cu ceai.

— Ne vom descurca foarte bine, zise ea. Ar trebui să fugi şi să-i împiedici să acţioneze.

— O să vă alegeţi amândoi cu un glonţ în cap şi nu e sigur că voi reuşi. Am făcut foarte puţin schi alpin şi aş putea să nimeresc într-o regiune pe care n-o cunosc. Până să găsesc drumul, ei vor fi terminat deja cu preşedintele. Sau aş putea să cad într-o crevasă şi să-mi rup gâtul.

Ea lăsă ochii în jos.

— Nu ţin la viaţă cu orice preţ, zise ea. Mai ales cu preţul vieţii tale.

— Şi Sondre?

— Vorbesc pentru amândoi. Sondre nu s-ar putea gândi la moartea ta cu inima uşoară.

Hunter puse jos bolul şi aprinse o ţigară. I-o întinse dar ea refuză. O întrebă:

— N-ai avut niciodată impresia că retrăieşti o experienţă trăită şi uitată de multă vreme?

— Un fel de reîncarnare? zise ea strâmbând uşor din nas.

— Dacă vrei, zise el zâmbind. Dar nu mă refeream la asta. Am pur şi simplu impresia că ne cunoaştem de foarte mult timp – dintotdeauna. Noi doi…

— Da, e o impresie plăcută. Am avut-o şi eu imediat ce te-am văzut.

— Cum îţi explici asta?

— Nu-mi explic. Mă mulţumesc s-o accept cu recunoştinţă. Dar cum o explici tu?

— Timpul s-a dislocat, răspunse Hunter zâmbind.

— Nu te înţeleg.

— Nici eu, îi zise el prinzând-o de mână.

Contactul se prelungi, călduros şi tulburător.

— Te rog, murmură ea. Sunt foarte sensibilă în privinţa ta.

Şi Hunter, dar nu era momentul. Îşi luă bolul şi se duse lângă fereastră ca să vadă cum era timpul, după care se duse lângă tânărul Sondre ca să vadă cum se mai simte. Tânărul dormea liniştit şi vântul se potolea. Din păcate, nu mai era destul timp ca să…

Hunter se apropie de tânăra femeie, o prinse de mână, o ajută să se ridice apoi o luă în braţe şi o ţinu lipită de el cu tandreţe.

— Există momente, zise el cu o voce răguşită, când timpul se opreşte pentru unii. Pentru cei care trăiesc de la o secundă la alta şi care pot să moară în minutul următor. Timpul se opreşte şi pot să observe ce se întâmplă în jurul lor şi care nu-i afectează – apoi pot să aleagă momentul în care vor să reînceapă să trăiască cu ceilalţi. Între timp, ei trăiesc de zece ori mai intens şi pot să simtă de o sută de ori mai multe emoţii. Nu pot explica altfel, Undy, dar ştiu că te-am iubit de când te-am văzut. E destul pentru mine. Înţelegi? Viaţa mea nu se potriveşte cu timpul. Într-o secundă pot să trăiesc o întreagă viaţă. Înţelegi ce vreau să spun?

Ochii albaştri ai tinerei femei se umplură de lacrimi.

— Da, da, înţeleg. Credeam că era… că era aşa pentru că mă simţeam prea singură, dar… Strânge-mă tare în braţe!

O strânse în braţe şi rămaseră aşa un lung moment.

— E ceva mai tare decât mine… murmură ea fără să-şi termine fraza. Eram convinsă de doi ani că am venit în ţara asta ca să-mi realizez un vis care s-a transformat în coşmar… Mi-am văzut soţul murind. Ce nenorocire, Bob! Doi ani pierduţi!

— Cum a murit?

Ea suspină şi răspunse:

— Realizându-şi visul. Lars era campion de schi. Am venit să realizăm visul american. Să găsim o nouă şansă, să începem de la zero în demnitate şi progres. Dar am început prin a ne pierde toţi banii şi Lars a fost nevoit să accepte să lucreze în exterior. Se afla împreună cu alţi instructori de schi care formau o patrulă într-o regiune unde avalanşele… Şi…

— Şi ce?

— Muntele l-a ucis.

— A murit deci făcând ceea ce prefera cel mai mult pe lume. Nu?

— Cred că e adevărat.

— Cum ai ajuns în povestea asta cu Frank Harrelson?

— Cine e Frank Harrelson?

— Tipul care comandă acei soldaţi.

— Ah? Sudistul. Într-o zi, Sondre a dat peste tabăra lor, mai sus de staţiune. L-au făcut prizonier şi l-au brutalizat. Acum câteva săptămâni, sudistul a venit chipurile ca să ne prezinte scuze. Dar săptămâna trecută, au revenit în forţă şi au rămas aici. Eu şi Sondre am fost închişi în propria noastră casă.

— Şi ce-au făcut, Undy?

Ea dădu din umeri.

— Au fost o mulţime de adunări. Şi multe antrenamente.

— Pe scutere?

— Da.

— Fără zăpadă?

— Au adus maşini care să fabrice zăpadă artificială. Ai mai văzut, nu? Temperatura era destul de joasă, mai ales noaptea. Unul din motivele pentru care au ales staţia noastră este că razele soarelui nu ajung niciodată direct asupra ei. Au reuşit să facă un strat îngheţat. Se antrenează cu scuterele de săptămâni întregi. Mai întâi discret, pe versantul din aval, apoi pe platou după ce ne-au închis. La început i-am luat drept soldaţi

adevăraţi, dar văzând că ne fac prizonieri, am înţeles că nu erau. Astfel de lucruri nu se întâmplă în America.

— Să sperăm. În orice caz, nu se va mai repeta, zise Hunter cu o voce îngrijorată. Vorbeşte-mi de Harrelson.

— Nu ştiu mare lucru despre el. A petrecut foarte puţin timp la Snow Trails. Locotenentul – Thomas – era comandantul. Sudistul venea şi pleca cu elicopterul. Se întâlneau şi vorbeau apoi pleca. Dar ştiu că e un om rău, un animal feroce.

— Şi ceilalţi?

— Nu sunt la fel de răi ca el. Sunt duri dar încearcă să se poarte corect. Se comportă foarte milităros.

Hunter suspină.

— Da. Se comportă ca militarii, asta era şi problema mea. Sunt buni soldaţi, disciplinaţi şi bine antrenaţi. La cât suntem de Vail, Undy?

— Pe drum şi când condiţiile o permit, la o oră şi jumătate.

— Şi cu avionul?

Ea îşi sprijini capul de umărul lui Hunter.

— Cu avionul nu ştiu. Dar preşedintele nu va face schi anul acesta la Vail. La asta te gândeai?

— Da. Atunci unde se va duce?

— La un prieten care are o cabană lângă Berthoud Pass...

Hunter încremeni.

— Dar este exact în sudul acestei zone, zise el întrerupând-o.

— Da, e foarte aproape.

Situaţia se complica dar câteva lucruri deveneau clare. Hunter se bombăni în gând pentru că nu înţelesese mai curând şi că dedusese greşit ceea ce avea să se întâmple. Crezuse că Snow Trails servise doar pentru a-l atrage într-o cursă, după care – după ce o auzise pe Undy Sanderson – crezuse că Snow Trails folosise drept tabără de antrenament apoi accesoriu ca să-l atragă în capcană. Acum ştia că zona de atac se afla la câteva minute de Snow Trails, deci în prima linie. Staţia avea să servească drept bază, drept punct de plecare. Toate piesele de puzzle îşi găsiseră locul şi multe lucruri deveniseră clare. Nu toate, dar multe.

— Trebuie să ajung la rulota mea, îi zise el tinerei femei.

Se apropie de tânărul adormit, îl scutură uşor apoi se adresă tinerei femei:

— Spune-i că accept ideea lui de a folosi grota de zăpadă. Vă voi instala acolo. Pe urmă voi pleca.

Un lucru era sigur: fusese atras în cursă, dar trebuia să

folosească şi drept momeală. Toţi agenţii poliţiei locale şi federale fuseseră recrutaţi ca să-l aresteze pe Bob Hunter, care s-ar fi aflat chipurile la Denver. Era doar o diversiune militară, în acest timp, maşina militară a lui Harrelson se pregătea să atace în altă parte. Fără nici o bătaie de cap.

Câte gărzi de corp îl însoţeau în mod obişnuit pe preşedinte? Câţi dintre ei puteau să se deplaseze în spatele preşedintelui când acesta cobora o pistă? Ce protecţie puteau să ofere câţiva oameni în bocanci de schi atacaţi de trupe antrenate, echipate cu blindate?

Totuşi Hunter nu reuşea să înţeleagă care era interesul Mafiei. De ce să-l ucidă pe preşedinte? În ce scop? Pe urmă mai era un detaliu, dar important. De ce un comando militar sau paramilitar? De ce se investiseră atâţia bani, atâţia oameni şi atâtea eforturi pentru asasinarea unui singur om, chiar dacă era preşedintele Statelor Unite? Un trăgător de elită putea să rezolve foarte bine problema într-o regiune unde marile spaţii erau din belşug. De ce să se facă din asta o operaţiune militară?

Ce-i spusese Harrelson în plină furtună de nisip? Că-i oferea gradul de general? Dar în care armată?

Câteva răspunsuri se băteau cap în cap în mintea lui Hunter, dar erau prea dementiale ca să le poată lua în serios. Trebuia totuşi să găsească răspunsul exact, şi în cele din urmă îşi zise că nu toate piesele de puzzle se aşezaseră la locul lor, în ciuda aparenţelor.

Diversiunea reuşise. Hunter văzuse cu ochii lui mobilizarea imensă de poliţişti şi de agenţi care patrulau sistematic în Denver şi supravegheau câmpiile din jurul oraşului. Brognola îi spusese că fusese nevoie de multă şiretenie şi de un adevărat miracol administrativ pentru ca toate aceste agenţii să lucreze împreună. Iar o altă diversiune fusese gata să-l imobilizeze chiar pe Hunter. Frank Harrelson ştia bine meseria şi părea că-l cunoaşte pe Hunter mai bine decât se cunoştea el. Îşi zisese că o va lua pe doamna Sanderson şi pe tânărul ei frate sub protecţia lui şi avusese dreptate. Bunul şi bravul Hunter, de care îşi amintea, salva femeile şi copiii în Vietnam. De ce ar fi reacţionat altfel pe înălţimile din Colorado?

Bunătatea era o slăbiciune de care Harrelson ştia să se folosească.

Ştia că Hunter ar fi putut să scape şi, indiferent faţă de soarta celor doi civili fără apărare, să dispară printre nămeţii muntelui. Dar nu ăsta era stilul lui Bob Hunter.

Cu atât mai bine. Să-şi piardă timpul ajutându-i pe cei slabi, să facă pe protectorul. Va rămâne blocat pe platoul încercuit în timp ce grosul trupelor avea să-şi îndeplinească misiunea sordidă.

Dar căpitanul sudist îşi judecase greşit omul.

Existau mai multe feluri de a fi bun, iar Hunter le cunoştea pe toate.

CAPITOLUL XVII

Vântul se potolise şi fulgii de zăpadă cădeau lin. Temperatura scăzuse brusc şi Hunter era mulţumit că îşi pusese căciula tricotată, care îi acoperea urechile şi gâtul. Semăna cu cei care patrulau la extremităţile platoului, îmbrăcaţi cu cagulă şi cu hanorac cu gluga trasă pe cap şi acoperiţi de un strat fin de zăpadă.

Dar nu voia să împingă prea departe asemănarea. Acei oameni respectau regulile jocului şi era evident că aveau semnale elaborate pentru a se recunoaşte între ei.

Vizibilitatea era bună. Puteai să distingi obiectele la treizeci de metri şi să le vezi clar la cincisprezece. Ici şi colo se zăreau lumini şi se auzeau voci pe platou. În jurul casei era mişcare.

Hunter nu crezuse că va fi uşor şi rapid. Trebuia să înainteze lent, cu prudenţă, dacă voia să câştige partida. Dar fiecare minut care trecea permitea inamicului să recapete forţe, să se grupeze pentru a veghea mai bine la propria securitate. Nu-şi putea permite să petreacă noaptea observându-i, nu era posibil. Dar cu cât vedea mai mult, cu atât înţelegea mai bine.

Trecuseră două ore de când îi părăsise pe cei doi în grota artificială. În acest interval de timp făcuse o recunoaştere a terenului, examinase perimetrul patrulat de soldaţi şi ajunsese la concluzia că deocamdată era imposibil să străpungă cercul.

Patrule de schiori supravegheau pantele deasupra platoului şi comunicau între ele cu aparate portabile de emisie-recepţie.

Nu erau prea multe pante deasupra platoului, dar dincolo de ele, pe înălţimi, vehicule cu roţi continuau să vegheze, iar drumul îngust care ducea la staţiune – US 40 – era blocat de un autoblindat cu şenile. Pe de altă parte, platoul era delimitat de faleze şi de prăpăstii pe care nici un alpinist n-ar fi avut nebunia să le abordeze în plină noapte.

Nu exista deci nici o soluţie rapidă şi uşoară.

Luase în calcul mai multe. Mai întâi, ar fi putut să pună mâna pe unul dintre vehicule şi să forţeze o ieşire deschizând un tir de baraj. Dar îşi dădu seama că i-ar fi fost greu să piloteze vehiculul şi să tragă în acelaşi timp. Toate vehiculele de patrulare aveau tunuri de 37 mm şi se deplasau bine pe drum în ciuda zăpezii care îl acoperea, dar unui singur om i-ar fi fost foarte greu să piloteze. Cu atât mai mult cu cât celelalte vehicule ar fi putut să

pornească în urmărirea lui. N-ar fi ajuns prea departe.

Înlătură ideea de a ataca casa cu grenade şi să-l ia pe Harrelson prizonier ca să-l oblige să-i deschidă drumul. Harrelson ar fi putut foarte bine să moară ca şi ceilalţi în cursul asaltului, şi de altfel moartea lui nu însemna în mod automat că complotul împotriva preşedintelui era abandonat.

Hunter nu avusese alte idei până în acel moment.

Trebuia să aibă răbdare, să observe şi să acţioneze atunci când avea să se ivească ocazia.

La orele douăzeci şi două, văzu trupele avansând şi ocupând cabana de echipamente şi cea în care se afla mecanismul sistemului de urcare a pantei, şi avu încă o dată ocazia să le admire eficacitatea militară. Nu remarcă nici o greşeală, nici o stângăcie. Îşi executară misiunea metodic şi rapid. Apoi reuşi să le capteze raportul despre soba caldă încă, oala de ceai, patul de campanie pentru un rănit şi diferitele indicii pe care cei trei fugari le lăsaseră în cabana de echipamente în timpul furtunii. Concluzia îi ridică moralul:

— Am impresia că au luat hotărârea să coboare muntele, domnule locotenent.

— De cât timp?

— La puţin timp după ce s-a oprit vântul puternic, presupun. Având în vedere urmele, cred că acum două ore.

— De când schiezi, Arnold?

— Şapte ani, domnule locotenent.

— Ai coborî muntele în seara asta?

— De bună voie? Nu, domnule locotenent.

— Nu te nelinişti, n-am să-ţi cer să faci asta. Încercam doar să cântăresc gradul de disperare pentru o astfel de iniţiativă.

— Infinit, domnule locotenent. După părerea mea, au o şansă la o sută ca reuşească. Şi chiar dacă reuşesc, vor avea de înfruntat…

În vorbă interveni al treilea om, întrerupându-l pe Arnold:

— N-au plecat, domnule locotenent. Am găsit o cuvertură cu urme de sânge în spatele tejghelei. Cineva e rănit la picior. Cred că Hunter. S-ar zice că ceilalţi doi îl îngrijesc. Au făcut foc şi au aşteptat sfârşitul furtunii. Se pare că tânărul e un as al schiului, că a câştigat o medalie olimpică la cincisprezece ani. Dar sunt de acord cu Arnold. Nu aş aborda flancul acestui munte nici în schimbul unei tone de medalii olimpice. Cu atât mai puţin cu cât aş avea un rănit cu mine.

— Foarte bine, reia-ţi postul, sergente. Schimbaţi oamenii din

loc din sfert în sfert de oră. Începând de la miezul nopţii vom subţia garda. Vreau ca toată lumea să fie odihnită pentru plecarea de mâine dimineaţă.

— Am înţeles, domnule locotenent.

Hunter întrezări o posibilitate. Luă hotărârea să-l supravegheze în mod deosebit pe sergentul Arnold.

După o oră, luna a apărut dintre nori. Hunter profitase de acest interval de timp ca să se familiarizeze cu obiceiurile taberei. Oamenii începeau să se destindă, după agitaţia datorată urmăririi prin furtună. Observă cu minuţiozitate toate schimbările de post şi ascultă cu grijă semnalele pe care oamenii le schimbau între ei.

La orele douăzeci şi trei se alătură celor care făceau o pauză de o cafea şi se pomeni cu doi schiori rebegiţi de frig care se apropiaseră de camionul de aprovizionare ca să fumeze o ţigară şi să bea o cafea fierbinte.

La miezul nopţii, trupele îşi sporiseră numărul cu un om, iar acesta se oferi voluntar ca să facă parte din prima gardă – secţia alfa.

Sergentul de gardă se numea Scovic. Se înţelese imediat cu noul recrut, mai ales când acesta îi sugeră o împărţire a rândurilor ca să vadă trupele.

— Se poate alterna. Fac eu primul tur.

— OK. Cum te cheamă?

— Polaski. Fac pare din oamenii lui Arnold.

— Ah, da! Bine. Polaski, fă primul tur şi nu-i lăsa pe oameni să adoarmă. Eu am degetele îngheţate şi băieţii nu sunt probabil într-o formă mai bună decât mine.

Încântat, sergentul din gardă se întoarse la camioneta de comandă şi Polaski începu să plaseze gărzile.

Exista un adevărat Polaski, un tânăr al cărui nas curgea tot timpul, cu care Hunter băuse cafeaua. Schimbase câteva cuvinte cu Bob Hunter înainte de a pleca, obosit, să se culce în patul său aflat în una din cabane.

Acum, falsul Polaski fixa gărzile pentru următoarele două ore şi – spera – pentru eternitate.

Exterminatorul găsise o soluţie.

*

* *

Era două dimineaţa la Washington când limuzina neagră a guvernului reduse viteza la intrarea pe Naţional Airport, apoi se opri sub copertina sălii de sosire. Un bărbat cu un palton gros,

pălăria trasă pe frunte, se desprinse din umbră şi alergă până la maşină unde urcă. Limuzina porni imediat şi luă direcţia rampei de ieşire. Leo Turrin aprinse cu nervozitate un trabuc şi se adresă şefului său:

— E o lovitură dură, Hal.

— Ştiu, răspunse Hal Brognola.

— Cine e şoferul tău?

— Poţi avea încredere în el. De ce nu mi-ai telefonat, Leo?

— Telefonul tău e pus sub ascultare.

— Evident. Ştiam.

— *Toate* telefoanele, Hal. În urmă cu câteva ore am avut plăcerea cât se poate de relativă de a te auzi pe bandă de magnetofon. Linia ta secretă e pusă sub ascultare, iar aparatul de bruiaj n-are nici un efect.

— Cum au reuşit treaba asta?

— Nu ştiu, dar pur şi simplu au reuşit. Cred că s-a produs o scurgere de informaţii la nivelul Consiliului Siguranţei Naţionale.

Tensiunea crescu, dar Brognola se străduí să vorbească calm.

— Asta e căderea.

— Cum?

— Ăsta e sfârşitul, Leo. N-ai auzit niciodată de ascensiunea şi pe urmă de căderea unei civilizaţii. Gândeşte-te la căderea imperiului roman. Aşa începe. Nimeni nu mai are încredere în nimeni. E o paranoia sistematică. Toată lumea bănuieşte pe toată lumea. Când se ajunge la acest punct, nu mai există control posibil. Cine are dreptul să bănuiască pe cine? Problema e că nu se mai ştie. Atunci începe căderea.

— Eu vreau să-ţi vorbesc de Augie Marinello care acum poate să asculte tot ce se vorbeşte la Washington. Ai face bine să-l găseşti pe autorul scurgerilor de informaţii.

— Cred că am şi făcut-o, mormăi Brognola. Ce zice Hunter?

Turrin muşcă aprig din trabuc şi murmură un răspuns imposibil de auzit.

— Cum?

— L-am pierdut, Hal, zise Turrin suspinând.

Brognola se aplecă în faţă şi îşi prinse capul între mâini.

— Ce te face să crezi asta?

— A ratat toate termenele de contact telefonic de la ultima convorbire. De atunci au trecut douăsprezece ore.

— În Colorado e furtună, Leo.

— S-a oprit de vreo cinci-şase ore. Pilotul avionului cu care am venit mi-a spus că era un timp superb în Colorado, stelele

strălucesc şi nu bate vântul. Acolo e cam miezul nopţii. La New York e ora două şi bătrânii s-au apucat să joace hora pe mormântul simbolic al lui Bob. Au aruncat cuburile de gheaţă şi au băut un păhărel ţinând un toast în onoarea inamicului lor învins.

— Dumnezeule! murmură Brognola. De-asta ai venit, nu?

Turrin suspină şi răspunse:

— Sigur. Ştiam că se va întâmpla. Ştiam că nu putea să supravieţuiască la infinit, Hal, dar... Oh, la naiba!

În oglinda retrovizoare, şoferul remarcă aerul trist al lui Brognola şi tuşi uşor.

— Hai, vorbeşte, Parker, mormăi Brognola.

— Nu cred, domnule. Au mai jucat deja pe mormântul lui Hunter. Greşit. La Las Vegas.

— De data asta situaţia e altfel, mormăi Brognola.

Deschise o servietă-diplomat şi îi întinse un dosar lui Leo Turrin. Falsul mafiot aprinse mica lampă de lectură şi începu să studieze raportul în tăcere.

Termină lectura încruntat şi înapoie dosarul lui Brognola.

— Se afla în faţa unei întregi armate de soldaţi strălucitori, asemănători lui Bob Hunter, murmură Brognola.

Fără ruşine, Turrin luă o batistă şi îşi şterse ochii.

— Păcat că nu-i adevărat, zise el. Lumea ar fi un loc mai bun dacă ar exista câteva sute de Bob Hunter. Acum nu mai e nici unul. Şi ce vom face cu impostorii, Hal? Cum să ataci astfel de oameni?

— Cu multă prudenţă, răspunse Brognola. Există repercusiuni la toate nivelurile guvernului. Cred că trebuie alertat cabinetul, mai ales dacă bănuielile mele – iar cuvântul ăsta – sunt justificate. Şi preşedintele nu se află la Washington.

Turrin mârâi dispreţuitor şi întrebă:

— Unde s-a dus iar?

— Îmbină utilul cu plăcutul în California. Mâine pleacă în Colorado într-un weekend familial.

— E ca o ironie, nu?

— Exact. FBI-ul şi agenţii fiscului observă situaţia de-acolo.

Brognola se uită la prietenul său.

— Poate că ştiu ceva ce eu nu ştiu. Pe la începutul după-amiezii credeau că îi vor cere preşedintelui să-şi anuleze sejurul în Colorado, dar puţin după aceea şi-au retras această recomandare.

— Poate că doar din cauza timpului nefavorabil, zise Turrin.

— Posibil, dar ştii cât de irascibili devin când răsună împuşcături. Nu, cred că au auzit de prietenul nostru. Ceva rău.

Turrin suspină din nou.

— Hal, de ani de zile nu m-am mai îmbătat de-a binelea. Cred că a venit timpul să mă fac clei. Pot să împrumut de la tine o cameră şi câteva sticle?

— Să vorbim mai întâi de telefoanele mele puse sub ascultare.

— Chiar n-ai inimă?

— Încerc să n-am. Îl voi plânge mâine. Acum însă, Leo, am nevoie de…

Turrin suspină din nou şi scoase din buzunar o bucată de hârtie.

— Uite în privinţa telefoanelor. Şi dacă vrei neapărat să te îneci în muncă, mai am o problemă pe care aş vrea să ţi-o aduc la cunoştinţă. Aur.

— Ce?

— Aur, acea materie gălbuie care face să bată toate inimile, metalul care e motorul lumii. Cum crezi că au de gând bătrânii să pună mâna pe un miliard de dolari în aur?

Brognola clipi năucit:

— Glumeşti?

— Un miliard, o mie de milioane în aur.

— Ce tot spui?

Turrin se lăsă pe spate şi muşcă din trabuc.

— Nu ştiu ce spun, dar în seara asta, la bătrâni, s-au pus unele întrebări. Cum poate să fie ascunsă o astfel de sumă, unde să fie ascunsă şi cum poate să fie schimbată în bancnote fără ca cineva să bage de seamă?

— Dar de unde şi-au putut procura o astfel de sumă?

Turrin dădu din umeri.

— Nu asta e problema. Am impresia că deja o au. Problema e ce să facă cu ea.

— E enorm, Leo!

— O răscumpărare regală, Hal. Dacă vrei neapărat să munceşti în timp ce eu îl veghez pe Bob, te sfătuiesc să cauţi regele care merită această sumă şi să vezi cine ar putea să plătească.

— O răpire?

— Nu. Îţi vorbesc de un miliard în aur. Cine ar plăti un miliard în aur ca răscumpărare? Nu, sunt serios, şi problema e serioasă. Nu ştiu ce să facă cu un miliard în aur – asta mă îngrijorează.

Brognola se uită la el cu o privire ciudată. Turrin îl privi un

moment apoi întrebă:

— Avem rezerve de aur în Colorado? La Denver?

Brognola se uita în continuare fix la el.

— Nu. Povestea asta cu aurul are vreo legătură cu ce se petrece în Colorado?

— Cred mai curând că are o legătură cu moartea lui Bob, răspunse Turrin.

— Dar cum?

Turrin lăsă ochii în jos şi reluă cu o voce ezitantă:

— Nu ştiu. Recompensa pentru asasinarea lui Bob e de un milion de dolari, dar suma asta o aveau deja. Nu au nevoie de aur ca să găsească un milion de dolari. Dar problema aurului a început în momentul în care au aflat de moartea lui Bob.

— Mă întreb dacă nu e cumva prea târziu, zise Brognola.

— Prea târziu pentru ce?

— Într-o vreme voiam să mă fac preot. Îmi ziceam că era singurul lucru care n-are să mă dezamăgească. Dar eram tânăr şi am început să mă gândesc la altceva. Acum nu mă mai simt chiar atât de tânăr şi mă întreb dacă nu cumva e prea târziu.

— Este, răspunse Turrin. E mult prea târziu. Să ştii, poliţaiule, că n-o să trăieşti destul ca să-ţi auzi sfârşitul confesiunii. Caută ceva şi mai sigur, o cameră ce poate fi încuiată şi o ladă de whisky, de exemplu.

Brognola se uită la ceas.

— E o idee în cinstea căreia ridic paharul. Voi pronunţa un toast pentru ideea ta, altul pentru eroii necunoscuţi şi al treilea pentru prietenii dispăruţi, iar ultimul pentru căderea unei civilizaţii. Parker, du-ne înapoi.

CAPITOLUL XVIII

În timp ce prietenii săi se pregăteau să-i închine ultimul toast, Hunter se ocupa cu supravegherea mişcărilor de trupe.

Jumătate din forţele care se aflau la Snow Trails făceau de pază, în două grupe separate. Secţiunea alfa patrula partea interioară a taberei – platoul. Ea era formată din infanterişti şi vânători de munte. Secţiunea bravo era formată din unităţi motorizate care patrulau împrejurimile imediate, pantele în amonte şi întinderile mai depărtate până la US 40.

Cealaltă jumătate a forţelor se aflau în cabane unde oamenii aveau ordin să se odihnească şi să doarmă. Ordin respectat, căci petrecuseră o zi grea în condiţii insuportabile.

Hunter estimă totalitatea forţelor la trei sute de oameni, fără a pune la socoteală ofiţerii, şi ştia că avea de-a face cu trupe de elită, cu soldaţi adevăraţi, cu o inteligenţă deasupra mediei şi destulă voinţă ca să suporte loviturile dure.

Disciplina trupelor era uimitoare având în vedere că era vorba de un ansamblu militar artificial, unde ofiţerii nu aveau decât autoritatea pe care le-o acordau oamenii.

Organizarea reală era destul de convenţională şi semăna, prin concepţia ei, cu cea din toate armatele moderne. Fiecare echipă era mică dar independentă şi, totuşi, gata să colaboreze cu celelalte. Era o armată de primă linie care îşi asigura singură transportul şi aprovizionarea. Hunter nu remarcă nici o problemă logistică.

Nu era o adunătură de borfaşi, ci un comando de o mare eficacitate. Ofiţerii nu se expuneau nici unui risc şi Hunter nu vedea nici o slăbiciune care ar fi putut să fie exploatată.

Pe de altă parte, această organizare militară îi facilita sarcina în măsura în care se putea pune în pielea soldaţilor – să acţioneze ca ei, să gândească ca ei şi să se amestece cu ei.

Era singura soluţie la care se putea gândi.

Scovic se afla în camioneta de comandă unde se încălzea pentru a doua oară şi profita ca să examineze registrele oamenilor săi. Hunter – alias Polaski – se plimba în incinta platoului pe schiuri de fond şi căuta mijlocul de a trece la acţiune. Era a doua oară când inspecta gărzile şi oamenii începeau să se obişnuiască să-l vadă trecând ca o umbră – o umbră autoritară.

Dar asta nu-i folosea la mare lucru. Nu se putea depărta de cărările bătătorite şi nu avea nici un interes să rişte un contact cu un inamic prea eficace. Avea totuşi o libertate relativă de mişcare şi această mobilitate ar fi putut eventual să-i servească dacă ar fi fost să treacă la ofensivă. Totul mergea bine, având în vedere împrejurările. Dar, după părerea lui, mult prea încet.

Înainte de a se alătura inamicului, Hunter îşi ascunsese armele sub hanorac. Dispunea de şase grenade, de câteva bombe incendiare, de Auto-Mag cu şase încărcătoare, de Beretta cu patru încărcătoare, de un cuţit şi câteva garouri. Armament frumos dar insuficient pentru a distruge trei sute de oameni.

Hunter începea să-şi reevalueze poziţia. De câteva ore încercase constant să se eschiveze de inamic, să fugă de el, să bată în retragere ca să anunţe la Washington. Reacţionase ca un cercetaş care, aflat în teritoriu inamic şi ştiindu-se încercuit, caută cu orice preţ să fenteze duşmanul ca să ajungă la grosul trupelor şi să dea raportul.

Căuta o soluţie de ore în şir – o soluţie care să-i dea posibilitatea să scape de acolo. Dar oare soluţia nu era mai curând penetrarea inamicului?

De ce să bată în retragere?

Se afla în tabăra lui şi acum făcea parte din ea. Avea posibilitatea să acţioneze în interior. Pentru că nu putea să iasă din tabără ca să neutralizeze complotul, ar fi putut încerca să facă asta rămânând în interior.

Imediat ce luă această decizie, se gândi la vehiculele blindate. Unul dintre ele se afla pe drumurile de acces. Celelalte două erau staţionate în spatele clădirii principale, păzite de o santinelă din secţiunea bravo. Acest om, care nu făcea parte din grupul lui Scovic, nu profita de pauzele de cafea ca oamenii din secţiunea alfa. Era un soldat uitat care se afla departe de propriul său grup şi departe de teritoriul său. Se afla în post de la miezul nopţii şi nu fusese niciodată schimbat.

De acolo trebuia să înceapă.

Hunter trecu pe lângă el şi îl examină cu o privire. Tipul stătea între cele două autoblindate, cu braţele încrucişate, uşor aplecat în faţă ca să păstreze puţin din căldura corporală. Hunter se întoarse repede făcând o cristiană, apoi se apropie lent. Tipul nu avea schiuri. Se plimbase de colo-colo în spaţiul mic dintre blindate şi zăpada era bătătorită unde o călcase cu picioarele. Avea cizmele acoperite cu un strat îngheţat şi cagula mărginită de o coroană de promoroacă.

— E totul OK? întrebă Hunter.

Tipul era rebegit de frig şi abia putea să vorbească.

— E bine, murmură el.

— N-am impresia, zise Hunter. Secţiunea bravo a uitat de tine?

— Voi fi schimbat la două. Voi rezista.

— Ai noştri fac pauză din sfert în sfert de oră. Nu aşa rezişti. Mergi la camioneta de aprovizionare şi bea o cafea caldă. Îţi ţin eu locul. Vei putea să-ţi încălzeşti picioarele.

— Mulţumesc, dar ar fi mai bine să stau aici.

— Ţi-am dat un ordin. Poate că tu păzeşti blindatele din secţiunea asta, dar te afli pe teritoriul meu.

— Tu eşti sergentul gărzii?

— Unul dintre ei.

— Da, te-am văzut trecând de câteva ori. Credeam că vânătorii au de făcut treaba cea mai grea, dar acum nu mai sunt chiar atât de sigur.

— Îţi ţin locul. Ai la dispoziţie cincisprezece minute.

Tipul se mişcă în sfârşit, făcu câţiva paşi apoi se opri.

— OK, e teritoriul tău. Dar dacă sunt amendat, tu o să plăteşti. Cum te cheamă?

— Scovic.

— Mulţumesc, Scovic.

Omul din secţiunea bravo plecă cu un pas lent şi Hunter se puse imediat pe treabă. Săltă capota a două vehicule şi puse, în motor, o grenadă cu siguranţa pe jumătate trasă, cu un fir care lega grenada de accelerator. Era simplu dar sigur. La acţionarea acceleratorului, siguranţa grenadelor ar fi fost în întregime scoasă şi ar fi explodat imediat. Explozia ar fi distrus vehiculele, dar Hunter nu era mulţumit numai cu asta. Desprinse alimentarea cu benzină şi stropi motorul. La sfârşit, şterse cu grijă toate urmele acestei intervenţii.

Tipul se întoarse peste vreo zece minute dar Hunter terminase deja de mult timp. Soldatul arăta acum mai bine. Hunter îi atrase atenţia şi adăugă:

— E bine, nu?

— Asta aş vrea să rămână totuşi între noi, îi ceru tipul. Un tip de-acolo mi-a spus că nu eşti Scovic.

Hunter râmji.

— Nu l-ar jena deloc pe Scovic să plătească o mică amendă, dar nu-ţi face griji, totul va rămâne între noi.

— Evident, un sergent are posibilităţi. Nu e şi cazul meu. Eu mi-am prevăzut cheltuielile până la ultimul cent.

— Zău? Şi ce ai de gând să faci cu banii?

— Voi sta un an de zile să mă bronzez la soarele din Caraibe. M-am gândit mult timp la asta. Voi fi înconjurat numai de fete frumoase şi voi bea zilnic rom cu coca-cola.

— Trebuie să fii atent la fete, băiete. Toate au să te toace de bani. Şi ai să te întrebi prosteşte pe urmă unde s-a dus grămada ta de bănet.

— Nu, m-am gândit şi la asta, răspunse soldatul cu multă seriozitate. Am găsit o soluţie. O mie de dolari pe săptămână. Nu voi cheltui nici un cent în plus.

— Oh, într-adevăr, în felul ăsta vei petrece un an de vis! zise Hunter.

— Nu prea eşti dotat la matematică! în felul ăsta, aş putea să petrec doi ani.

Hunter făcu calculul apoi se depărtă cu presentimente sumbre. Anvergura acestei operaţiuni era pur şi simplu incredibilă. O sută de mii de dolari! De om? Asta era suma pe care trebuia s-o încaseze fiecare soldat? Pentru trei sute de oameni, întreaga sumă se ridica la treizeci de milioane de dolari! Dar cum aveau să se petreacă lucrurile? Participau la misiune apoi se retrăgeau ca să ducă o viaţă fericită? După aceea n-ar mai fi fost şi alte misiuni?

Probabil că miza era enormă. Dar cine ar fi plătit atâta bănet pentru o singură operaţiune?

Se gândi din nou la fantastica desfăşurare de oameni şi de material precum şi la vocea persuasivă a lui Frank Harrelson. Ce se ascunde în spatele acestei poveşti? Harrelson îi oferise gradul de general şi bogăţii nemaivăzute. Treizeci de milioane de dolari pentru lichidarea unui om?

Se îndreptă direct spre camioneta de comandă, îşi desfăcu hanoracul, îşi scoase cagula şi se instală la birou în faţa lui Scovic.

Acesta avea aproape aceeaşi vârstă ca Hunter, nişte ochi feroci şi o gură cu buze subţiri. Ridică ochii şi se uită la Hunter cu o privire plină de răutate.

— Cine eşti? întrebă el.

— Polaski.

— Nu-i adevărat.

Îl examină pe Hunter din cap până în picioare şi începu să se depărteze de biroul pe care se aflau foi pline de cifre pe care le studia.

— Nu face asta, zise cu calm Hunter.

Beretta îşi făcu imediat apariţia. Surdina mare de la capătul ţevii semăna cu un bulb obscen.

Mâinile lui Scovic tresăriră dar rămaseră la vedere pe suprafaţa biroului.

— Nu-mi vine să cred, zise el cu răceală.

— Fă un efort, îl îndemnă Hunter.

— Ce vrei?

— Să te lichidez.

Mâinile tresăriră din nou dar nu se ridicară din loc.

— OK. Fă-o.

— Nu-ţi face griji, o voi face. Te voi împuşca, Scovic, pentru tine viaţa a luat sfârşit, dar vei muri liniştit, fără dureri, îţi dau cuvântul meu. N-ai să-mi spui nimic?

— Ba da. Să crăpi, sergente!

— Asta e tot? Vei pierde totul, nu vei avea nici un ban şi nu te gândeşti decât să-mi spui asta? Nu regreţi ce i-ai făcut ţării tale?

— Ţara mea! exclamă Scovic cu dispreţ. Chiar că eşti idiot, căpitanul avea dreptate. O să-ţi facă şi ţie de petrecanie, idiotule.

— Să vorbim mai bine despre tine. Nu datorezi nimănui nimic, vrei să vezi America trecută prin foc şi sânge?

— Te înşeli, Hunter. Mie mi se datorează ceva. America ne datorează ceva nouă. Chiar şi ţie. Ai fi putut să fii de partea noastră. Nu ştii?

— Nu mi s-a vorbit niciodată de lovele, Scovic.

Scovic se strâmbă dispreţuitor.

— Aiurea, zise cu răceală Hunter. Câteva mii de dolari! Şi pentru ce? Prăpădesc suma asta pe muniţii zilnic.

Scovic nu răspunse. Se uita la Hunter cu o privire dispreţuitoare, plină de cruzime. Beretta trase scurt şi Scovic avu brusc un al treilea ochi în centrul frunţii. Căzu pe spate trăgând scaunul după el.

Hunter oftă, luă hârtiile lui Scovic şi începu să le examineze.

Era vorba de o serie de calcule, toate bazate pe o sumă de două sute cincizeci de mii de dolari. Hunter îndoi foile lui Scovic şi le puse în buzunar.

— Deci asta ţi se datora, nu? mormăi el. Două sute cincizeci de mii de dolari.

Sergentul Scovic îşi vânduse sufletul pe două sute cincizeci de mii de dolari. Aceşti oameni erau serioşi, nu glumeau, mai ales cu un sergent. După calculele lui Scovic, fusese amendat de trei ori – câte cinci mii de dolari de trei ori. Nu era de mirare că tipul

din secţiunea bravo se lăsase greu convins să-şi părăsească postul. Asta era o explicaţie a disciplinei trupelor. Recompensa era destul de importantă ca să garanteze lealitatea şi perseverenţa oamenilor. Era o formulă foarte bună.

Hunter trase cadavrul lui Scovic într-un colţ al camionetei şi aruncă o cuvertură peste el.

Ştia ceva mai mult decât înainte.

CAPITOLUL XIX

Cele mai multe lumini ale casei lui Undy – transformată vizibil în PC – fuseseră stinse.

Hunter luă locul omului care făcea de pază în faţa ei şi îl trimise la camioneta de aprovizionare.

— Cine e înăuntru? îl întrebă el pe soldat înainte ca acesta să plece.

— Comandanţii secţiunilor alfa şi bravo şi alt tip pe care nu-l cunosc.

— S-ar zice că s-au închis acolo pentru întreaga noapte.

— Ăsta e privilegiul ofiţerilor, răspunse filosofic soldatul.

Hunter îşi scoase schiurile, urcă treptele, deschise uşa şi intră.

Era luminată numai sala de zi. Pe pereţi erau agăţate hărţi şi planuri de luptă. Lângă cămin se afla o tablă neagră pe un trepied, plină de diagrame imposibil de înţeles desenate cu cretă colorată. Divanul fusese tras într-o parte şi în locul lui fusese instalat un emiţător mare.

Asta explica de ce casa era interzisă trupelor. Această interdicţie data de când Hunter se alăturase oamenilor din secţiunea alfa. Acum se afla în inima cartierului general.

Îşi scoase hanoracul şi îl agăţă lângă uşă. Se apropie de tabla neagră. Tocmai studia conştiincios diagramele când un tip intră în sala de zi venind de la bucătărie. Avea un pistol de calibru 45 la şold şi avea în mâini un pahar cu lapte şi un sandviş. Era în şosete.

Era locotenentul Thomas, omul care comanda scuterele.

Hunter îi recunoscu vocea respingătoare.

— Ce cauţi aici, soldat?

— E mai cald decât afară, răspunse liniştit Hunter examinându-l pe Thomas.

Era tânăr, dur şi rău în draci. Toţi aceşti oameni erau făcuţi după acelaşi calapod.

— Asta o să te coste o mie de dolari, îl ameninţă Thomas.

Hunter înţelese că era amendat. Disciplina!

— S-ar părea că ai pierdut câţiva oameni azi?

Îl înfruntă pe ofiţer.

— Dacă cauţi înlocuitori, eu aş putea să fiu unul dintre ei.

Thomas începu să se agite. Hunter sesiză că nu avea tocul armei închis şi că mâna locotenentului se apropia lent de el.

Întrebă:

— Cum te cheamă, soldat?

— Hunter. Bob Samuel. Sergent.

Thomas avea sânge-rece. Expresia de pe faţa lui nu se schimbă, dar sări ca un tigru. Hunter îl aştepta.

Îi trase cu piciorul în stomac îndoindu-l în faţă. Apoi sări la el şi îi trecu un garou după gât.

Thomas muri rapid, cu o mână pe stomac, cu cealaltă agăţându-se de firul garou care îi tăia respiraţia. Moartea lui nu făcu nici un zgomot.

Hunter trase cadavrul în spatele divanului apoi urcă la etaj ca să cerceteze dormitoarele. Descoperi un om adormit în prima cameră şi îi tăie gâtul. Omul din camera următoare avu timp doar să se ridice pe un cot când Hunter deschise uşa. Omul putu să-l privească o clipă pe asasinul său.

Hunter şterse lama pe cearceaf şi intră în celelalte camere, dar la primul etaj nu mai era nimeni.

Aruncă o medalie de trăgător de elită în capătul de sus al scărilor apoi coborî la parter ca să cerceteze restul casei. Nu mai era nimeni.

După toate aparenţele, misteriosul căpitan Harrelson nu dormea cu ofiţerii săi. Ceea ce era un noroc formidabil pentru căpitan, dar o lovitură neaşteptată pentru Hunter.

Luă o foaie de hârtie şi un creion de pe biroul din apropierea emiţătorului, copie diagramele de pe tabla neagră, după care făcu câteva adnotări referitoare la hărţile agăţate pe perete.

Apoi se apropie de aparat şi îl examină minuţios. Avea frecvenţele HF, VHF şi UHF. În plus, era în mod vizibil racordat la reţeaua telefonică de comunicaţii. Asta ar fi putut să explice de ce fusese întreruptă linia telefonică, aparatele din casa lui Undy fiind numai sparte.

Hunter ieşi şi văzu că soldatul se întorsese de la camionul de aprovizionare şi că se uita în jur surprins şi nervos. Hunter îi zise:

— Soldat!

— Da, răspunse celălalt aproape luând poziţia de drepţi.

— Totul e bine. Am avut o mică discuţie cu ofiţerii asupra organizării patrulelor. Înlocuieşte-mă pe durata gărzii.

— Dar sunt...

— Nu-i nimic, rămân eu. Dă câte cinci minute de odihnă fiecărui om; începe cu primul care se află în dreapta ta şi fă turul în sensul acelor de ceasornic. Ai înţeles?

— Dar...

— E un ordin al ofiţerului de serviciu. Executarea!

Tipul plecă foarte mirat. Hunter rămase lângă uşă şi văzu primul om de pază părăsindu-şi postul şi îndreptându-se spre camionul de aprovizionare. Se întoarse în casă şi se îndreptă spre emiţător.

Descoperi cum să branşeze telefonul şi formă imediat un număr interurban, sperând ca furtuna să nu fi deranjat liniile.

*

* *

Parker ieşi din supermarketul deschis toată noaptea cu câteva sticle într-o pungă de hârtie. Se instală la volan, porni motorul, se întoarse şi se adresă lui Brognola:

— Vreţi să le deschideţi aici sau în altă parte?

— În altă parte, mormăi Brognola.

Parker demară încetişor.

— N-ar trebui să facem asta, zise Brognola. Nu e momentul să ne îmbătăm, Leo. Am putea să facem ceva mai constructiv.

— Găseşte tu ceva şi te voi urma până la capătul lumii.

— Există o problemă la Pentagon. Am putea să începem cu asta.

— La ce nivel se situează problema?

— La nivelul unui general cu două stele. Sunt sigur de asta. Poate mai sus. De aceea n-am curaj să fac nimic înainte de a-l consulta pe preşedinte.

Turrin suspină.

— Ia avionul, îi sugeră el.

Deodată sună telefonul.

Turrin amuţi şi începu să-şi muşte uşor trabucul, în timp ce Brognola oftă şi ridică receptorul.

— Juno doi, zise el.

După câteva secunde, Brognola îndreptă brusc spatele, puse o mână pe genunchiul lui Turrin şi îl apăsă cu putere.

— Da, zise el, e o linie sigură. Probabil singura care mi-a mai rămas.

Branşă apelul pe micul difuzor de lângă plafonieră şi reluă:

— Te credeam mort de ore întregi, Frappant. Unde eşti?

Inima lui Leo Turrin începu să bată cu putere când auzi vocea prietenului său.

— Sunt blocat aici de la prânz. N-am mult timp la dispoziţie. Să trecem la treburile noastre. Mă aflu la Snow Trails. E o bază de primă linie şi am aflat că mai există încă două. Mă aflu în interiorul taberei şi cred că voi putea să o neutralizez singur, dar

în celelalte trebuie trimise forţe armate. Preşedintele trebuie reţinut la Washington şi protejat. Băgaţi-l într-un buncăr dacă e nevoie. Trebuie să…

— Ce vrei să spui? zise Brognola întrerupându-l. Preşedintele nu se află la Washington. Trebuie să aterizeze la Lowry Field dintr-un moment în altul.

— E baza aeriană de lângă Denver?

— Da.

— Care va fi itinerarul lui?

— Despre ce vorbeşti?

— Îl vor ataca pe preşedinte.

— Dumnezeule mare! Eşti sigur?

— Sigur. Mă aflu în sala de adunare a cartierului lor general. Îl vor ataca pe preşedinte dacă nu se va găsi nici un mijloc ca să fie împiedicaţi.

Turrin se mişcă şi îi făcu semn lui Brognola.

— Striker e lângă mine, zise Brognola. Îi pare bine că eşti în viaţă.

— Şi mie. Spune-i lui Striker că nu s-a înşelat. E maşinaţiunea cea mai incredibilă pe care am văzut-o vreodată. Crezi că vei putea să intervii la timp?

— Nu ştiu, mă gândesc. Conspiraţia pare să aibă ramificaţii ciudate. Nu ştiu în cine pot să am încredere cu acest gen de informaţii.

— Alertează pe toată lumea, vom vedea pe urmă. Eu voi face tot ce pot aici. Itinerarul preşedintelui?

— Ia elicopterul ca să se ducă în munţi. Aş putea să-l prind la telefon la Lowry.

— Ar trebui să-l prinzi la telefon oriunde, Hal! Există o legătură permanentă, nu?

— Aşa ar trebui, dar de data asta nu ştiu. Cum s-au organizat?

— În trei grupuri de luptă. Blindate, vânători de munte şi elicoptere. Dar mă deranjează faptul că e ceva mult prea amplu. Nu cred că e vorba doar de un simplu asasinat.

— Atunci de ce?

— O răpire.

Brognola îi aruncă o privire lui Turrin care exclamă:

— Răscumpărarea!

Hunter continuă:

— Dar nu cred că se mulţumesc doar cu preşedintele. Cu siguranţă că vor lua întreaga familie. Se află şi ea cu preşedintele?

— Da, mormăi Brognola.

— Nu cred că e vorba de politică, ci doar o poveste de bani. Cât crezi că s-ar putea plăti pentru eliberarea lor? Cât ar fi gata să plătească guvernul ca să-l salveze pe preşedinte şi pe familia lui?

— Să zicem că un miliard de dolari în aur, zise cu amărăciune Turrin.

— Poate că avem o idee, zise Brognola. Striker mi-a spus că bătrânii au vorbit de un miliard în aur. Un miliard, ai auzit?

— Da, e logic! Dar ăsta e singurul lucru logic. Asta dovedeşte de ce au pregătit o lovitură de mare amploare. Cât vine asta, un miliard?

— O mie de milioane, mormăi Brognola. Nici eu nu-mi dau seama, dar cred că cei de la Capitoliu jonglează zilnic cu miliardele.

— Străduieşte-te să-l faci pe preşedinte să se întoarcă din drum, Hal, zise Hunter. Trimite pe cineva în locul lui. Oamenii ăştia trebuie terminaţi. Imediat. Nu mai am timp, vă las.

Hunter închise. Brognola cercetă un fişier telefonic, găsi ce căuta şi formă un număr. Parker îi făcu cu ochiul lui Turrin în oglinda retrovizoare.

— Am spus eu că nu trebuie să vindeţi pielea ursului din pădure…

Turrin schiţă un zâmbet.

— Da, dar încă nu s-a terminat. Păstrează sticlele, poate că voi mai avea nevoie de ele.

Turrin era încă năucit. Să-l răpeşti pe preşedintele Statelor Unite cu întreaga sa familie! E clar că nu mai era nimic sfânt pe lumea asta.

Brognola bătea nervos darabana cu degetele pe consolă aşteptând să i se facă legătura cu interlocutorul său.

— Ar fi sfârşitul civilizaţiei noastre, bombăni el cu glas scăzut. Nu-i putem lăsa să facă asta, Leo. Nu putem…

Se aplecă brusc în faţă, feri aparatul cu mâna şi începu să şoptească cu febrilitate.

CAPITOLUL XX

Situaţia era îngrozitoare.

Venise ora de schimbare a gărzii. Şaptezeci şi cinci de oameni îngheţaţi patrulau pe schiuri platoul – soldaţi devotaţi care nu aveau nimic de pierdut, oameni care trăiseră oroarea Vietnamului. Dacă erau ca ceilalţi pe care îi cunoscuse Hunter, aveau impresia că li se jucase un renghi urât de tot, că se trişase… Şi luaseră hotărârea să ia ce credeau că li se cuvine.

Erau nişte tipi care nu ar fi cedat în confruntări. Şi mai erau încă şaptezeci şi cinci care se pregăteau să iasă pe platou dintr-un minut în altul.

În amonte se afla jumătate din *blue force.* Bravo blue era replica motorizată a lui alfa blue. O sută cincizeci de soldaţi dintre care artilerişti, unităţi de intervenţie în forţă şi grupuri de transport. Dispuneau de trei autoblindate cu şenile a căror putere de foc echivala cu cea a unui tanc.

Bravo blue avea drept misiune să cucerească un orăşel, să neutralizeze poliţia şi forţele de ordine şi să bareze drumurile de acces până la sfârşitul operaţiunii.

Alfa blue era formată din zece echipe de şoc. Oamenii dispuneau de scutere şi de schiuri de fond. Toţi erau echipaţi cu arme automate şi pistoale. Misiunea lor era să neutralizeze forţele din jurul preşedintelui, să suprime gărzile de corp şi să pună mâna pe preşedinte şi pe familia lui.

Red force şi white force erau unităţi secundare – perfect asemănătoare cu blue force, dar mai reduse – şi erau deja instalate pe poziţii. Ele puteau să intervină în caz de nevoie sau să sporească rândurile celor din blue force.

Fiecare unitate primea ordine precise. Fuseseră prevăzute mai multe planuri pentru fiecare dintre ele – exista unul chiar şi pentru cazul unui eşec total.

Blue force trebuia să pornească la orele patru, ceea ce-i lăsa lui Hunter două ore ca să încerce să le împiedice acţiunea. Chiar dacă ar fi reuşit, ar fi rămas toate celelalte planuri de atac cărora trebuia să le facă faţă.

Era îngrozitor.

Dar era şi mai îngrozitor să te gândeşti ce i s-ar fi întâmplat preşedintelui şi familiei sale dacă ar fi fost făcuţi prizonieri, ajunşi la mâna unor oameni precum căpitanul Harrelson.

Hunter nu reuşise să decripteze toate schiţele de la cartierul general, dar îşi închipui fără greutate ţinta. Planul global comporta distrugerea completă a întregii regiuni din jurul orăşelului Berthoud Pass. Acolo avea să se ducă familia prezidenţială şi avea să fie ţinută prizonieră în timpul negocierilor.

Dacă totul mergea bine, trupele urmau să plece cu avionul având un permis de liberă trecere până la frontieră. Unul dintre copiii preşedintelui avea să fie luat ca ostatic. Un plan prevedea eşecul negocierilor, altul, moartea eventuală a tuturor ostaticilor.

Dar nu exista nici un plan de apărare împotriva lui Bob Hunter. Nu luaseră în calcul că un singur om ar fi putut să-i atace cu cea mai mică şansă de succes!

Datorită unor fişe dactilografiate de lângă emiţător, Hunter studie în amănunţime reţeaua lor de comunicaţii. Găsi chiar şi semnalele de verificare a autenticităţii precum şi codurile pentru declanşarea fiecărei operaţiuni.

Avea la dispoziţie numai două ore. Hunter puse căştile şi branşă frecvenţa rezervată unităţilor blindate.

— Bravo blue, aici *blue command.* Prima situaţie.

Comandantul autoblindatului care bloca drumul de acces de la începutul serii, răspunse imediat:

— Am înţeles, *blue command.* Repetă.

Hunter căută codul secret de identificare.

— Autenticitatea zebra alfa. Cerere întărire *apple mary one,* imediat.

— Am înţeles, *blue command. Apple mary one* porneşte. Ceea ce scotea din serviciu autoblindatul cu şenile. Gândindu-se o fracţiune de secundă la visele lui Undy Sanderson, Hunter lansă o bombă incendiară în interiorul clădirii, îşi îmbrăcă rapid hanoracul, luă un PM şi alergă spre uşă ca să aştepte autoblindatul pe care îl chemase.

Flăcările ajungeau până la acoperişul casei când sosi autoblindatul. Turela trăgătorului se deschise şi apăru un cap. Comandantul vehiculului se adresă lui Hunter:

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost atacaţi. Cred că s-a întors Hunter. Ia-mă la bord.

— Unde e ofiţerul de serviciu al secţiunii bravo?

— A fost împuşcat. Repede! Urc la bord!

Focul atrase atenţia tuturor celor care se aflau pe platou. Garda secţiunii bravo, a cărei sarcină era să păzească cele două autoblindate, sosi în fugă.

— În spate sunt două autoblindate care ar putea să ia foc! strigă el.

— Trebuie deplasate! strigă comandantul blindatului de serviciu.

Deschise portiera şi un om sări afară din vehicul. Plecară în fugă spre cele două vehicule aflate în pericol. Hunter coborî treptele şi urcă în autoblindat.

Îi suprimă pe cei doi oameni care se aflau la bord şi le lăsă cadavrele în zăpadă în faţa casei, apoi se instală la comanda vehiculului şi îl puse în mişcare.

După douăzeci de metri auzi o primă detunătură şi văzu o sferă de foc urcând în aer în spatele casei. A doua explozie urmă imediat după prima, iar cele două vehicule dispărură într-un nor de flăcări.

Hunter văzu un om ieşind din focar clătinându-se, cu hainele cuprinse de foc. Un vânător de munte apăru brusc, îl apucă pe omul-torţă şi-l rostogoli în zăpadă. Hunter se întrebă dacă era cumva omul de gardă care visa să petreacă doi ani sub soarele Caraibelor. Dar erau lucruri mai presante de făcut şi se depărtă rapid de casa cuprinsă de flăcări.

Branşă difuzorul exterior şi se adresă trupelor:

— Tuturor vânătorilor de pe pantă! Am fost atacaţi! Tuturor vânătorilor de pe pantă!

Văzu zeci de oameni sosind de peste tot, gata să respingă inamicul. Îi admira tot atât de mult pe cât îi plângea pentru ceea ce deveniseră şi simţi că ezită.

Totuşi se afla deja acolo şi nu mai avea de ales. Trebuia să meargă mai departe.

Întoarse în faţa cabanelor şi luă loc în turelă.

Ieşind din cabane, soldaţii îmbrăcaţi doar pe jumătate se opreau în prag ca să vadă ce se întâmpla. Unul dintre ei, în şosete, o luă la fugă prin zăpadă prin faţa cabanelor strigând ordine.

Muniţiile din vehiculele care ardeau începură să facă explozie şi în spatele casei izbucni un adevărat foc de artificii.

Hunter armă tunul şi începu să tragă în cabane. Moartea trecu printre soldaţii dezbrăcaţi. Unii căzură, alţii fură ciopârţiţi sau proiectaţi în aer; ţipetele de panică răsunau în noapte. Ordinele fură brusc întrerupte de explozia obuzelor, apoi, treptat, viaţa se stinse în jurul cabanelor.

Hunter puse al doilea încărcător şi contemplă flăcările care se ridicau din casă şi din cabane, răsuci turela şi începu să măture

pantele cu un foc continuu.

Un tip cu un lansator de rachete luă poziţie în întunericul infernal. Hunter ridică Auto-Mag şi îl lichidă fură să fi avut timp să ochească.

Nici un plan de operaţiuni nu fusese prevăzut pentru situaţia actuală.

Focul micilor arme automate începu să slăbească şi amuţi. Unii îşi făcuseră propriul lor plan de operaţiuni; dădeau bir cu fugiţii în noapte, alegând singura cale relativ sigură: panta şi muntele.

Aceştia nu-l îngrijorau deloc pe Hunter. Platoul era în sfârşit degajat în întregime.

Dezarmă tunul, trecu la conducerea vehiculului blindat şi o şterse şi el de acolo.

Luă microfonul şi branşă emiţătorul.

— Bravo blue, aici *apple mary one.* Propun plan trei, repet, plan trei. Alfa blue se retrage. *Blue base* a căzut. Toţi *apple mary* sunt distruşi. Propun tăcere radio şi plan trei. *Apple mary one,* terminat.

Nu urmă nici un răspuns.

„Planul trei" era abandonarea totală a operaţiunii.

Hunter străbătu drumul şi luă o poziţie puţin mai retrasă.

Bravo blue era şi ea în derută. Hunter privi cum plecau toate grupurile motorizate apoi le urmă până la drumul US 40. Convoiul vira la stânga spre Mt. Audubon. Asta îi convenea foarte bine. Hunter viră la dreapta şi o luă spre Berthoud Pass.

Vehiculele cu plug îşi făcuseră treaba, drumul era degajat şi puţin alunecos. Pe drum nu mai era nici o altă maşină şi Hunter conduse în tăcere.

Se branşă pe frecvenţa VHF la timp ca să asculte sfârşitul unui ordin venind de la un elicopter. Hunter interveni imediat:

— *Force commnad,* aici *apple mary one.* Mă auzi?

Căpitanul se afla în elicopter.

— Las-o moartă, sergente. Ai fost reperat.

— S-a terminat, căpitane. Abandonează şi du-te acasă.

— Nu e nevoie să-mi spui tu asta, răcane. Pe viitor ar fi bine să te uiţi în urma ta. Niciodată nu poţi fi în deplină siguranţă.

Hunter râse uşurel.

— Încearcă imediat, căpitane. Sunt pe US 40 exact la sud de *blue base.* Cap sau pajură!

Căpitanul începu să râdă.

— Mulţumesc, dar voi alege singur momentul în care te voi

suprima. Păcat, băiete. Tare păcat. Ştii care era partea noastră? Cinci sute de milioane. Vezi ce ai ratat? Nu ştiam că ai devenit atât de încăpăţânat. Acum câteva ore, băiete, ţi-am propus ocazia vieţii tale. Ai fi putut câştiga cincizeci de milioane de dolari.

— Nu ştiu să număr aşa mult, răspunse Hunter.

Căpitanul râse cu dispreţ şi zise:

— E clar că eşti cel mai idiot dintre oameni, băiete. Amicii tăi newyorkezi mi-au spus că mai întâi ar trebui să te lichidez pe tine. N-am crezut. M-am înşelat.

— Totuşi ai încercat.

— Evident, pentru întreţinerea unor relaţii bune. Şi era gata să te trimit pe lumea cealaltă, sergente.

— Nu e destul, căpitane, ştii foarte bine asta. Şi? Chiar crezi că bătrânii ţi-ar fi dat o astfel de sumă, după ce-ar fi pus mâna pe răscumpărare?

Era doar o simplă tentativă, dar se dovedi folositoare.

Căpitanul începu să râdă şi îi răspunse:

— Există mijloace de a te asigura că vei fi plătit, băiete...

Acum avea confirmarea. Era într-adevăr vorba de un complot organizat de *Commissione.*

Vocea căpitanului slăbi în intensitate odată cu distanţa.

— Idiotule! strigă el.

Acesta a fost ultimul cuvânt.

Dar venind din partea lui Harrelson, era un compliment. Unde ar fi ajuns lumea fără câţiva idioţi ca Bob Hunter?

EPILOG

Era frumos şi răcoare. Bob Hunter profita de spectacol. Pantele blânde erau pline de zăpadă.

Preşedintele zâmbi în trecere, alunecând pe pista mărginită de mulţi gură-cască şi de nelipsitele gărzi de corp.

Hunter schiţă un zâmbet şi intră într-o cabină telefonică. *Red base* şi *white* părea a nu fi existat niciodată. Nu lăsaseră nimic în urma lor, ca şi trupele şi căpitanul care le comandase.

Dar unele lucruri nu dispăreau niciodată. Vocea lui Leo Turrin făcea parte dintre ele.

— Aici Juno doi, zise el ironic. Sper că tu eşti.

— Preşedintele schiază cu cea mai mare plăcere, zise Hunter. Cum stă treaba la Capitoliu?

— E o adevărată dementă, răspunse Turrin râzând. Hal i-a luat la rost pe unii generali care nu sunt deloc mândri de ei, dar în ansamblu totul merge bine. Ştiu că a anulat misiunea tuturor agenţilor în regiunea Denver. Ştii, e vorba de oamenii care îl căutau pe tipul ăla, Hunter. În orice caz, se pare că individul a fost văzut în Mexic. Caraghios, nu? Mai sunt militari în Colorado?

— Nu, nici unul. Am rămas aici ca să văd, dar se pare că vestitul căpitan a preferat s-o şteargă.

— O să apară din nou într-o zi, zise Turrin.

— Nu mă îndoiesc de asta, răspunse Hunter. Va trebui să am mare grijă.

Turrin râse vesel.

— Sigur. Am auzit ce s-a spus în Manhattan. Îl urăsc rău de tot, dar nu de moarte. Aşa că bunele relaţii vor continua. Trebuie să fii atent, căci e posibil să repete figura.

— Da, voi fi atent. Dar fii şi tu atent. Şi continuă să-mi transmiţi intuiţiile tale.

— Aiurea! De data asta am avut noroc să câştig lozul cel mare!

— Ai reuşit să salvezi viaţa preşedintelui.

— Aiurea! repetă Turrin. Toată lumea ştie cine a salvat viaţa preşedintelui. Mai ales el.

— Nu s-ar crede, după cum l-am văzut adineauri. Numai zâmbet pentru admiratori. Asta cu o cohortă de gărzi de corp. Ar trebui să existe un mijloc mult mai bun pentru protecţia lui.

— Găseşte tu unul, şi cred că va accepta, răspunse Turrin.

După tot ce s-a întâmplat, Congresul îl va obliga probabil să se deplaseze într-un buncăr mobil.

— Apropo de obligaţii, zise Hunter.

— Ah, da?

— Da. Există o tânără femeie care a pierdut totul ieri seară. Spune-i asta lui Hal. Guvernul îi datorează o staţiune de sporturi de iarnă – şi nu de categoria a doua. Ceva echivalent cu ce se poate vedea la Vail sau la Aspen. Ţin foarte mult ca în foarte scurt timp să apară o staţiune foarte frumoasa la Snow Trails.

— OK, îi voi transmite cererea ta. Nimic altceva?

— Ba da. Puţină pace.

— Ca să vezi!

Hunter rânji şi închise. Se întoarse la rulotă şi porni spre nord.

Spre Snow Trails.

Spre o femeie foarte frumoasă şi un tânăr curajos care vor avea cu siguranţă nevoie de o mână de ajutor în zilele următoare. Erau o mulţime de lucruri de reconstruit, piste de coborât şi vise de realizat.

Puţină pace. Pentru câteva zile.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....7
CAPITOLUL III.....13
CAPITOLUL IV.....18
CAPITOLUL V.....22
CAPITOLUL VI.....27
CAPITOLUL VII.....35
CAPITOLUL VIII.....40
CAPITOLUL IX.....44
CAPITOLUL X.....48
CAPITOLUL XI.....53
CAPITOLUL XII.....59
CAPITOLUL XIII.....63
CAPITOLUL XIV.....69
CAPITOLUL XV.....72
CAPITOLUL XVI.....77
CAPITOLUL XVII.....84
CAPITOLUL XVIII.....91
CAPITOLUL XIX.....97

CAPITOLUL XX.....102

EPILOG.....107

CUPRINS.....109

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

În amonte se afla jumătate din *Blue force*. *Bravo blue* era replica motorizată a lui *Alfa blue*. O sută cincizeci de soldaţi, artilerişti, unităţi de intervenţie în forţă şi grupuri de transport. Dispuneau de trei autoblindate cu şenile a căror putere de foc echivala cu cea a unui tanc.

***Bravo blue* avea drept misiune să cucerească un orăşel, să neutralizeze poliţia şi forţele de ordine şi să bareze drumurile de acces până la sfârşitul operaţiunii.**

***Alfa blue* era formată din zece echipe de şoc. Oamenii dispuneau de scutere şi de schiuri de fond. Toţi erau echipaţi cu arme automate şi pistoale. Misiunea lor era să neutralizeze forţele din jurul preşedintelui, să suprime gărzile de corp şi să pună mâna pe preşedinte şi pe familia lui.**

***Red force* şi *White force* erau unităţi secundare – perfect asemănătoare cu *Blue force*, dar mai reduse numeric – şi erau deja instalate pe poziţii. Ele puteau să intervină în caz de nevoie sau să sporească rândurile celor din *Blue force*.**

EDITURA Z 2000 EDITURA Z 2000 EDITURA Z 2000

ISBN 973-9127-76-9 Lei 18 900